

MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA

A N A G Y D I V A T

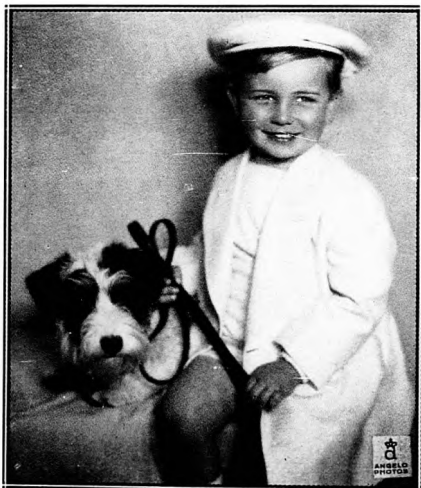
A legdivatosabb
kötött blúz
modelje,
melynek
mintája leköthető
vagy lehorgolható
a modelről

Társaságból

léczfalvi GYÖRBIRO KALMANNE
Makó

Gyermekfényképtanulmány
Fotó: Angelo

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

XII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYOIRAT

BUDAPEST, 1935 JAN. 20

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). -- TELEFONSZÁM: 10-7-23

Megjelenik havonta háromszor: 1-én 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekszámla 41.490. Előfizetési ár
Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaország-
ban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehkorona, félévre
90 csehkorona, negyedévre 50 csehkorona, Romániá-
ban: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyszeri ár: 80 fill! Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat-melléklettel együtt évi 24 P.

Papp Jenő:

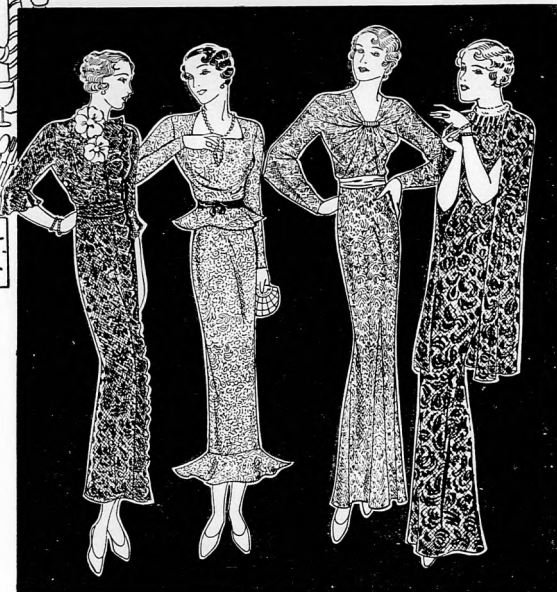
Falusi tanterem

ábrázolják a haza földjét, hátul, az ötödik és hatodik osztály mögött Európa nyugtalan határait tünteti fel a tudomány. Ezen az atlaszon már látható az Északi-jégestenger, a végtelen óceán egy darabja és az alján ott ring a kék Adria, meg a viharos Földközi-tenger. A sok gyerekujj mutogatása alatt Málta szigeténél főlszakadt a térkép vászna, itt berepedt a szárazföld is, gumiarbikum kellene hozzá, hogy visszaragasszák, de a gumiarbikum jelenleg kifogyott s falun tilos sem lehet kapni. A Káspi-tenger partján már csirizes a térkép, de ez csúnya és nem tart. A székreny tetején sárga göggyóval hever a földgömb, rajta az északi sarkvidéket némi por lepte be. Az egész nagyvilág beszorult ide az iskolába, ahonnan a gyerekek csak azt vitték haza, hogy egyszer egy az egy. Az oldalfalakon az ábécé óriási falitáblái díszlenek, hirdelve a betűk diadálát, az «úr ír» és «a kutya ugat, a karaván halad» tőmondatokkal nyhítva az egyhangú betűvetés és betűalakzatok sokaságát. Színes zsánerképek illusztrálják a falusi kovácsműhelyt a fujtatóval és üllővel, a kerékgyártót, amint éppen fűtőrészeve kerekíti kerekét kerekre. Az állóképek sorozatában megtaláljuk a faluvégét a sátoros cigányokkal, a vonatot, amint átpöfékel a békés tájon, a gulyát, ménest és a kondát, nem kevésbé az ősfoglalkozások képviselőit, mint például a furulyázó juhász, a csikóst a karikással. Uri ember, pantallóban, nem igen akad ebben a gyűjteményben. Van templom is, piros toronnyal, de a városi emberről a faliképek nem adnak fogalmat a szomjas falusi gyerekléleknek. A mezőváros hangulata is igen megragadó, az alkonyatban két kakastollas csendőrkanyarodik a megyei úton be a városba. Ha az állam nagyon bőkezű volt, akkor fölkerült még a kopasz falakra, a gyerekek fantáziájának izgatására, egy dinnye, néhány énekesmadár, meg egy sütőbűk. Egészen fölhevülök, ha arra gondolok, hogy a mi iskolánkban már könyvtár is volt. Az elszobában pedig fogasok sorakoztak a falon, amelyekre rá lehetett agagni a lányok hárászknédjéit, a fiúk kucsmáját s akinek volt, az még a csepegő csizmáját is betehette ebbe a ruhatárba. Milyen barátságosan megférték egymással itt ezek a szegényes ruhadarabok!...

Legizgatóbb felszerelése volt ennek a tanteremnek a nagy vaskályha, amelyet az állam fűtetett, egészen az izzásig s amelynek párja csak a községházában volt látható. Soha nem fűstölt és az órák közt a szünetben köréje lehetett állni, a lábiban és durva vászonjában didergő fiúk egész napra való melegét szívták magukba tüzes teste mellett. De az iskola padja is felejté-
hetetlen barátja volt az embernek, mert a pad alatt fölki nyúlt és abba el lehetett rejteni az otthoni kenyérdarabot, amelyet májszolt az ember, míg a tanító úr a másik osztálynak magyarázta, hogy mi a kőszáli sas legszembetűnőbb tulajdonsága. És elvitte az ember emlékei közt a tanító úr arcát is ebből a fényesen berendezett iskolából. Sokszor oly idegen volt ez a jólismert apai arc, felidúlván lépett be a terembe s nem volt mindig jókedve ahhoz, hogy vidáman tartsa meg az énekórát.

Mikor híre járt a faluban, hogy a nyolcadik gyereket is meghozta házába a gólyamadár, akkor mintha szigorúbb lett volna. Nád-pálcája erősebben adta a tenyerest és pisszenni se lehetett, mert rögtön a sarokba küldte az illetőt. Szerette a földrajzórákat, barna kabátjában egész óra alatt a térkép előtt állt, az ujjja vörösől-vörösre utazott, mindegyikről tudott valami szépet és vonzót mondani s a legszívesebben Budapest nagy karikái körül időzött. Sokszor elmesélte harmincöt évi tanítás alatt, hogy az ország szívében van a legtovább fény, innen sugárzik szét minden tudomány, palotái közt a Duna is lassít s a külföld is elismeri, hogy a világ egyik legszebb fővárosa. Tudta, hogy ebből a távoli faluból ő soha nem jut el oda. S ha a szél bevágta a havat a rozoga ablakon, a hangja akkor is tündérképeket festett Buda-
pestről s ragyogni kezdett a térképen az a kék vonal, amelyikre a tanító úr azt mondta, hogy ott folyik méltósággal a Duna.

HAVASI TRAGÉDIA

Írta: Nyírő József

A juhok háta kék volt a hajnaltól, lábukon fehér harmat és mozdulatlan állottak, míg a távozó éjszaka végighalad fölöttük. A havas ébredzik, de a nap még ezután kel fel. A völgyekben még sűrű a köd. Majd felszakadozik az is és elúszik az égen. Bács Jani a pásztor, kilép a kalyibából, megrázza vállig érő cigány-haját, nyújtózik és szimatolva körüléz. Nincs semmi baj. Mind a négy hegyoldalon nyújtózik az erdők mélyéből a füst az ég felé, ami azt jelenti, hogy a havasi népek jól töltötték az éccaköt. Az az Udó Márton füstje, amiben szikraeső száll felfelé, biztosan most vetett új hasábot az öreg a tűzre, ott túl a Bencez Dávid már szakadófélben van, a csordapásztorokét az induló szellő ráteríti a fákra, a Csedő úr szolgájáé fekete, haragos, mintha belékáromkodott volna. Mindenki ébren van, Bács Jani is összebél rúgja a fekete favégeket a kiégett tűzhelyen, egy bokorból száraz lapit kapar össze és meggyújtja, nem azért, mintha szüksége volna rá, mert száraz ételt frustokol, hanem hogy lássák a többiek is, hogy nincs semmi baja. A tűz csak izenet, jöreggelt kívánnak egymásnak a havasi népei. Ha baj van, a lármafát gyújtják meg. Minden kalyiba mellett van egy száraz fenőfő, ami szurokkal is be van kenve, hogy hamar fusson végig a láng. De nagy bajnak kell lennie, hogy azt meggyújtás. Fenyegető halál s efféle. No, de az Istennek legyen hála, baj nélkül felvirradtunk.

Bács Jani kiereszti a juhokat.

— Prrrr! — sürgeti, mert messzi kell menniök. A Kápolna-dombjára. Nincs sok baja velük, mert a meddő juhok vannak a keze alatt.

A bot már a kezében, indulóban van, de csak most látja, hogy a kutya nincs sehol.

— Bokrász! — füttyent. Tán elaludtál!

A kutya nem jön elő, csak morog a bokorban.

Bács Jani odacammog, hogy felrugdálja, de visszahökken. A borjúngaság, harapós, veszedelmes állapot felélemelkedik és ránéz. A szemét elborította a vér, a szája csepeg, habzik, inyét fintorogva felhúzza, foga visorog. Jani elsápad.

— A kutya megveszett! — hebegi és a hátán végigfut a hideg. — No, ez engem jól talál. Még csak ez kellett. Ejnye, a teremtsőt! Vége a drága kutyámnak! Többet ért egy embernél!

Pár lépést hátrál, az eb kinyújtott orral, óvatosan követi, mintha az ember húzná maga után. Bács Jani megmarkolja a botot, ütésre emeli, de a szive fáj hűsleges társáért, tétováz, nincs ereje lesujtani. Az eb a mozdulatra meghunyászkodik, a düh végigremeg a tetén, nyugtalan, mintha tűzben állana és mialőtt Bács Jani lesujthatna, a kutya a torkának szíki. Az ember elkésett. A védelmiül kapott karján a harapás fájdalma nyílal végig és mire torkonragadhatná, a mellébe is belemar az állat. Fekete vér önti el a kender-inget, a kutya szája is véres. A fűbe zuhan-

nak és hűrögvé, morogva úgy küzdenek. Percekbe kerül, míg Bács Janinak sikerül maga alá gyűrnie a kutyát. Kemény, szívós állat, amely könnyen végez a farkassal is, de az embert is előtűntte a düh, térdei alatt ropognak a kutya csontjai, marka ronesolja az állat nyakát, amelynek nyelve sárgán fordul ki a villogó fogak közül és véres ködöt köhög az ember arcába.

— Hát te... engem mersz... megtámadni! — lihegi Bács Jani és a küzdelem dühében ő is belemar az állatba.

A juhok dideregve nézik a küzdelem és táguol orlikakkal szagolják a vért.

A sápadt ember végre felemelkedik. A kutya kifújta páráját és szeliden felszik az oldalán. Lábat kirugta, szeméi felakadtak és tátott szája lassan feketedni kezd.

Bács Jani felveszi az elejtett botot, rátámaszkodik és hosszasan elnézi a kutya bundáját. Magában bocsánatot kér, hogy meg kellett ölnie és szomorú, mintha édes testvérét vesztette volna el.

— Hűsleges, igaz társam vótál, jöban, rosszban — büszkuztatja. — Adjon Isten nekéd örök nyugodalmat!... Arról nem tehetesz, hogy rádjött a betegség...

Három, négy sebből vérzik maga is, de eszébe sem jut, hogy bekötözze. Most egyéb baja van. El kell a kutyát temetni, meg kell a juhokat itatni...

A kalyibából előhózza az ásót, s távolabb, egy magános fenőfő tővében elföldeli a kutyát. Nem szól, csak sóhajtozik, míg a gödröt megássá. Óvatosan helyezi el benne, szótlanul nézi, majd rögüt dob utána, mint az emberhalott után szokás, szépen betakarja fenyőolombokkal, hogy ne érje mindjárt a nehéz föld. Halmot is homorit fölébe és azt mondja:

— Kifogytam belőled, Bokrász!

A kutya van az eszében, mikor elcammog a juhok után és se étel, se ital nem kell neki egész nap. Önmagára nem is gondol, de később a harapások sajogni kezdenek és csak akkor jut eszébe, hogy valamit eszálni kellene velük. A patkánál kimossa, kinyomogatja és újra felöltözik. Mi a fenét tudjon egyebet eszálni? At kellene nézni Udó Mártonhoz, ő meg tudja urusolni, a veszett marhát is ki tudja gyógyítani, de most nincsen rá érkezése, a juhokat nem hagyhatja. — Majd este, ha haza kerülünk, akkor is reáerünk, — nyugtatja meg magát és tovább vigyázza a juhokat.

Csak a gunyáját sajnálja, amit letépett róla a veszett kutya, de azt meg lehet varrni, s a szegény ember úgy szép, ha foltos.

A harapások helye tovább létezik és délutánra mintha láza is lett volna. Számba se vette.

— Elműlik!

Kicsit messze nyugtalan volt, mert a fogak helye elfeketedett s a karja, melle is megdagadt.

— Még meg találok veszni! — jutott az eszébe, de mindjárt meg is nyugtatta magát. — A teljes lehetetlen!

Estefélé, mikor nyulni kezdett az árnyék, mégis haza hajtott a juhokat, ellátta, berekesztette és átment Udó Mártonhoz.

Az öregre várni kellett, míg hazakerelkedett a esordával. — Miféle szél hozott ide, Jani? — dőlt le az öreg a tűz mellé és csendesen, szótlanul várta a feleletet.

— Nem nagy dolog, Marci bácsi! — húzódott melléje Bács Jani. — Tán hallotta is, hogy a kutyam, Bokrász, az éccaká megveszett.

— Híj, a ponciusát! — nyugtalanzkodott a százesztendő s vén ember, — még összemarja a csordákat.

— Ó már nem, szegény! — ejtette le a fejét Bács Jani.

— Elpusztítottad? — nyugodott meg Üdö Márton.

— En el, de réám szökött...

— Csak nem mart meg? — rezgett meg az öreg.

A juhászok szégyenkezve vallotta be.

— A karomat, a mejjemet, de kiesiség!...

Az öreg aggodalmasan facsargatta a fejét.

— Vesd le a gúnyádat!

Bács Jani engedelmeskedett. Az öreg megnézte a sebeket s nyugodtan szólt.

— Elkéstél, Jani! Rajtad már nem lehet segíteni. A veszett-ség átment a véredbe. Felöltözhetel. Meg fogsz veszni.

Az ember elsápadt.

— Akkor nincs mit csinálni!

— Nincs! — ismerte el Üdö Márton.

Nézték a tüzet és hallgattak. A megmart ember azonban nem tudott belenyugodni az ítéletbe.

— Háha mégis tudna segíteni, Marci bácsi? — istálta szépen. — Akármilyen szegény ember is vagyok, valahogy megszögném...

— Hiszen, ha azonnal kiégettük volna a sebet, vagy volna kőrishogaram, még tán lehetett volna segíteni, — hümmögött a tűzbe Üdö Márton, — de így? Kár a fáradságért.

Újra hallgattak egy ideig. Gondolkodtak.

— Három gyermekem van. Növeletlenek... — szólt meg ismét a haláraitélt ember. — Árván maradnak...

— Árván! — bólintott Üdö Márton. — Belé kell nyugodni! Bács Jani szomorúan felállott.

— Akkor legalább ügyelgessenek réám, amíg átálesem rajta.

— Jójó! — ígérte meg Üdö Márton és nyugodtan a tűzhöz tette az üstöskébe a puliszkának való vizet.

A megmart ember elindult. A vén Márton utána nézett, majd visszaszólitotta.

— Úlj le!

Jani reménykedve húzódott a újból a tűz mellé.

A vén ember az élő paraszat összehúzta és egy vasdarabot vetett bele.

— Mégis kigétem... Ha nem használ, nem is árt.

— Isten fizesse meg! — rebegte felvidulva a haláraitélt.

Már bízott, már az öröm kisütött a lelkében.

— Ki tudod-e állani, vagy segítséget hívunk? — kérdezte.

— Nincs miért!

A szemre se rándult meg, mikor az öreg a vörösen izzó vasat beleégette a húsába.

*

Az idő telt. Senki sem törődött a megmart emberrel. Mindenkinek elég a maga baja. Meg is feledkezünk róla.

Néhány nap mulva újra beállított hozzánk a Benceze Dávid szállására és komolyan leült a tűznél mellé. Azt se mondta: „Jó estét kívánok”, csak ült gondtűntően, zilátan. Benceze se szólt.

— Hogy vagy, Jani? — igyekeztem tragédiáját enyhíteni.

Túlvilági hangon csak annyit mondott:

— En vagyok a veszett ember!

— Nono! — csillapítottam. — Még semmi sem késő. Azonnal Kolozsvárra kell utaznia a Pasteur-intézetbe. A veszettség ellen beoltják és úgy kigyógyul, mint a pinty.

Kicsit felnézett Bács Jani.

— Mibe kerülne, úrfi?

— Az oltásokat, kezelést ingyen kapná, az út bizony... harmadosztályon is belékerül... oda-vissza ezer lejbe...

Bács Jani felcajagott.

— Ezör lejbe?... Az sok pénz, úrfi... Sok... Ezör lej... Ha volna se költeném el...

— Miért? — útközöm meg.

— Mert három gyermekem van, tuggya-e? — rivall rám ellenségesen.

— Annál inkább! — prédikáltam neki, — a gyermekeiért kötelessége az életét megmenteni. Az életéről van szó, tudja-e? Meghal, érte-e, ha nem gyógyíttatja magát. Bizonyosan meghal!... Olyan bizonyosan, ahogy most itt ülök!

— Az még nem volna baj! — felel nyugodtan.

Nem volt időm megkérdezni, hogy mi volna akkor a baj, mert Benceze ingerülten rám szólt.

— Ne kínozza maga es, úrfi! Elég nehéz ügyes szegénynek! Elhallgattam. Féltem is kissé a „veszett embertől”... Ki

Modernasztalterítés

tudja, mikor tör ki rajta. Borzadva néztem rá és a tűz másik oldalára húzódtam. Az ember látta, hogy húzódom tőle, de nem vette rossz néven, csak szomorúan mosolygott. A megharapott és durván összeégett sebek feketék voltak. Fél teste meztelen volt, mert nem tűrte a ruhát a fájdalom miatt.

— Hogy szenvedheted? — pillantott rá szelíden Benceze.

— Nem tudok aludni! — panaszkodott a veszett ember. — Az étel se kell.

— De a viztől még nem iszonyodol, úgy-e?

— Még nem.

— Akkor nincs baj! — helyeselt Benceze. — Addig ne féj! Még kiülhathod...

Bács Jani türelmetlenül a szeméire mutatott.

— Ki, ha ezek nem volnának!... Már nem látok tisztán. Éjjel-nappal nagy veres felhők futkosnak a szemeim előtt...

A hirre Benceze is megriadt.

— Az igen nagy baj!... De úgy-e, még nem jött, hogy ugass?...

Azt tartják, hogy a veszett ember is, mielőtt kitörne rajta a düh, éppen úgy ugat, mint a veszett kutya.

— Még nem? — motyogta csendesen Bács Jani, — de nincs sok hátra... Nem lehet sok hátra... Ugy érzem. No, csendes jóccaká! — köszönt és elment.

— Nyugtalan szegény, — jegyezte meg Benceze Dávid, — ami nem es csuda...

*

Másnap este ismét ott várt a tűzünknl a veszett ember.

— Fontos dolgom van veled! — fogadta Benczét. Szemei lángoltak. feketé, sovány arca izzott és homlokán izadtság gyöngyözött.

Maga Benceze is megrázkódott a látására.

— Tán nem vagy rosszabbul, Jani!

Bács Jani intett, hogy nem az ő állapota a fontos.

— Egyéb a baj! — dörögte rekedten. — A gyermekeimet... Ideje, hogy elbússzám tőlük... Azért jöttem, hogy ha reáérsz, kisérj el... Magamra nem merek menni...

A Bács Jani apró gyermekei a faluban laktak.

— Szívesen! — lágyult el Benceze. — Akár ebbehelybe indulhatunk.

A haláraitélt ember megrázta a fejét.

— Várj! Van-e jó erős kitéled?

— Az minek? — fehéredett el Benceze, mert már sejtette, hogy minek kell a kötél.

— Hozd csak ide! — paranesolta Bács Jani.

Benceze engedelmeskedett.

— Most kötőzd meg a karjaimot!... Ahogy csak tudod!

— Kötí a fene — tiltakozott Benceze. — En osztán nem.

— Te csak fogadj szót — tette hátra a kezét az ember. — Reggel lesz tizenegyedik napja, hogy a kutya megharapott... Soha sem lehet tudni... A tizenegyedik napon szokott kitörni az emberen a veszettség.

Benceze riadtan hurkot vetett a kötéltre és összekötözte a felmeztelen embert.

En megrendülve, a kalyiba ajtajából néztem a borzongató jelenetet.

Szépén beszélgetve elindultak, mint két testvér.

— A faragott botomat, amit úgy szeretlél, reád hagyom Benczi — mondotta az ember.

Benceze lesütötte a szemeit.

— Köszönöm.

— Amit pénzzel tudsz tenni, adogasd el, jó lesz a gyermekeknek... Az

üstöskét, a szekercémet, fészit, a kézvönót, faragó szerszámot, az öltözözetem, megnyást. Jól fog az a pár krajcár szegényeknek, ha már az Isten így rendelkezett.

— Jó! — felelt Bence komolyan.
Tovább haladtak egy darabot az erdő között.

— A juhokat add számba helyettem, — hagykozott, — mert én attól már elkéstem. Egy darab sem hiányzik. A rovás-pálcaik ott vannak az ágyamban a széna alatt... a legjobb volna, ha te vennéd át a nyáját... Nyugodtabban halnék meg, mert tudnám, hogy jó kezekben van.

Bence egy szót sem szólt.

— Az ismerősöknek mond meg, hogy tisztelek mindenkit, s engedelmet kérek, ha valakinek az életben véttem...

Bence Dávid megatottan bólintott.

— Megmondom! Meg én!

A falu már látszott. Bács Jani összerázkódott és hirtelen megállott. Meg is tántorodott. Elsapadt és majdnem lezuhant. Bence megragadta.

— Mi löle, Jani?

— Az ember kinlódva szedte a lélegzetet, melle megdudorodott és az erőlködéstől fel is szakadt a fekete sebe.

— Pisti, Máriskó, Ferencke... — pihegte maga elé gyermekei nevét.

Bence Dávid riadtan támogatta.

— Erősítsd az inadat, Jani. Mi a suj löle?

Láthatólag fedekedett el a beteg arca.

— Nem bírnak a lábaim...

— Akkor nyugodjunk! — tanácsolta Bence és leültek egymás mellé a szép fűbe.

A beteg kissé magához tért és Bence-re nézett.

— Ejjsze imádkozni kéne.

— Tiszta igaz van! — ütött homlokára Bence.

— No akkor segítél az imádságban, — kérte az ember, mert én bizon megfelejtettem őket.

— Az elég baj! — vakarta a fejét a másik is, — mert biza én es gyengén értek hozzá.

Zavarban körülnézett, de nem volt senki a határban, hogy segítsen rajtuk, pedig akik a faluban laktak, azok mégis inkább tudnak imádkozni.

— Most mit csinálunk? — ijedett meg Bács Jani. — Ha legalább be tudnék vászorogni a faluba, de az eröm tisztateljesen elhagyott.

Bence Dávid is egy darabig tettehetlenül töprengett felette, de mégis észbe jutott, hogy mit kellene csinálni. Előkapta a kaorot, és elvágta a kötelet a Bács Jani kezében.

— Te mit csinálsz? — rémült meg Jani. — Elment a szép eszed, hogy megszabadítsd...

Bence mosolygott.

— Én nem bánom, akármi lesz, de nem nézhetem, hogy összekötözve lássanak a gyermekeid... Te csak maradj itt, fogd szépen imádságra a kezeidet, s azalatt én idehozom a gyermekeidet... No, úgy-e, van itt ész? — ütött kedvesen mókázva a saját homlokára.

A halálraítelt arca boldogan felragyogott és a könnye kicsordult életében először.

Bence csakhamar eltűnt. A veszett ember az ég felé tartotta összefogott kezét és mivel imádságot nem tudott, elkezdte mondani szívéből, melegen a gyermekei nevét: „Pisti, Máriska, Ferencke!...”

Mozdulatlanul feküdt, mikor Bence Dávid a három gyermekkel kézenfogva odaérkezett. A veszett ember ekkor irtózatossá lühező erőlködéssel megpróbált felemelkedni, de visszahanyatlott. Véresen lüngölő szemeit azonban dicsőülten ráfűggesztette három gyermekére, arca boldogra simult és ez a boldogság megmaradt rajta akkor is, mikor a test ropogva végleg kinyújtózott és a szája erőlenül lecsott...

Bence Dávid hirtelen lekapta a sapkáját és azt mondta a három gyermeknek:

— Édesapátok elaludt... No, menjeteek szépen, szedjeteek virágot, jácódjatek, míg felbred, szegény!...

Maga pedig gondolkodva, leült a halott mellé.

Nem is hinné az ember

Bizony, nem is hinné az ember, hogy Marcus Tullius Cicero, a klasszikus Róma leghíresebb szónoka, már — taxiban utazott. Pedig mégis megtörtént. Tessék tudomásom venni, hogy

Cicero Rómából délitáiai villájába, a vérszomszias triumvirek előtt, akik őt el akarták tenni láb alól, taxin menekült. Természetes, hogy nem bizonyítottos kocsin, mert a kőolaj-termékek akkor még ismeretlenek voltak. De igenis, megvolt már a „hodometron”, az útmérő, Heron találmánya, amely a kerék fogsáit pontosan számolta és jelezte. Ezek szerint tehát a taximéter már — 2000 éves találmány. Az állami posta intézménye is megvolt már, ha nem is egészen a mai értelemben. De az országutakon bizonyos távolságban állomások voltak, amiket „positae statione”-nek neveztek. Ebből a „positae” (meghatározott, megjelölt) szóból származik a majd minden európai nyelvre átment meghatározás, ami magyarul is a „posta” nevet viseli. Egy római postamester különben nagyon meg volt elégedve a fizetésével, amely körülbelül évi 40.000 sestertiusra rúgott.

Az antik világ egyébként a technikai kultúra terén nagyon sok mindennel rendelkezett már, amiket mi a legújabb kor vívmányainak hiszünk. Tőlük vetünk át többek között például a betont, az ablaküveget, az újságot, a zsaluagát, a zsebtűkröt és sok más. De még ennél is meglepőbb, hogy Kr. e. 8-ban, január 26-án egy Protarche nevű pincélnér szegődött el Thapiesze asszony sörösarnokába. Úrnője kötelezte magát arra, hogy nem mond fel neki, amíg kötelességét híven teljesíti, hanem teljesen ellátja, ruházza és fizetést is ad. Egy papyrustekerese volt foglalja a fizetés nagysága és a munkanapok. De egy záradék is szerepelt, amelyet megirigyelhet minden modern házasságy: minden edény értéke, amit Protarche kisasszony eltör, a fizetésből levonódik. Protarche, ez az egyiptomi kisasszony, volt tehát az első, modern értelemben vett, formális családkegyvel rendelkező háztartási alkalmazott.

De egyébként is ne beszéljünk olyan lekicsinylő módon a „sötét ókorról”. Caracalla császár világhírű „thermá”-iban ezren fürödtek egyszerre és pedig elég olcsón, mert egy fürdő nem került többé, mint 3 garasha... Tehát a legszegényebbek is megengedhették ezt a fényűzésnek igazán nem nevezhető „fényűzést”. A rómaiak tisztaságkultusza naponta többszöri fürdést követelt meg, a masszázst, a „forró levegőt” és az úszómedencét épp így használták, mint mi.

És ha nem ismerték is a repülőgépet, az elektromos fűzést, meg az izzólámpát, de építettek föl is suzi-csatornát, alagutakat, központi fűtést és vízvezeteket. Eppen ezért ez a kérdés, amit egy kínai utazó feladott, nagy csodálkozásában:

— Hát mindezt már ismerték? — helyes fogalmazásban inkább így hangzik:

— Hogyan?... Hát ennyi időre volt szükség, hogy mi is feltaláljuk ezt?... Mi, akik olyan büszkék vagyunk kulturális és technikai fejlettségünkre... Bizony, nem is hinné az ember, hogy mi minden volt már meg az ókorban, mi minden olyan, amit azóta — újból feltaláltak... Ne legyünk tehát gőgösek és elbizakodottak, ha a mi időnk, a XX. század kulturális és technikai fejlettségéről beszélünk. Nagyon könnyen megtörténhetik, hogy az újabb ásatás felszínre hoz olyan ókori szenzációkat, amik a technikai kultúránk számára teljesen ismeretlenek és csodálkozásunkban nem mondhatunk egyebet, mint ezt, amit már rengeteg hasonló esetben mondtunk:

— Nem is hinné az ember... hogy már akkor is... régen...

AZ ANGOLNŐ MUNKÁJA

IRTA: LENGYEL MENYHÉRTNÉ (LONDON)

Csaknem kivétel nélkül minden polgári leány és asszony rendszeres munkát végez. Ha rendkívül gazdag, ha nincsenek határozott hajlamai, vagy előképzettsége, — társadalmi, népjóléti, egyházi, jótékonyági tevékenységet vállal. Tudjuk, hogy a nők egyenjogúsítása mily tökéletesen beteljesedett itt. Az angol politikai, tudományos, egyetemi, kereskedelmi, irodalmi és művészeti életnek elsőrendű tényezői ők: a női bírúk, ügyvédek, gyárigazgatók, bankdirektorok, egyetemi tanárok, orvosok, építészek, írók, színgazgatók, rendezők. A 25 éves Miss Elizabeth Scott tervezte például két év előtt a világhírű stratfordi Shakespeare Emlék-színházat, amely a nagyszabású, kívül-belül legújserűbb színházi építkezés értékes mintája. De Anglia egész életének megfeleltethetően egyenrangú és szervesen a közéletben gyökerező tagja a nő. S tegyük hozzá rögtön: az angol nő nem azért dolgozik, mert családjá tönkrement és pénzre van szüksége, mert a papa hadikölcsönbe fedette vagyonát, s már az utolsó ezüstitálcát is el kellett adni, — nem muszájból; — és nem is lázadásból. Anyagi kényszer, vagy kivételes tehetség lendítőereje nélkül is, itt egy régi, fejlettebb kultúra, s egy sajnálatos nőfőlétség (hárommillióval több a nő, mint a férfi!) régen kíválsztotta és általánosította a dolgozó nő típusát. Már jóideje biztonsággal helyezkedett el a társadalom kenyérkereső műhelyében. Feladatát mindenképpől való szervezőképességgel (sőt általában: minden *túl* van szervezve), alapos tudással, önálló intelligenciával, magátólértetődően szolgálja. A férfinak gyakran feljebbvalója, de mindig egyenrangú társa ott, ahol értelmi munkáról van szó. Felszabadulva a mult házi kötelességei alól, — nagyszerű, szeretetteljes, s mindig modern szellemű (legyen bár jellemformáló hagyományuk a legkonzervatívabb!) iskolák szakembereire bízva gyermekeit, — ő szabadon a maga életét elheti, kijátszhatja minden képességét, formáját hiánytalanul kifuthatja. Nagy szó! Nincs tényező, ami kétségeket keltsen benne, vagy törekvéseit elnyomja. Mint embernek, nincsenek gátlásai, hiszen egészséges önbizalmáról, akaratának megedzéséről már az iskolája gondoskodott. Ahol többek közt a nyilvános szereplésben, beszédben is kiképzést nyert, — soha sincs lánypálya.

Tömérdek a sikeres nőirő. Az irás mestersége oly általános, hogy újszólván valamennyi angol színésznő tollforgatással is foglalkozik, színdarabokat, regényeket, cikketek, tanulmányokat ír. Minden előképzettséggel bíró nő tetszése szerint alapít iskolákat, melyek tananyaga és módszere felől szabadon rendelkezik. Minden üzem és iroda nőkel van tele, s a nagy lapok hasábjain elámulunk a női teremtő munka tömegén.

Az angol úrinő szórakozási lehetőségei változatosak. Első helyen a színház. A klub. Előadások, felolvasások látogatása, érdeklődők hozzászólása. Mindez nagyobb lelki szükség is, mint nálunk. Mindenütt ők a legjobb közönség, ők töltik meg a nézőteret. Minden este toilet-

tet csinálnak. — még pedig len a szerény pensiókban is. Az angol nő kiváló munkaerő ugyan, de csakúgy, mint férfitársa, nem végzi szenvedélyesen a dolgát. A siker és mondjuk beérkezett üzletember, vagy üzletasszony tulajdonképpen a hét nagyobb részét pihenéssel tölti, mert a *vikend: szent!* Hivatalosan bár csak szombatban lehet kezdődik és hétfő reggelig tart, de aki teheti, már hozzaveszi a pénteket, s nem jelentkezik hivatalában kedd, esetleg kedd délután előtt.

A bibliával ellentétben munkanapnak marad tehát két egész és két félnap hetenkint, ami, be kell vallanunk, nem túlságosan megerőltető. Viszont az angolok igazi otthona nem a szűk városi lakás, hanem a tündérszép angol vidék pázsitos, gyönyörűen ápolt kertjei és elbűvölő, izléses vidéki házai, — a vidék, ahol a számukra oly fontos home-ot szívük szerint választgatják meg, — a szép, régies házakat, modernizált kastélyokat, — modern bungalókat. Úgy szeretnek ki kocsijukon — mindenki perfect soffor! — a szürke köznapok után, a kertészkedés, sport, vendéglátás és falusi szórakozás örömeibe, mint egy szerelmi találkára. Aki e vidéki házak vendégszeretét nem élvezte, nem is alkothat fogalmat az angol élet magasrendűségéről. Leplezzük le azt is, hogy a brids korántsem oly elterjedt szenvedély, mint Magyarországon. De van egy igen komoly kedvtelésük: olvasni... s a kölesönkönyvtárakban sorba kell állni könyvekért.

Irigyeljük-e az angol nőket? Semmi-ertelme sem! Nemcsak, mert céltalan, de mert okunk sincs rá. Népszerűségi statisztikai, de kétségkívül egyéb okokból is, a férfi és nő közti kapcsolat színezte más itt, mint akár a kontinensen, akár Amerikában. Szegény nő dolgozhat, kereshet és érvényesülhet, — de mivel erőfelé bókolni izléstelenség, ritkán fogja egy férfi hódoló pillantása érni, — a könnyű siker apró örömei nem jutnak ki neki, — megjelene, bármily szép és fiatal, nem kelt szenzációt, — új ruháját sem dicserik meg. A földalattin senkisé meg kel, hogy átadja neki helyét, s nem hajolnak le lejtett csomagjáért. Külső szemlélő számára a polgárság egész érzelmi élete egyszerűbbnek és harmónikusabbnak tűnik fel, mint máshol. Az angol természet rendkívül diszkrét, érdeklődni sem illik valaki magánélete iránt, s az a kíváncsiság, ami annyira jellemzi pl. Budapestet, itt törülve van a társas érintkezés kódexéből. A vad szerelmek rendőri krónikája többnyire a felsőbb és alsóbb rétegekben játszódik le. A közepes osztály az öndisziplina jegyében él: színház, klub, vikend, cocktail-party, mérsékelt munka, whisky-szóda, — derűs magány, — vagy könnyen elhatározott házasság, az intézmény tiszteltemen tartásával... Arról a mérőben privát ügyről, ami a szerelm, itt oly keveset lehet megtudni, hogy gyanút fogunk: nem is virágzik úgy, mint máshol. De ez bizonyára tévedés. És itt is megvan mindenkinek a maga életregénye. Amely élet, ha érzelmi kicsengésében talán kevésbé viharos is, kevesebb meg-rázkódtatással vitorlázik át a boldog, derült öregségbe.

PÉTER VÁLNI AKAR

IRTA: KERTÉSZ MIHÁLY

Még fel sem szikadt a hajnali harmat, amikor Csutorás Péter befogta a két sárgát, felkemeredett a székér oldalán átvetett deszkailétre.

— No, gyerinék! — biztatta a tévovázó állatokkal — s meg se ájlatok a tekintetes Botokóy üdvögy úr házág!...

Mert Péter a városba igyekezett ezen a pacsirta-fütyös nyári hajnalon, még pedig egyenesen az ügyvédhez. Ambár sejtette, hogy még korán érkezik, mert hiszen a város alig háromfentélyi órányira van a falutól, de — gondolta — inkább a városban ügyeleg egy kicsit, sem hogy itthon várakozzék. Mert egy az, hogy most még teljesen benne forr a tegnapi esti méreg, amit az asszony se vége, se hossza-kereplésével beléje csepegtetett, oszt ha késlekedik, megint elszállhat a harag belőle, mint a multkor, akkor oszt levezi a lábáról az asszony s marad minden a régiben...

— Egissigire az icakai nyugodalmat a tekintetes úrnak! — köszöntötte Péter az írásokkal bajoskodó ügyvédet.

— Magának is, barátom — viszonzotta a jókívánságot az ügyvéd. — No, mi járásban van?

— A baj kergetett — kezdte Csutorás Péter. — Vállakozni akarok az asszonnyal...

Az ügyvéd félretolta a táskát, tiszta papírt vett elő s biztatni kezdte a klienst.

— Foglaljon helyet, barátom, aztán mondja el, mi baj van az asszonnyal? Péter letelepedett, aztán megkérdezte:

— Hun kezgyem, tekintetes úr?

— Először is mondja meg, barátom, hogy hívják s hová való?

— Csutorás Péter vagyok, — adta meg a felvilágosítást az ember, — Vezseny községből, még pedig az alvégrül... Mer' a felvégen is van egy Csutorás Péter, de azt úgy hívják, hogy Gólya Csutorás Péter, mivel oan hosszú-vékony ember... Össze ne tessen hát téveszteni hennünket... Jó is lesz az átrecbe odairni, hogy alvégi... — Megértettem, barátom... Hát az asszonynak mi a neve?

— Kuczora Rozál, hogy az Isten akár-hová tegye!

— Oszt mióta vannak együtt?

— Szüretkor lesz kerek tíz esztendeje, bár tört vóna le a lábam, amikő' először álltépm a küszöbajt!

— No, most már azt mondja el, miért akar válni?

— Miért-e?! Hogy megszabadújjak tülle!

— Ezt tudom. De miért akar szabadulni?

— Mer' mán nem bírom tovább.

— Éppen arra vagyok kívánesi, hogy miért nem bírja, vagyis mik azok az okok, amiért a házasságukat fel akarja bontatni?

— Ha azt mind jedzőkönyvbe akarnám mondani, tekintetes úr, hónap reggelig se lennék kész vele...

— Hát csak a fontosabbakat mondja, barátom, — sürgette az ügyvéd, órájára tekintve.

— Egyszóval: türhetetlen a magavislettye... Mer' hogy hajnali ébredéstül szemhünylés be nem áll a szája... szakadatlanul pöröl velem... valamennyi szent van az égben, azt mind lehozza... Elmond az engem mindennek, csak jó-nak nem... Így oszt valóságos pokol az életem mellette, tekintetes úr... Szabadíjjon meg tülle, nem leszek hátadatlan... Négy disznót hizalok, tekintetes úr, de

kettőnek az árát rászánom, csak válaszon el...

— Oszt van-e tanu arra, — firtatta az ügyvéd, — hogy az asszony ilyen nyelven, meg hogy sértegti kendet?

— Van-e?! Akár az egész falut idehozhatom!

— Annyi nem szükséges. Csak kettőt-hármat nevezzen meg.

— Rögyest! — mondotta Péter. — Csak egy kicsit gondókozzok...

Felnézett a mennyezetre, mintha onnan akarná leolvadni a tanuk neveit, aztán mondogatni kezdte, az ügyvéd meg jegyezte. Amikor elkészült, még megkérdezte:

— Gyerek van-e?

— Csak vót, könyörgöm, — mondotta Péter szomorúan. — Egy...

— Mi történt vele? — kérdi az ügyvéd.

— Ótéves korába' beleveszett a libausztatóba — sóhajította az ember. — Ez is az asszony miatt történt... Mer' mondtam neki, amikő' a lucernát mentem vágni, hogy a két szem a gyereken legyen, mégis elcsavargott a szomszédba a kendermagos tyúkját hajkurászni, mire oszt hazagyütt, — odalet a gyerek!

— No, lám! — csóválta a fejét rossz-lóan az ügyvéd. — Ezt a fontos okot nem is mondja! Így már aztán merem biztatni... Ugy elválasztom magukat, mint a pinty! Egész nyugodt lehet!

— Ó, hogy az én Istenem álgya meg a tekintetes urat a szaváért! — hálládkodott Csutorás Péter. — Ha így sikeredik, megöltöm a két hízó árát, megláttya!

— No, most idefigyeljen, Csutorás Péter, — szölet ekkor az ügyvéd. — A válóperhez kell néhány írás, azokat mielőbb behozza hozzám.

— Hozom, tekintetes úr, csak tesszen mondani, mifélek legyenek.

— Hát először is kell egy községi bizonyítvány arról, hogy utóljára állandóan Vezseny községben laktak együtt...

— Hun kapni azt, könyörgöm?

— A községházán adja a jegyző úr...

— Meglesz, tekintetes úr. Ugyis tartozik a jedző úr négy véka morzsolat kukoricával még tavalyrul... röstelem kérti... de most majd lekívtejjük...

— Aztán — folytatta az ügyvéd, — kell annak a szerencsétlenül járt gyerekeknek a születési bizonyítványa, meg a halotti levele...

— Azokat is előkerítem, tekintetes úr... ott vannak a sublódba', a többi passzus között... No, kell-e még valami? Most tesszen mondani, amíg itt vagyok...

— Hogyne kellene. A legfontosabbat még nem mondtam.

— Mi vóna az? — nézett fel Péter.

— Hát a házasság! anyakönyvi kivonat.

Csutorás Péter rámeréd az ügyvédre.

— Ha meg nem sértem a szavammal a tekintetes urat, — szölet aztán — hát az meg mi a fene vóna?!

— Ejnye, ejnye, — csodálkozott az ügyvéd, — hiszen nem olyan értelmetlen embernek látszik maga, Csutorás Péter, hogy még azt se tudná, mi az a házassági anyakönyvi kivonat... Hát a házasságlevél, vagyis az az írás, ami azt bizonyítja, hogy mikor kötötték meg a házasságot az anyakönyvi hivatalban...

Csutorás Péter el kezdett hümmögni, fészkelődni, nyakát nyújtogatta, végre nagynehezen mégis kilögte valahogyan:

Farsang elmékedés a maszkokról

(Talán bolondság, talán — igazság)

Hiába, az ember mégis csak nagyobb művész, mint a természet. A mi igazi arcunk sápadt és kifejezéstelen a papírból készített és festett maszkokhoz képest. Milyen különös, hogy egész testünket, meg a kezünket is — kesztyűvel — eltakarjuk, csak éppen az arcunkat hagyjuk meztelenül. A régi és primitívebb népek okosabbak voltak, mint mi. Az életük komoly és szép cselekedeteihez — maszkot húztak az arcukra.

Az első rómaiak álarcban támadták meg ellenségeiket. A pogány papok és borszorkánymesterek ceremóniális maszkban végezték szertartásaikat. A görög és római színészek soha nem léptek föl álarc nélkül. Japánban csak maszkban táncolnak. A velencei hírhedt Tizek Tanácsa álarcban hozta meg ítéleteit. Szóval a háborúban, a művészetben, a pogány istentiszteletnél és az igazságszolgáltatásban is nélkülözhetetlen volt a maszk.

Ma azonban minden megváltozott. Csak a karneváli táncosok, a bohócok, a rablók és az — autóversenyzők viselnek álarcot. Pedig a maszk épp olyan szükséges volna, mint ruházódásunk többi darabja. Amely nyugodjunk bele igazi arcunkba, mély sajátmagunkra nézve teher, másokra pedig egyenesen — megbántás lehet! Ha álarcot hordanánk, arcunk kifejezését kedvünk és hangulatunk szerint változtathatnók. Természetesen, többféle maszkra volna szükségünk. A fogasunkon a kalapunk mellett ott lógna a megfelelő «szomorú»-álarc — temetésekre és kondolatlásokra, «el-szánt»-álarc — vitatkozásokra és párvadalokra, «komolykodó»-álarc — családi és gazdasági problémák gordiuszi csomójának kettévágására, «szerelmes»-álarc — flörtöközés és vallomásokhoz, «nevelő»-álarc — színelőadásokra, amikor a színpal vigjátékok helyez kilátásba, «mosolygó»-álarc — társas összejövetelekre és így tovább.

A maszkok viselésének pedig ez a négyféle jótékony hatása lenne:

1. *Higiénikus hatás:* megóvna az arc-bőrt az időjárás viszontagságai ellen.

2. *Esztétikai hatás:* a körülményeknek és kívánalmaknak megfelelő, művészi kéz által alkotott maszk szebb, művészebb és természetesebb volna, mint az igazi arcunk.

3. *Erköcsi hatás:* nem volnánk kénytelenek olyan érzéseket hazudni, amiket öszintén nem érzünk. Például meglátogathatnók valamelyik szerencsétlenül járt barátunkat és nem volnánk kénytelenek arcunkra erőszakolni az őszinte részvét kifejezését, holott — káröröm lakozik a szívünkben.

4. *Nevelő hatás:* ugyanannak a maszknak tartós viselete az arc vonásait is átformálja (lásd: M. Beerbohm, világhírű fiziológus tanulmányát «Happy Hippocras» címen!) és viselőjének a jellemét is megváltoztatja. Egy epés természetű ember, aki éveken keresztül mosolygó és megbékélt álarcot visel, elveszíti teljesen arcának zord kifejezését és ezzel haragyor természetű is. Ha az emberek megvolna a bátorság az álarc viseléséhez, igazi arcuk és ezzel együtt a jellemük is átformálná, ami — nagyon sok esetben rendkívül kívánatos lenne.

— Ezt az egyet ne követejje a tekintetes úr...

— Nem én követelem, barátom, — magyarázta az ügyvéd, — hanem a törvény írja elő, hogy ez is kell a válóperhez. Hát csak ne okoskodjon, hanem hozza be azt is...

— Nem vállalom! — jelentette ki Péter határozottan s minden betűt külön megnyomva.

— Ugyan! — csapott az asztalra az ügyvéd, türelme fogytán. — Már miért ne vállalná?! Ezt is kiadja a jegyző úr, csak kérni kell!

— Nem hinném, — rázta fejét Péter.

— Ne beszéljen kend bolondokat! — tüzet az ügyvéd. — Kötelessége ez a jegyzőnek s ha mégis vonakodik, csak írjon nekem, én majd megantatom!

— Nem kell azt tanítani, tekintetes úr. Oskolázott, tudományos ember az... több esze van, mint az egész falunkja... Ígpeg ezér' vélem, hogy nem adja ki...

— De hát értsen meg, jó ember, hogy a törvény értelmében köteles a hatóság a megtörtént tényekről bizonyítványt, illetve kivonatot adni a hivatalos könyvek-ből...

— Ez az, tekintetes úr, — bökött rá Csutorás Péter, — ahogy mondani szokik, hogy a megtörtént tényekről... de ami nem tényvalóság, arról a jedző úr se adhat írást...

Az ügyvéd rámeredt az emberre, szörnnyű gyanú fészkelődött agyába, ami még szavát is elvette jóidőre.

— Hogy mondja kend? — szolt aztán akadozva. — Mert nem értem...

— Hát csak úgy, — magyarázta Csutorás Péter, — hogy én meg Rozál sose vótunk se az anyakönyvvezető előtt, se a papnál... Mer' hogy akkó' a szüret miatt nem értünk rá, később meg már rösteltünk... oszt így e'maratt mindmáig!

— Akkor pedig, — jelentette ki az ügyvéd dühösen, — én el se válazthatom magukat! Elmeheit kend!...

Csutorás Péter sóbálványá meredt a nem várt kijelentésre.

— Amiazt a haszontalan kis írás miatt?! — hebegte fulladt hangon.

— Amiazt hát! — mondta az ügyvéd. — Mert aki nincs megesküvé, azt el se lehet válaztani! Punktum!

Péter értelmetlenül himbálta, rázta bizontos fejét, aztán rimánkodásra fogta a dolgot.

— Segíjjen rajtam, tekintetes úr... ne kügygjön el semmivel... iszontató az én állapotom amellett az asszony mellét... Inkább még egy hízó áraval megótandán a tekintetes úr fárcságának a díját...

— Ha az egész vagyonát nekem adná, ember, — fejezte be az ügyvéd a tárgyalást, — akkor se tudok magán segíteni.

Péter keserves nyögéssel kászolódtól fel a székről.

— Hát akkó' Isten álgya, tekintetes úr... — köszönt el.

— Isten vele, — bocsátotta el az ügyvéd. Péter lelógó fejjel hallagott kiféle. Ment a „Fehér ló”-ba, de egész úton az ügyvéd szavai moshózkáltak a fejében.

—... Aki nincs megesküvé, — motyogta maga elé az ügyvéd kijelentését, — azt el se lehet válaztani...

Már a „Fehér ló” előtt lépetgetett, amikor hirtelen felragyogott az arca.

— Hogy is ígérte az alispány úr követ-válaztáskor, — villant hirtelen elméjébe, — amikó' a kórmányjelöltve olyan hajba' vót, oszt én, Csutorás Péter, fölörköt, helyberilletttem a dógót?... Hogy aszonta, akámi baja lesz Péter, csak hozám fordújjon... én megsegítem... Nem is habozott tovább. Hirtelen irányt változtatott s felemelt fejjel s gangos járással tartott a vármegyeházára...

... Alig egy rövid óra múlva már vígan kocogott vele a két sárگا a falu felé s nem is egész félóra alatt befordult a szekérről a portírára. Az asszony csipőre tett kezekkel, villámlo tekintettel várta a pitvar ajtajában az embert s azonnal rácserdített:

— Hát kend meg hun kószált?

— A vármegyeházán, — vetette oda röviden Péter.

— Oszti mi végbül? — firtatta Rozál hirtelen támadt szorongó érzéssel.

— Írást szereztem, — jelentette ki Péter hetykén.

— Miféle írást?... — akadt fel az asszony szeme.

— *Diszperzáció*, vagy mi a csudának hívják, oszt arról szól, hogy hirdetés nélkül rögvét mehetünk a pap elé, eskünni! Oszt megyünk is, Rozál, úgy készüj!

— Az asszony perekek szólni se tudott s némán nézte, hogy fogja ki az embere a megizzadt lovakat. Már az istálló felé is indult velük, amikor végre megjött az szava s utaszóltól Péternek:

— Oszt mire kell e' most illen sebtibe?! — Mer' így követeli a törvény!

Ezzel befordult az istállóba, jászol elé kötötte a lovakat, aztán az ől felé indult, ahol a négy hízó sívtozott moslék után. Csutorás Péter behajolt az alacsony ökerítésen, megvakargatta a türelmetlen jószágok hátát, miközben megelégedetten, ravaszokan mosolygva beszélt hozzájuk:

— Túljártam az üdvígy eszint!... De nem is kapja most már három hízó árát... de még kettőjét se... Ötűjőjen, ha egynek ára ulti a markát, még peig a leg-hítványbhe!...

A javíthatatlan

Írta: A. CSEHOV * Fordította: K. LÁNYI PIROSKA

Éjszaka. Sűrűn, pihézve hull a hó. A háztetőkre puha, patyolat szőnyeg borul és a Puskin-szobor szép, komoly, ábrándos fején már kész a félrecsapott bohócsipka... Hirtelen szél kerekedik, felkavarja a havat... az alvó veretek tollát kíméletlenül felborzolja, befúj Szent Baziliusz templomának örökké kiltárt ajtaján és hópelyhek-ből virágokat terít az örökmeés alá...

Lépeké csikorognak a havon. Két férfi közeleg. Magas, szépszáj ember az egyik. Haja barna és hullámos, az arca fehér és rózsás. Bajusza fekete, beszéd közben nagy fehér ragadozó-fogak villannak elő a szájából. Kicsit viseltes, de még mindig elegáns bundát hord és galamb-szürke, feketeszalagos kalapján még így felsőtétben is látni lehet, hogy vadonatúj.

A másik férfi eltörpül mellette, pedig alig kisebb nála. Talán ha valaki hátha vágná és rákiáltana: Húzd ki magad pajtás! Még hosszabb is lenne, mint a barátja. De őt nem vágja hátha senki, neki nincsenek pajkos barátai, egyáltalában nincs is barátja, neki csak dolgozó társai vannak és távoli ismerősei, akiknek éppen csak köszöntet. Nem is olyan elegáns, mint a társa! Sovány testén lötyög a kopott, olcsó ruha, a hajdan barna, de ma már vörösré kopott télikabát. A haja is olyan, mintha egyszer barna lett volna és csak a rossz sorstól fakult volti ki, akárcsak a kabátja. Az arca markáns, beesett, sovány, szája körül keserű vonás... a szeme mindig el-meléző...

Sokáig szótlanul mennek egymás mellett... néha köhinentek egyet... lábuk alatt csikorog a hó... Szent Bazil egyháza előtt ájtatosan mindketten keresztet lenek.

— Te... te, Nikola... szeretnék valamit kérni tőled...

— Tudom... pénz...

— Nincs igazad, Nikola, ha így nézel rám... azt hiszed, hogy ki tudja, mire kell nekem ez a pénz... pedig hidd el nekem, esküszöm Szent Bazilra és az összes szentekre, amit kérni akarok tőled... az a feleségemnek kell...

— Ugyan? Egészen meglepő...

— Hát kérlek, úgy történt, hogy a feleségem télikabátot akart venni magának, aztán nem volt elég pénze és odaadt nekem reggel a rubintós karkötőjét, hogy tegyen zálogba... és... és én be is tettem és amikor hazafelé mentem, hát nem összetalálkoztam azzal az átkozott Soldoval... azt mondta, hogy valami sürgős megbeszélővalója van a kávéházban, kiscserjém el... persze elkísértem és ott már jó társaság volt együtt, szép asszonyok... már folyt a játék... először csak kibiceltem,

aztán nem is tudom hogyan történt, egyszerűen csak ott ültem én is közöttük és már el is vesztettem a 40 rubelt...

— Utolsó gazember vagy,

Wassilij... nem érdelemled meg, hogy szóbaálljak veled.

Negyvenéves vén számár vagy és annyi eszed sincs, mint egy kölyöknek. Ahelyett, hogy dolgoznál, örökké a kávéházban ülsz, kétheshírű asszonyoknak csapod a szelet és a feleséged keservesen keresett pénzt elurizárod... Csútt!... Már egyszer meg kell hogy mondja valaki neked... Régen a begyemben vagy, gazember...! Mondd, mit képzelsz tulajdonképpen magadról? Milyen jogon jársz ilyen elegáns? Biberrel bélelt bunda... divatos kalap, mikor évek óta egy kopeket sem vittél haza az asszonyok! Utolsó semmihiázi vagy, barátom, negyven éves vagy és eddig már legalább húsz állásod volt már... egy esztendőnél tovább sehol sem voltál... és még hogy adod a bankot! Úgy beszélsz, mintha valami kiválóság, vagy legalábbis a felső tízezerhez tartozó világi lennél. Ma este is olyanokat hazudtál azoknak a szerencsétlen fiúknak, hogy majd leszédültem a székéről. Ha jól hallottam, az egyiknek megígérted, hogy behozod a miniszteriumba, a másiknak pedig egy nagyobb kölesönt helyezett kilátásba. Azt is hallottam, hogy egy számpasszonnak grófi származásról beszélte és elárulom, azt is jól láttam, hogy egy óvatlan pillanatban teletöltöd a zsebedet szivarokkal.

— Ugyan, kérlek... hagyd már abba... mi vagyok én... ki vagyok én... hogy így mersz velem beszélni... mi jögnél ütöd bele az orrod az én dolgaimba... Semmi közöd hozzá, hogy én mit teszek és mit beszélek... mielőtt élek... érted, Nikola Borisics? Semmi közöd hozzá.

— Csend legyen, Wassilij Ivanics... már eleget papoltál... most az egyszer én beszélek... Meg kell mondanom neked, hogy amióta csak ismerlek, gyűlöltelek. Az iskolában mellettem ültél... lenézted a dolgozatot az irkámról... te egyet kaptál... én kettőt kaptam. Szemben elkerült a gombjaimat tőlém és én azokat mindig odaadtam, mert jó fiú voltam. Irigyltetek, mert én még mindig térdigterő nadrágban restelkedtem, mikor te már régen hosszú nadrágban jártál. Irigyltetek, mert mertel eligazítani titokban és mert te voltál a fiúk között az első, aki beterválkozott. Kikerültünk az iskolából... nekem rögtön dolgoznom kellett, reggeltől estig ott ültem a munka mellett, amelyet úntam és utáltam... te pedig egyetemre kerültél... hallgathattad a tudós tanárokat és a tudás egész csodálatos birodalma nyitva állt előtted... de te előadás alatt is a csinos kollégákat bámultad. Én már megkoptam és megtörtlem a robotban és te még mindig felelőtlenül, téhán költöttem az apád keserves pénzét... Nem tudtál semmit, fejednél csak a lelked volt üresebb, mégis bejutottál a legjobb társaságokba. Egyik mulatságtól a másikba sodródtál, a legszebb, legelőkelőbb leányok táncoltak a karodon... és én még táncolni sem tudtam. De ez mind semmi... ez a te életed és igazad van, semmi közöm hozzá... de egyszerűen beleléptél az én életembe. Az én nyomorult, sivár életembe és belegázoltál... elvetted tőlem, ami szép volt az életemben. Ott éve volt a menyasszonyom akkor, áhítoztam, hóhérr szerelmemmel szerettem... ünnep volt számomra, ha megcsókolhattam... és jöttél te... ténna kérted... ő már nézett, hogy megengedem-e és én kinomban összeharaptam az ajkamat. Ellátókatok előttem és már el is tűntek a szemem elől... éreztem, tudtam, hogy ott a szomszéd szobában az első alkalmas pillanatban megcsókolod és amikor lehet, magához szorítod. Már akkor tudtam, hogy min-

den elveszett... Nem csodálkoztam, amikor megvallotta nekem, hogy téged szeret... Nem vártatok tovább őt évig, nem vártatok fizetés-emelésre, jobb viszonyokra, úgy, mint én... megesküdtetek és te csak esküvő után néztél állás után... addig pedig az asszony dolgozott... és dolgozott és dolgozik ma is, sajátjai való mártír mellett... idő előtt megöregedett... hogy te hódító és fiatal maradhass...

— Aha... most már értem a dolgot... egyszerűen még most is féltékeny vagy rám... helyedben szegyélnem magamat, hogy azóta te találtam másik asszonyt... úgy látszik, ő volt az egyetlen, akit megtudtál fogni, őt is csak addig, amíg én nem jöttem...

— Hallgass... — és már csattant is a pofon az elegáns, barna férfi jólápolt arcán... a verebek felriadtak a szokatlan zajra és az ábrándos, széplelkű Puskin fehér hópikája alatt bizonyára igen elcsodálkoztak...

Vassilij Ivanics rosszkedvűen hallgatott tovább. Nem annyira a pofon, mint inkább az a szomorú tény, hogy Nikola Borisicost nem sikerült megvívnia. Fázott már és éhes is volt, az esti sok ital után kívánt egy kis szilárd falatot. Forró honvágy fogta el, ha nagydunnás, duzzadó párnás ágyára gondolt, de eszébe jutott, hogy az ágya mellett egy másik ágy áll s az ágyban az asszony, aki a pénzt várja. Kérdőn néz majd rá és rögtön tudni fogja, hogy nincs egy árva garasa. Már látja is maga előtt méregtől és ekkeseredéstől elorzott arcát, hallja szemrehányó szavait, vég nélküli prédikációt... nem, ezt nem bírja ki most, előre tudja, hogy az asszony egyetlen könnye kihozható a sodrából, káromkodna, riordítana, talán meg is ütne, mint a multkor... Akkor maga sem tudta, hogyan történt, de másodszor már bizonyára rájárna a keze... Még utóbb bájba kerülhet!... Brr, de hideg van, mégis csak haza kell menni! Eh, bánja az ördög... úgy tesz majd, hogy bebújik az ágyba és fejére huzal a takarót... akkor aztán papolhat tőle az asszony...

Félóra múlva már olt áll az előszobaajtó előtt... éppen nagy óvatossággal a kulcsot akarta bedugni a zárba, amikor odabenn fény lobbant fel. Fény... gyertyafény... a villanyt már egy hónappal ezelőtt kikapcsoltatta a lársuság...

Kíváncsian kukucskált be a homályos ablakon, el nem tudta képzelni, ki járkalhat a lakásban ilyenkor...

Már nyílt is az ajtó, a cseléd dugta ki borzas fejét.

— Jaj, nagyságos úr, csakhogy itt tetszik már lenni!... nagy újság van ám!...

— Miféle újság? Beteg tán a nagysága?

— Nem beteg az... egészen más... nagy szerencse érte az asszonyomat...

Vassilij Ivanics hitetlenkedve vonogatta a vállát és besietett a szobába. Olga ott ült a nagy szálta mellett és irt, számlák, utalványok és levelek feküdtek mellette. Az arca piros volt, a szeme csillogott, felugrott, amikor megpillantotta az urát és eléje szaladt úgy, mint évekkel ezelőtt, fiatalasszony korában.

— Vassilij... drágám, csakhogy itt vagy! Képzeld csak, a jó Isten lenézett ránk, óriási szerencse ért... este hétkor kaptam a táviratot, hogy 75.000 rubelt nyertem a Caritas-sorsjegyre. Nem hiszed el? Tetszik, olvassd, drágám... itt van... ez nem tréfa és itt nem lehet tévedés... név, cím, sorsjegyszám...

penoslan egyezik... de hiszen maga a sorsjegy száma is elegendő volna ahhoz, hogy elhiggyem... Ugy-e, nem is tudtad, hogy elhiggyem? sorsjegyem van? Persze, hogy nem tudtad... hiszen már én magam is csaknem megfeledeztem róla... oly régen őrzöm egy kis japán fadobozban...

Még... még Nikola Borisicstől kaptam, a névnapomra adta, amikor még az ő menyasszonya voltam... lám, lám, szegény jó Nikola nem is sejtette, hogy ilyen mesébe illő ajándékot adott. De Vassilij... te

nem is örülsz? Pedig tudod mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy kifizeljük az összes adósságunkat, én már meg is irtam az utalványokat... reggel mindjárt feladom a postán és azonnal telefonálok a villanytársaságnak, hogy bekapcsolhatják már a villanyt. A háziurnák kifizeltek a labbert, ki fogjuk váltani az összes zálogba tett holmikat. A télikabátomat egy összegben kifizetem majd és te új tavaszi kabátot kapsz, meg új ruhát és divatos selyem ingeket... a megmaradt pénzben családod házat veszünk, nem lesz semmire gondunk... boldogok leszünk újra!... Tudom, akkor te is megváltozol majd, hiszen csak a good idgenített el egymástól minket és ha pénzünk lesz, újra mehetünk majd mindenfelé együtt! Szórakozni, utazni fogunk... fogadok, hogy a cimboráink gondolni sem fogsz... En is új ruhákat csináltok majd magamnak, manikűröztetni fogom a kezemet, kozmetikussal rendezhető az arcomat, a lakást újra bútorozok majd... puha, színes szőnyegek kerülnek majd a padlóra és szép képek a falra... óh, Vassilij, milyen jó lesz... örülni fogunk az életnek újra...

— Persze... persze... egyszerű lesz... de... ejnye be kelmetlen... most jut eszembe, hogy ott felejtettem a pénztárcámat... Vissza kell mennem érte... borzasztó... ebben a cudar időben... Ugye, fiacskám, ostobaság volna gyalog menni ilyen késő éjszaka... kérélek szépen, adj kölcsön néhány rubelt... most már nem kell féltened a háztartási pénzedet! Különbösen sem ajándéka kérem... rövidesen vissza fogod kapni tőlem... úgy, köszönöm... na még ötöt adhatok hozzá... Már a kezében is volt a pénz, már szaladt is... a lépcsőn ugrott lefelé és az utcán futott a taxiállomásig.

— Hotel Westend... szólt oda a sofförnek és már indult is a kocsi... szerencsére gyorsan hajtott és még félfél előtt odaérték a szállóhoz...

— Lya Marinova... itthon van már? — kérdezte izgatottan a portástól.

— Nem kérem, odalenn van a bárban a lengyellel, — felelte a portás és tovább böngészte az újságot. Vassilij lesettiet a bárba és a pincért odaküldte a sárgahajjú, feltűnően öltözött asszony asztalához. Néhány perc múlva már ott volt Lya Marinova a kopott olvasószoobában.

— Mi az? Mit akarsz? Tudod, hogy nem szeretem, ha zavarsz... a véglegem nagyon féltékeny... és nem tudom, mivel kárpótolás majd, ha szétmegy közöttünk a dolog...

— Ugyan Lya szívecském, már megint ideges vagy... pedig ha tudnád, miért jöttem... ha tudnád, mit tettem, amikor nem engem, hanem azt a hitvány lengyelt választottad! Hát tud meg, hogy a sorsjegyet, amelyet te a multkor mérgeaded a lüzbe akarál dobni... igen... akár hiszed, akár nem... kihúzták... 75.000 rubelt nyertél, gyönyörűségem... Ugye, ugye, most már nem vagy ideges és most már nem félsz a lengyeledtől! Oh, kicsi Lyam, ha tudnád milyen szép vagy, amikor ilyen szelíden nézel rám... Egyetlenem, mondd a lengyelnek, hogy fáj a fejed és lefekszel... aztán elmegyünk egy kicsit szánkózni... pezsgőt is viszünk magunkkal...

Ezalatt otthon az asszony keresni kezdte a sorsjegyet... a japán fadoboz üres volt... A sorsjegy eltűnt... Óh, tudta... tudta, hogy hova tűnt... de nem akart hinni a kegyetlen valóságának... az álmos cseléddel együtt kirkarta a szekrényt... kihúzott minden fiókot, még az ágy alá is bemászott...

Az ablakon bekukucskált a hajnal és ő még mindig kereste...

Nikola Borisics rosszul aludt ezen az éjszakán... az a pofon nem hagyta nyugodni. Maga sem tudta, hogy ragadtathatta el úgy magát... bánta, szívből bánta... ocsmány, utolsó fráternek érezte magát és szinte sajnálta szegény, gyengeerkölcsű, esendő Vassilij...

Az ablakon bekukucskált a hajnal és még mindig hánykolódott...

Odakünn pedig a fehér éjszakában könnyen és vidáman röpült a szánkó a síkos havon. A lovak patái ütemesen csattogtak és a szánkó belsejéből néha önféledt námoros kacaj hallatszott.

A FEHÉR MÁMOR

Cigaretta parancsolnak, vagy talán egy kis zserbót? Kérem, akár mind a kettőt... Tessék jól elhelyezkedni, minél kényelmesebben... Mesélni fogok.

A téma, ha jól érttem, a téli sport-hely, a hó paradicsoma, ahol olyan szép az élet és mindenki boldog. Önök, hölgyeim és uraim, jól ismerik ezt a világot, persze csak távolról, a filmekről, a sankt-moritz, a davosi híradókból, ahol «premier plan»-ban ragyognak a hónál is vakítóbb fog-sorok és szikrázik a déli verőfényben a háromméteres hó...

Milyen dekoratív a fehér alapon ez a vöröshajú hölgy, a fekete pillákkal, a sárga-kék dresszben, úgy-e? Azt mondják, a hozománya kétszáz ezer... Mindenki beszél erről, mindenki tudja, hogy valóban kétszáz ezer... Nem árulom el senkinek, milyen jól vagyok informálva ennek a kétszáz ezernek a titkairól. Onnan tudom, mert egy ismerősöm néhány nappal ezelőtt «beszélt a mamával», ahogyan mondani szokás... Bátorkodott érdeklődni a kétszáz ezer felől is... Persze, ez nem lényeges, a fő a sze-

relem... Szóval: érdeklődött! A mama erre elmondta, hogy a férje igazgató egy biztosító társaságnál, a fizetése havi kétezer. «Föl sem tétélezhető — mondotta, — hogy a részvénytársaság ne adjon negyvenezer pengő előleget a férjemnek fizetésére...» «De ez... — szeppent meg barátom — ez még csak negyvenezer, nagyságos asszony...» «Nem tesz semmit — vigasztalta a mama — mert van egy nagybátyám, nagyon öreg ember, agy-legény, rémítően gazdag... Állítólag mi vagyunk az általános örökösői... Csak nem képzeli, hogy nem ad előleget az örökségre? Mondjuk: ötvenezer...» «De kérem szépen... nem azért mondom... csak úgy a pontosság kedvéért... Ez, nagyságos asszonyom, még csak kilencvenezer...» «Jó, hát ne legyen olyan túrelmetlen... Balatonaligán van egy kis házuk, azt eladjuk, azért is lehet kapni esetleg tízet... Mit mond, hogy ez még csak százezer és nem kétszáz? No hallja? Ilyen kicsinyességet ebben a szép téli havas időben...» Amint méltóztatnak látni, így festenek a fehér mámor birodalmában a gazdag örökösök, a nagy partiek. De nem akarom elvenni a kedvüket, hölgyeim és uraim, folytatam a be-

számolót... Türelem, türelem. Elmesélem, mi a napirend ebben a fehér paradicsomban, ahol mindenki olyan boldog.

Hajnali tízkor trécselve, nevetve, a színes sálók, kötött dresszek, sítűgyöngök és sapkák tarka felhőiben zúdul le a nagy szálló népe a fehér-ségre. Elviszik a sít és a botokat, egyik-másik föl is csatolja és csúszkál erre-arra, de a nagy többség mindjárt beszurja a hóba a drága szerszámokat és inkább flörtel foglalkozik, mint sporttal. Az igazi sportolók? Óh, ezek már reggel hét óra óta fönny vannak a hegyekben, ezek egyáltalán nem is laknak a nagyszállóban, hanem a kisebb sporthotelekben és nem lehet velük találkozni errefelé. A mi tarka-barka, nagyhozományú, előkelő és színpompás seregünk ebédig szórakozgat, az ebédhez még ugyanebben a dresszben ül le, a hölgyek csak éppen néhány percre szaladnak föl a szobába, hogy a szöges cipőt kacér kis topánkákkal és szandálokkal eseréljék föl — sándrág és szandál, úgy-e, nagyon sikkes? — némi kis rúzt kennek a szivalakura rajzolt ajkakra, megtapogatják a «pufflival» az amúgy is kipirult arcocskákat és kezdődik az ebéd. A fe-

Őszi rádió

Hogy üzenek néked nyári, szép szavakkal mikor őszi műsort ad már az alkonyat, s madárvonulásból közvetít az erdő?... Kakuk számoltatja: hány-n, merre mernek s áruló, kihülő ezer fészkekretek szellőtől bolygatott p-lyhes pihetolla száll és elhanyaglik, mintha búcsúzó lány keskenője volna...

Nyárhéli dalaim, kedves, hát ne kérjed... A varjúszpike is prézában beszélget, pontoztatva sűrűn hírek között: Kát... Kár. Harmadszor jelent ma tömeges lombhullást, frognózt se jót ár: Kócsós hullongál... Fent a Holdmikrofon márványarcra halad, feleje sóhajta didegő szivéből az erdő a nyarat...

Száztagú kórusral a mocsári békak önmű rekviemjük gyászt harsónazzák s dermetl revületben készülnék a Gsendre... Csalogánytrilla és gerle kacagása nem illik esett lomb röt ravalatára... Nyelveket tart inkább egy öreg tengeli s idegen téliszi magol a madárságt: Bekoszint a nines...

Erdei „Mitűzen” áldott félórját jegenek, juharcak szomjas esondhen várják s levele is eláll a rezgő nyárfának... — Jöszivtel köszöntem kedves hallgatóm... Üzenetem száll most a hodrozó tőg... „Afrikába menet elmaradt egy golya, kérdezi hű pária, tán a láb, a nádas tud valamit róla?”

Őszi üzenet megy tenéked is, Kedves... Őkönyálatennák nem bírnák még heves nyári szavak zengő, viharos záporát... — Tavaszti kiscsim: két szép gyermekimet nyarunk átlásként, aki nekem vittem megtűrsz-e kedvedem elakult esokornak?... Most, hogy az esztendő hervadó levélként ősz felé sodornak...

Bálint Sára

ketét a szabadban fogyasztják el, a hóban, mert ez a divat. Trices-traces közben... Ilyenkor, a jó ebéd és a friss levegő hatása alatt lángragyúl a fantázia. Színpompás szavak hömpölyögnek... a papa rengeteg pénze... a gyárak... az óriási birtokok... «a titkárom»... «a komornám»... szíll a füst a cigarettából, szikrázik a hó a napfénytől, pirosak az arckok, szavaktól, italoktól és a hó lehellettétől... Milyen szép az élet! Ugyebár? Csak egyre tessék vigyázni: mikor lemegy feketézni a hóba, nehogy hallgatózni találjon a folyosón valamelyik szoba előtt. Kellemetlen, sokszor érdes hangok hallatszanak, elfojtott sírások, szemrehányások, nagyon is józan pénzügyi viták... Az a kis szöke, akinek úgy kacag a szeme, mint az ég... az, aki mindig a fogát mutogatja... És úgy összebujik a férjével... azok vannak bent a szobában. A fiatal pár e pillanatban pénzügyi közelharcot folytat egymással, mert a pénz félre nem érthető és korunkhoz olyannyira illő tárgyilagossággal — magyarázza ifjú hitvesének, hogy a pénz elfogyott és az arany cigarettatartót egy órával ezéltől zálogosította el a pincérnél. De most már alkonyodik, hamar föl

a szobákba, azután újra le a teához. Kilenc óra felé közeledik a vacsora, át kell öltözni, «nagy estélyi» toalettebe és szmokingba... Nem szabad jobbra nézni és nem szabad balra nézni a lépcsőn és a hallban, mert nagyon szenvednének az illuziók, hölgyeim és uraim. Észrevennék ugyanis, hogy aki annyit emlegeti a «titkárommat»... és a kislány, aki mindig a papa két tucat gyár.ról mesél, félrehúzódnak a portással és a szobapincérral, aki ezúttal nem mosolyog olyan alázatosan, nem görnyed meg a hódolattól, miként Bizáncban mondani szokás. Komoly pénzügyi tranzakciókról van szó... Arról, hogyan lehetne elutazni csöndben, föltűnés nélkül, a szekrénykofferek és egyéb poggyászosok hátrahagyásával... Hiszen azt — remélem, — tudják, hogy mostanában divat «mondaim» üdülőhelyeken, szállodák portáseinál vásárolni a toaletteket. Olyan nagy a készletük a zálogba hagyott poggyászosokból és holmikkól.

Hajnalodik, de még ragyognak a csillárok a táncteremben, egymáshoz simulnak a párok, a tangó andalító, és ékszerke csillognak, a nők mosolyognak. De a világért félre ne húzza a függönyt, nagyságos asszonyom és ki

ne nézzen a havas éjszakába, mert meglátja, amint a mély hóba térdig belesüppedve, kabátjukat az orruk fölé húzva, egymást kerülgetve bandukolnak hölgyek és urak, fölötté csekély poggyással, — mondjuk: egy neszeszerrel! — a vasúti állomás felé. Nem a szálló autója viszi őket, ezek nagyon bele vannak ugyanis szerelmesedve a friss levegőbe... Különösen éjszaka. A poggyászatuk sem szállítják utánuk szánon, vagy autón, mert a poggyászatuk itt marad. Csupán ők utaznak el, hajnali fél háromkor, a «letörtek vonatán». Behúzódnak a harmadik osztályú fülsé sarkába és diszkrétén megszámojják zsebüket a nikkelpénzt: vajjon elég-e egy darab kolbászra és kenyérré? Ezalatt a kártyakaszinóban folyik a játék, a bakkarat, a smen, a «ruzs», a «noár». A krupiek mohón sóprik be a vesztett pénzeket. Mint utolsó percben értesülök, úgy hírlík, a kaszinó igazgatósága most foglalkozik a gondolattal — böles előrelátásból! — hogy megvegye azt a kis telekparcellát a domb mögött. Temetőnek. Öngyilkosok temetőjének. Úgy, mint Monte Carloban.

Ime, hölgyeim és uraim, 24 óra egy téli sporthely csillogó életéből.

Kozmetikai aforizmák

Szépség és ifjúság az a két erő, amely a nőt az élet királynőjévé teszi.

*

A szép arc sokszor többet ér, mint húsz jó bizonyítvány.

*

Mondd meg, hogyan ápolod a testedet és én megmondom: milyen sikert fogsz elérni.

*

Az a legokosabb asszony, akin nem látszik meg a fáradkozás, amellyel szépségét ápolja és konzerválja.

*

Szépség és okosság nem járnak mindig együtt. De ha véletlenül összekerülnek, akkor vigyázzatok, férfiak!

*

Az az okos asszony, aki az őseitől örökölt szépségrecepteket is felhasználja. Mert a kozmetika terén nem mindig az a legjobb, ami új.

*

Légy olyan szép, amilyen okos vagy és olyan okos, amilyen szép vagy: — és minden célotdat elérheted!

Mali fejcsúszásra készül. (L. Wood rajza «The Sketch--ból»)

A mesterdetektív

James, a «mesterdetektív», barátja kíséretében fölszállt a villamosra. Ebben a pillanatban észrevett egy gombot, amely azon a helyen hevert, ahová le akart ülni. Gyakorlott ujjainak rendkívül ügyes mozdulatával a kezébe vette és nagyítóüvegén keresztül gondosan vizsgálgatta, miközben mélyszéges hallgatósba merült. Barátja tudta, hogy ilyenkor nem szabad zavarni és az utasokat kezdte összeszámolni. Hirtelen fölényes mosoly rajzolódott a «mesterdetektív»-nek a sok fölényes mosoly következtében már meglehetősen barázdás arcára, eltette a nagyítóüveget és így kezdett beszélni:

— A férfi, aki ezt a gombot elvesztette, magasabbrangú tengerésztiszt. A negyedik kerületben lakik, Lincoln-utca 14 szám alatt, körülbelül 58 éves és legényember. A külsejére nem ad sokat. Egyébként ma este megtalálható a Nagy-tér 38. szám alatt...

Barátja tisztában volt a híres «mesterdetektív» csodálatos képességeivel. Nem kellett egyébre gondolnia, mint a bűnügyi gyűjtemény 1—8 sorozatára, amelyek halhatatlan hőstetteit őrzik az utókor számára, mint követendő és világitó példaképeket. Ennek dacára oda volt a meglepetéstől és tisztelettel megkérdezte James-t, miből állapította meg mindezt, egyetlen szempillantásra?...

A «mesterdetektív» újból fölényesen mosolygott és mikor ezzel végzett, ezt az előadást tartotta barátjának:

— A gombon látható a mi tengerésztünk horgony-szimbóluma. Ebből következtetni lehet a viselője állására, mint-hogy a gomb törvényesen védve van. A gomb továbbá aranyszínű, tehát magasabb állású tisztból van szó, minthogy az alacsonyabb fokozatú tisztek ezüstszínű, a kadettkok pedig szürke gombokat hordanak. Tengerésztünk három év óta új egyenruhát visel. Ez a gomb azonban, amint a horgony rajzából látható, még a régi egyenruhához tartozik, amiből kétségtelenül megállapítható, hogy a tiszt már nyugdíjban van, mert ellenkező esetben új egyenruhát kellene hordania. Ötvenöt évnél korábban senki nem mehet nyugdíjba, a tiszt tehát legalább ötvennyolc éves kell legyen. Feltehetően legényember, varrta ezt a gombot egyedül élő férfi varrta fel, amit a gomb hátsó oldalán levő vékony és ügyetlen tűkarcolásokból állapítottam meg. Nem egyszer szúrt a tűvel közvetlenül a gomblyuk mellé, ami tipikusan a gombvarrás alkalmával mutatkozó férfi-ügyetlenség... És most a lakása! Ennek a férfinak annál a megállónál kellett leszállnia, ahol mi felszálltunk. Egyébként a gomb, amely az ülhely közepén volt, már régen eltűnt volna. Ennél a megállónál, Lincoln-utca 14 alatt van a Nyugdíjas Tengerésztisztek Otthona... Így sikerült kinyomoznom a lakását... James most kisebb szünetet tartott, aztán még hozzátette:

— Féhlét van most... A hirdető-oszlopokon látható a Nagy-tér 38 alatt lévő Európa-színház plakátját, amely szerint ma este külön előadás van az öreg katonatisztek javára. Ez pedig ritkán fordul elő. Minthogy az út megtételére a Lincoln-utca és a Nagy-tér között, nemkülönben az átöltözésre körülbelül másfél óra szükséges, ki merem jelenteni, hogy ma este találkozhatsz ott vele. Amit végül az egyéniségéről mondtam, hogy nem ad sokat a külsejére, azt a gomb fénytelen színéből állapítottam meg. A hadseregénél ugyanis kötelező, hogy a fémgombok állandóan csillogjanak...

James újra gondolataiba mélyedt, a barátja pedig annyira oda volt a zseniális magyarázattól, hogy legalább két megállóval hosszabb utat tettek meg.

Ezzel szemben: a férfi- aki azt a bizonyos gombot elvesztette, — nő volt.

És pedig nem más, mint a tizenhétzes-tendős, elragadó kis Tilly, akit felszólított az Apolló-színház ruhatárosa, hogy a kosztümkölcsönző intézetből hozzon a ma esti különelőadás számára egy tengerészköpenyt.

A kis Tilly már három nappal ezelőtt el is végezte feladatát. Az utat azonban nem villamoson tette meg, hanem gyalog és közben vesztette el az egyik gombot. Egy kis gyermek találta meg ezt a napfényben csillogó, fényes tárgyat és besorozta kedvenc játékaik közé, minek következtében a gomb gyorsan elvesztette fényét és csillogását.

Egy nappal később a gyermek ott hagyta a gombot a villamoson, pontosan annál a megállónál, ahol James a barátjával együtt felszállott. Azok a szégyes karcolások, amiket a «mesterdetektív» a legényember ügyetlen tűszúrásainak tulajdonított, a fiúcska eredménytelen kísérleteinek nyomai, hogy a gombot az ülés hasadékaiból kikaparja.

Tilly, a gomb első és igazi elvesztője, természetesen nem a negyedik kerületben lakik, hanem az egyik külvárosban és bizonyára kikaparni a lakását a férfinak a szemét, aki az ő életkorát — «gomb-nyomozási» alapon — ötvennyolc esztendőre meri taksálni.

Ami pedig az esti nyolc órát illeti... Egyáltalán nem úti Tilly fehérszakállú aggastyának között az Apolló-színházban, hanem egy csinos fiatalember társaságában a Nagy-tér parkjában.

James a barátjával éppen mellettük ment el.

— Ezekből a csókhoz hasonló neszekből megállapítom...

Ebben az egyben — igazán volt a «mesterdetektívnek».

Apám

*Az én édesapám derék, szép ember volt,
S amikor feléltünk bebortul az égből.
Csak állt könnytelenül, némán a sír
száján.*

*Hol mi jánva sirtunk, hatan, anyóárván.
Aztán látott jutott, küzdött és dolgozott,
De én tudom, titkon, éjjel hogy
zokogott...*

*Az én jó apámnak halk volt a beszéde,
Nem volt kívánsága, árvaít becézte.
Anyánk helyett ápolt, — Isten dajka
érte, —*

*Konyerét is adott mindnyájunk kezébe.
Aztán úgy, amint élt, szótlan néma
csenddel:*

*Az én édesapám elaludt egy reggel...
DR. BOHDANEČZKY ALADÁR*

Egy lány, aki dolgozni akar

Írta: Bácskai Magda

Sokezer mérföldnyi távolságból Tünderország fő-és székvárosában képzeli-jük Hollywoodot, Joggall Hozzánk csak a sztárok ragyogó házassága-

nak, gózzsiemelésének, új szenzációs szerepének híre jut el. Mi csak csatanyertes generálisokról értesülünk, de köztonákról, a kétségbeesetten küzdő, szőke és barna névtelen köztonákról hallgat a kőnkra.

Hallgat róluk s arról az édes piszéről is, ainek csacska fejét úgy telebeszéli az elfogult barátok, rokonok, hogy a legvérmesebb reményekkel eltelve indul Hollywoodba. Ugyan ki játssza Eurázia nagyhercegnőjét, ha nem ő, a legkarcsúbb boka, a legszebb nyak, a legpicánsabb orr tulajdonosa.

Am az élet nem olyan, mint a film, melyben ragyogó győzelmet arat az Erkölc és a kis Naiva. Az életben nincs igazság. Eurázia nagyhercegnőjét a fonyyadi, de kipróbált nagynevű sztár játssza hát. Piszékn a kórusban danol... Ha szerencsése van. Ha nincs szerencséje, mehet haz a Kentuckybe.

Vagy Hollywoodban marad s remélve, hogy a szerencse egyszer mégis csak ránevet, elmegy eladónőnek, manequinek, kalaposnőnek.

A világon sehol se dolgozik annyi rossz-kedvű szép nő, mint Hollywoodban. És sehol annyi jökevdű csúnya. Mintha a sors korrigálni akarná a természet sajtóhibáit, különösen kedvez itt a csúnya nőnek. Vagy lehet, hogy az emberek kedveznek nekik. A sok öntelt szépségkirálynő után jölesik a szerény gömbörc tekinteni. Megtesznek hát mindent azok érdekében, akik lehetségük, eszük révén próbálnak boldogulni.

Dorothy Arzner, a kinek neve ma a legkitűnőbb mozi rendezők neve közt szerepel, mintegy tíz éve érkezett Hollywoodba. Szerény poggyázzsal, mely azonban kincset tartalmazott.

Ajánló leveleket. De olyanokat, hogy láttukra egyszerűen kipattantak a kapujáik. Ez pedig nagy ritkaság a filmek városában, ahol hetekig várakoztatják a vendégeket a meghívott szcenáriumírókat is.

«És mit szeretne nálunk dolgozni, Miss Arzner?» — kérdezte a teljhatalmú fér-

fiú, aki elé varázserejű ajánlólevele juttatta Dorothyt. Telki füleivel szinte hallotta már, hogy az előtte álló csinos, húszéves, barna lány ezt feleli: «Legjobb három főszereplő szeretének jászani a legközelebbi három filmben.» Dorothy azonban így felelt: «Kaphatnék egy gépirónói állást bármelyik irodában?»

A Teljhatalmú nem hitt füleinek. Ilyesmi is van? Lehetésges, hogy egy mágius ajánlólevelekkel felszerelt csinos fiatal nő a létra legalsó fokáról akar felfelé indulni?

«Figyeljük ezt a Miss Arzner!» mondta egyik igazgatójának. «Ez bizonyára tehésges nő!»

Közben Dorothy elmerült a gyár irodistáinak seregében. A bitorajkú, platina-szőke, rosszkevdű lányok között — bukkott sztárijelölt valamennyi — Dorothy volt az egyetlen eleredett, kiegyensúlyozott munkás. Hamarosan a főnökök kedvence, majd egyik irodai osztály vezetője. Egy éve volt a gyárnál, mikor a fizetésemelést azzal utasította vissza, hogy helyette belépési engedélyt kér a stúdióba. Szabad idejében szeretné a felvételeket nézni.

«Furcsa nő!» mondta a Teljhatalmú mikor értesült Dorothy kérdéséről s még jobban csodálkozott, mikor hallotta, hogy Dorothy az éjjeli felvételeknél hajnalg ül a stúdióban s három órai alvás után frissen szalad az irodába.

Egy este a szezon legnagyobb filmjének kezdojeleneteit veték fel. A film milliókba kerül, rengeteg tanácskozás, vita, próba, intrika előzte meg. A színészek ingerülten, fáradtan láttak munkához. A hőmérő harmincöt fok Celsiuszt mutatott odakint. Bent a stúdióban a reitettő fényű lámpák alatt még többet. A három főszereplő állig bundában téli jelenetet játszott. Alig folyt a felvétel néhány percig, dühösen parancsolt «stop»-ot a rendező.

«Mi ez?» kiáltott dühösen a sztár felé. «Maga nem hercegnőt játszik, hanem falusi libát.»

«Kikérem magamnak!» sikoltott a sztár. «Velem nem lehet így beszélni. Én egy világhírű színésznő vagyok.»

«Világhírű de tehésgtelen.» felelt szikrázva a rendező. Szó szót követett. A sztár néhány perc múlva sírógörcsben vonaglott öltözöje diványán. «Nem játszom» zokogott, «nem játszom» s erdeménytelen volt minden rábeszélés, idegcsillapító ígélet.

A szereplők, a rendező, tanácsalanul álltak körül a zokogó sztárt.

Pedig ezen az estén bizonyos jelenetig kellett volna jutni a felvételeknek a stúdióban. Holnapra összecsomagoltak már, megrendelték az autót, melyek a hegyekbe viszik a társaságot, ahol folytatják a felvételeket. Rengeteg pénz, fáradság ment volna kárba, ha nem programszerűen folyik a felvétel, az utazás. S a sztár csak sírt, csak toporzékolt. Nem játszik, nem játszik!

Egyszerre — nagy ajtócsapkodással — egy nő rohant az öltözőbe. «Kérem», kiáltott Dorothy a rendező elé állva —

mert ő volt az, aki berohant — «Miss Mary Ralston, akiért ön elküldött engem, azt úzeni, azonnal jön és eljátssza a szerepet.»

«Eljátssza? Mary Ralston?» csodálkozott a rendező.

«Igen», erősködött Dorothy, merően nézve a rendező szemébe, «már jön is. Azt mondja, már ilyen szerepre vár évek óta.»

«Micsoda?» kiáltott talpraugorva a sztár. «Az én szerepem kell neki? No, abból ugyan nem eszik! Gyerünk, folytassuk a felvételt» s egy perc múlva ott állt ismét a lámpa alatt a három főszereplő.

Ezen az estén hálásan szorította meg a rendező Dorothy kezét. «Hogy jutott eszébe ez a trükk, maga anyagal?» kérdezte.

«Nő vagyok, kérem» felelte Dorothy, «tudom, hogy egy tehésges nőt a rivális hallottaiból feltámaszt.»

Egy hét múlva Dorothy követte a társaságot a hegyekbe. Két hónap múlva, mint segédrendező tért vissza.

Első nagy filmje, amely egy vad-nyugtara induló, hazát kereső pionir-család életéről szólt, óriási sikert aratott.

Bűbajos film volt. Magam is láttam Olaszországban. Nagy könnyeket sírtam a mozi sőtétjében, annyira meghatót.

Azóta a legkitűnőbb amerikai filmrendezők soraiba rukkolt Dorothy Arzner, az első nő, aki nem sikert, hanem munkát ment keresni Hollywoodba.

A titokzatos 7-es szám

A teremtő hat nap alatt teremtette a világot, a hetedik napot pedig megszentelte, — olvassuk a Bibliában.

Azóta áll 7 napból a «héts». Ugyancsak a Biblia 7 sovány és 7 kövér esztendőről számol be. 7 szentség van és 7 főbűn. Az Isten Anyjának 7 holdosága volt és 7 fájdalmat kellett elviselnie. Aki nagyon boldog: az a hetedik mennyországban érzi magát. «Hétalvóknak» nevezük a 7 szentet, akik évszázados álomba süllyedtek. *Dante* a pokolnak 7 köréről beszél. Az antik monda szerint heten harcoltak *Theba* ellen és 7 város véltékelt a nagy *Homeros* születési helyéért.

A világ 7 csodáját emlegetjük és a 7 bölcserekre hivatkozunk. A hirhét «Kék-szakáll» 7 feleségét gyilkolta meg. *Róna* városát 7 halomra építették és 7 színből áll a szivárvány. A göncölszékernek 7 csillaga van és a mesék hősei 7 mértőletes cizmákban mennek hetedhét országon keresztül.

Az ős keleti népek szám-misztériuma

A 7-es szám már az ősrégi időkben szent volt.

Legrégibb tisztelői a babyloniai, akik a 7-es számra építették fel egész titokzatos csillagászatukat: 7 bolygót, 7 évet, 7 világrészt, 7 főszint és 7 fémeket ismertek. A vorsippai *Zugurat* palotáját elvezették a 7 szféra templomának». Ez a palota 7 emeletes volt.

Még érdekesebb, hogy alkalmazkodva

ehhez a 7 számból álló világszemléletikéhez, a babyloniak már 7 hangból álló hanglétráról (skáláról) beszéltek, ellenlétben a Napkeleten akkor használatos 5-hangú skálával.

Babylon városában a 7-fejű kígyó volt az erő és hatalom szimbóluma. Minden hetedik és negyvenkilencedik (hét-szer hét) évet szentnek tartottak. Viszont a hónap 7., 14., 21. és 28. napja a «rossz napja» volt, amikor bizonyos dolgoktól tartózkodniok kellett és tanácsos volt az istenek kiengesztelésére áldozatot bemutatni.

Az ős-perzsa mondákban hasonlóképpen 7 napos ünnepségek, 7 napig tartó ütközetek, 7 napig kötelező imádságok és 7 napos lakomák szerepeltek. *Russtem*, a perzsaik legendás hőse, 7 kalandon ment keresztül. *Amodus*, a harag démonja, 7 művészet tudója volt, ami az emberek ártalmára szolgált. *Zoroaster* 7 álmat látott és 14 harcot vívott a sötétség istenevel.

A perzsa orvostudomány a gyermekágyas asszonyok részére, a szülés után, 7 napi pihenőt rendelt. A perzsa törvények szerint: az elvált asszony csak addig tarthatta magánál gyermekeit, amíg azok 7 évesek nem lettek. A perzsaik is 7 égben, 7 földben és 7 pokolban hittek.

Hindu legendák és regék

Indiában hasonlóképpen szent, titokzatos és varázsszerű volt a 7-es szám.

A napistennek (*Agni*) 7 sugara volt, 7 nyelvvel bíró paripán nyargalt, 7 égi folyamban fürdött, 7 pap kente be a testét, az égi dal 7 hangja szólat meg a tiszteletére és ez a dal 7 versből állott. A hindu lakodalmakon 7 ünnepléses lépést kellett tenni és közben 7 mondatot mondani. Aki tiltott ételt élvezett: 7 napig böjtölt. Az úgynevezett «tüzpróba» alkalmával a jelölt 7 fűgelfavet vett a kezébe és így kellett az izlett vasgolyót 7-szer körbe vinni.

Buddha, a vallásalapító, születése után rögtön 7 lépést tett észak felé. *Maya*, az édesanyja, 7 évig készítette elő hivatalására. Menekülése után, 7 évre tért vissza szülővárosába, ahol 7 tanítványt választott maga mellé. A tiszteletére 7 emeletes palotát emeltek. Kévséval a halála előtt hét-szer 7 koldosra választott és 7 napig fektült a holtteste, amíg elégették.

Az eskü és a 7-es szám

A sémita népek, különösen a zsidók és az arabok, természetfölötti titokzatos erőt tulajdonítanak a 7-es számnak. A héber «shvua» (eskü) szó a 7-ből (héberül: «shive») származik.

A hindúk és arabok csodátévő erőt tulajdonítottak az úgynevezett «7 forrás» víznek. Még a középkorban is mutogatják a Sakrab-országban *Abrahám* 7 lányomát, Jákob kétszer 7 esteideig harcolt *Ráhel*ért. A búsvéti ünnepek hasonlóképpen 7 napig tartottak.

De az Újszövetség könyveiben, az «Apokalypsis»-ban («Látomások Könyve») is fontos szerepet játszik a 7-es szám. Isten trónusa előtt 7 angyal áll és 7 aranyfáklya van *Krisztus* körül.

A mohamedánok szent könyve: a «Korán», 7-soros versekben van írva. A további felsorolást, ami a 7-es szám jelentőségével van összefüggésben, kénytelenek vagyunk elhagyni. Köteleket lehetne teleírni és még akkor se volna teljes.

Mindenesetre érdekes és különös, hogy az emberiség történetében milyen fontos szerepet tölthet be a 7-es szám, amely szent volt és gonosz, szerencés és szerencsétlen, de így is, úgy is döntő jelentősége. Babonás szerepe épp olyan fontosságtú volt, mint szerencsétlhez és szerencsétl jelentő lényege. A 7-es szám ősi misztériuma pedig még napjainkban sem kopott el teljesen és nagyon sok babonában visszasír az emberiség ősi misztériuma.

Lí-Tai-Pe

Elmúlt azóta sok-sok emberöltő,

hogy meghaltál szegény kínai költő.

S látod, a nyár, az ősz, a tél, tavasz,

a mosoly és könny most is ugyanaz,

s a hold most is oly sápadtan lobog.

Azóta, ládd, semmi se változott.

ÖLBEY IRÉN

Az érzékenység: gyógyítható

Beszélgetés egy szakorvossal.

— Doktor úr, úgy szeretem az epret!
De képzje csak...

— Minden tudók, Nagyságos asszonyom. Néhány szem eper elfogyasztása után égő piros foltok lesznek az arcán.

— Sőt, képzjelje doktor úr, valóságosan beteg leszek. Lázat kapok és erő: fejfájást. Mondja, ennek az eper az oka? És miért történik ilyen éppen én velem, amikor a többi ember nyugodtan élvezheti ezt a pompás gyümölcsöt?

— Asszonyom, ön a "túlrézkény" természetűek közé tartozik. Természetesen, nem a lélek túlrézkénységéről beszéltek. Hanem a test különös viselkedéséről, amivel már rég foglalkozik az orvostudomány.

— Mondja, doktor úr, talán már az okot is kiderítették?

— Az utóbbi évek orvosi kutatásai és vizsgálatai úgyszólván mérőföldes utakat tettek meg ezen a téren is.

— Hát olyan hosszú az út ehhez a közönségesnek lát-zó betegséphez?

— Sokkal hosszabb, mint gondolná, asszonyom. Van például egy asszony-páciensem, akinek ilyen különös kiütéseit már évek óta tanulmányozom. Hároméves korától húszéves koráig asztmában és kiütésekben szenvedett, hónapokon keresztül fekiadói volt kénytelen és iskoláit is csak rendetlenül végezhette el. Végül is ápolónő lett belőle és teljesen meggyógyult. Valahányszor azonban szabadságra hazament, újra asztmás lett

és a kiütések is újra jelentkeztek. Később férjhezment és félév múlva visszakapta a régi szenvedéseket. Most azonban, azt hiszem, sikerült a rejtélyt megoldanom. Azt mondtam a páciensemnek: «A szülői házban bizonyára van egy macska és annak köszönheti a betegsége-t...» A kórházban nem volt macska. Amikor pedig férjhezment, félév múlva újra macska került a hához. Azóta a macskát eltávolították és páciensem újra egészséges... Egy másik hasonló esetben pedig egy lüskésdisznó volt a beteg-ség okozója...

— Ezek szerint tehát minden állattól óvakodni kell?

— Dehogy, asszonyom! Akár egy egész állatrendszert tarthat!... Ha azonban ezt a túlrézkénységet például egy kanárimádor okozza, akkor el kell távolítani a kanárit. Vannak emberek, akik viszont bizonyos virágok illatával szemben túlrézkények.

— Nagyon érdekes! De én nekem egyetlen virágállat sem árt. Nagyon szeretnék epret enni! Vagy pedig le kell mondani arról?

— Ellenkezőleg! Az ön esete végtelenül egyszerű. Vannak gyümölcsök, ételek és halak, amelyek okai lehetnek ennek a különös betegségeknek. Vannak például, akik a tojással szemben ilyen túlrézkények. Nem is kell, hogy ők maguk egynek tojást. Teljesen elég, ha abban a szobában, ahol tartózkodnak, másvalaki eszik tojást. Vagy csak feltér egy tojást.

És nehogy azt tessék hinni, hogy ehhez túlságosan kényes természet szükséges-lek. A legerősebb és legnagyobb ellen-álló erejű emberek is bizonyos tekintet-ében hallatlanul gyöngék... De ön arra kíváncsi, asszonyom, hogyan áll a dolog az eperrel. A legegyszerűbb gyógymód az volna, ha erős akarattal, egyszersmin-denkorra lemondana az eper élvezetéről. A másik módszer: a szervezet hozzá-szoktatása az eperhez. A legkényvelmesebb, általában elismert és legveszélyte-lebb kezelést pedig ez: háromnegyed órával az eper élvezete előtt beadja az orvos kis mennyiségben ugyanazt az anyagot, ami az eperben van. Tabletta formájában. Sok esetben már kevés tablettát után teljes az eredmény. Altal-ban véve azonban: két hélig, legfeljebb egy hónapig tart a kezelés. Természe-ten, épp olyan szükség van a páciens tü-relmére, mint az orvos tudására és ta-pasztatlására. Ne tessék azonban elfe-ledni, ha a mai idők ideges túlrézkény-ségével szemben is nagyszerű eredmé-nyeket ért el az orvostudomány, a bór sokkal kisebb jelentőségű érzékenysé-gével szemben sem lehet vesztés.

— Ezek szerint tehát joggal tanul bélye-zik hisztériásoknak a túlrézkény nőket? — Úgy van, asszonyom. A régi orvostu-domány sok mindent utalt a hisztéria körébe, amit a mai orvostudomány már másként lát. És a mai orvostudomány már gyógyítani is tudja a túlrézkény-séget, tessék elhinni, asszonyom!...

Ne tanítsuk meg félni a gyermekeket!

A gyermeknevelésnek nem feltétlenül szükséges, hanem egyenesen káros közke a megfélemlítés. Hányzor hallatszik ki a gyermekek félős kiáltása a gyermekszobából, amit az egyedüllet, a sötétség, a vihar, vagy más eféle vált ki belőlük. Hány gyermek sir már akkor is, amikor édes-anya még csak készülődik, hogy elhagyja a lakást. Szinte dermedt lesz a felemlőtől, hogy néhány perc múlva egyedül marad, elhagyatva és kiszolgáltatva a sötétség rémségeinek. És ez a gyermekkori félelem, ez a minden alapot nélkülöző, még sem nevezhető borzongás néha egész életén át végigkíséri az embersorba kerülő gyermeket.

A legújabb gyermekpszichológia szerint ennek a később kényszerképzetté válható félelemnek a legtöbb esetben maguk a szülők az okai. Az ezzel foglalkozó amerikai orvosok megállapítása azt bizonyítja, hogy csak két dolog van, amitől minden gyermek fél: a hirtelen, hangos lármá és az egyensúly elvesztése. A többiféle félelemérzetet ezek az orvosi felügyelet alatt, valósággal laboratóriumban nevelt gyermekek egyáltalán nem ismerik, holott a családi körben úgyszólván minden második gyermek, akár ideges, akár egészséges, ki van téve pusztító hatásuknak.

Ha például egy 9 hónapos egészséges gyermek mellé odateszünk egy nyulaeskat — tehát olyan állatot, amelyet még nem látott — mindkét kezével utána fog kapni és erősen magához szorítja. Egyáltalán nem fél tőle. Ugyanígy fog viselkedni kutyaival, maeskával és mindenféle

állattal szemben. Haesak a szülők helyte-len nevelési módszosa fel nem ébreszt benne a félelem érzését!

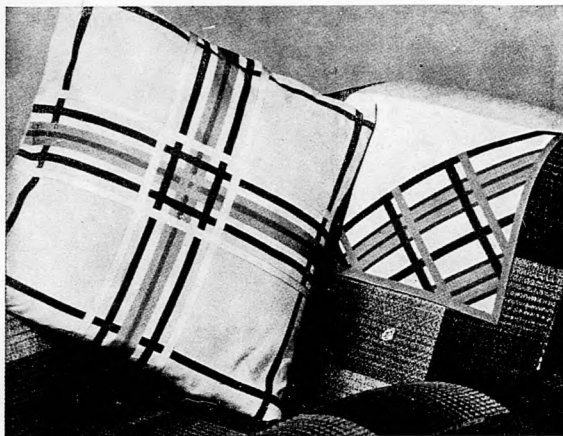
Az otthonban azonban gyakran fordulnak elő olyan esetek, amelyek a gyermekeket, okkal, vagy ok nélkül — megijeszítik. Az ablak, vagy az ajtó becsapódás, az ablak-rollo vagy robajjal hull alá stb. Figyeljük meg: a gyermek például soha nem fél a villámlástól, hanem csupán a hatalmas dörgés ijeszti meg. Csak hosszú hónapok tapasztalatai után éri meg az összefü-gést a kettő között és ettől kezdve már a villámlástól is állandóan félni fog.

Ezen ugyan nem tudunk segíteni, de az igenis tőlünk függ, hogy a gyermek idegeit legalább is relatív esenddel, elvisel-hető lármával óvjuk és védjük. Vihar esé-ten gondoskodjunk arról, hogy a gyermek a lehetőséghez képest el legyen foglalva és ne figyelje kitaró buzgalommal a vil-lámlás és mennydörgés összefüggését. Ha pedig okosan és világosan megmagyá-razzuk neki, hogy egyszerű természeti jele-nésről van szó, maga is mosolyogni fog azon, hogy valamikor megijedt a dörgés-től.

A gyermek testi fenytését is egészen el kell hagynunk. Az a nevelési rendszer, amely a félelem érzetéből akart eredmé-nyeket kicsiholni, teljesen megbukott. Nemesak azért, mert az eredmények mind-íg bizonytalanok voltak, hanem főként azért, mert ennek a helytelen rendszernek következtében a gyermek idegei oly mértékben megrongálódtak, hogy felnőtt ko-rában, az igazi élethez-ban semmi hasz-nukat nem bírt venni.

Az egyetlen helyes út: a gyermekben fel-gyülemelő félelem-érzetnek okos szóval és szeretettel történő eloszlátása. Ez azon-ban csak úgy sikerülhet, ha a gyermek helyette valami pozitívumot kap: örömet, tudást, mosolyt, öntudatot. Nem ijeszteni kell a gyermeket, hanem bátorítani. Nem megfenyíteni, hanem meggyözni. Ez a legújabb nevelési módszer alap-tétele, amely már nagyon szép eredményeket ért el az orvosok és pszichológusok vezetése alatt álló amerikai gyermeknevelő intéze-tekben. Ezt kell követniük a szülőknek is.

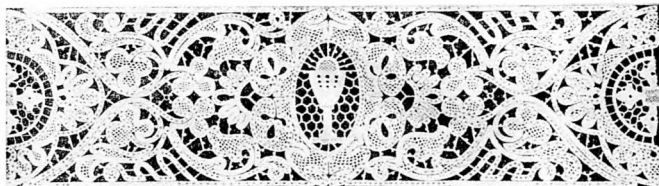
1. Posztó-párna. Világoszínű filcanyagra a csikok lapos himzéssel berlinerrel készítették. Előrajzolja, 55×55 cm méretben, tetszés szerinti színi alapon P 4.— Berlinet motringja 10 fillér. Készíthető színes posztócsikozással. Előrajzolja P 6.— Teljesen készen, csikozással készítve P 18.—.

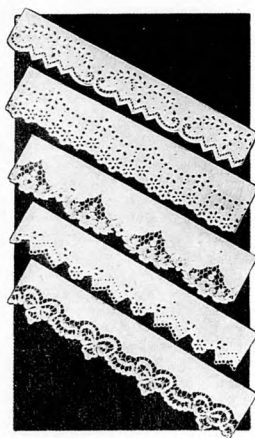
2. Gobelin terítő, 100×100 cm. méretben, előfestve dupla száú penelop kanavára P 14.— Hozzávaló Orient-fonál, kétédekas motringban, egy motring ára 68 fillér. Körülbelül 20 motring szükséges hozzá.

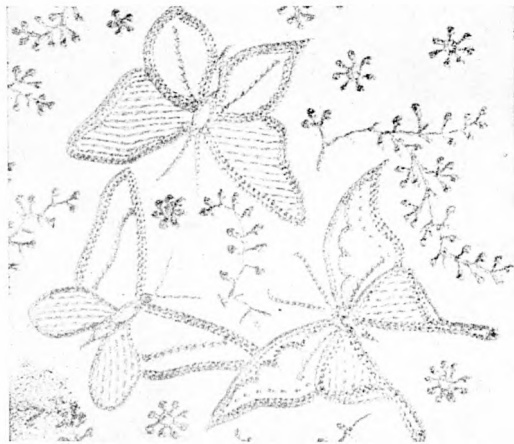
3. M betű könyvjelző díszítésére. Tetszés szerinti úljere élénk színi mulinéval himzendő.

4. Klüni csipkebetét oltárterítő díszítésére. Az ismétlődő minta előrajzolja P 2.50. Klüni szalag métere 17-től 40 fillérig.

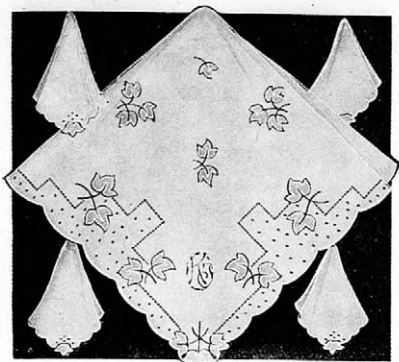

5. Szekrénycsikok. Kaplato előrajzolja pamulvasznonra. Egy készlet öt csikból áll. A csikok mérete 20×125 cm. Ára P 3.00. Batisziflonra előrajzolja P 4.50. Géppel nagyon szépen himézve, egy garnitúra, vásznonból P 15.—, sílfonból P 17.—.

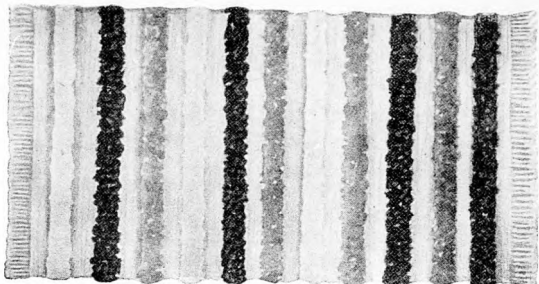

6. Lepkés himzett minta divánpárna, terítő, ágyterítő díszítésére. Készíthető posztóra, nyers selyemre vagy töltre. Szürk sablonja P 1.00.

FENTI KÉZIMUNKÁK A RAJZOKAT KÉSZÍTŐ KÉZIMUNKACÉGNEK RENDELHETŐK MEG. RENDELÉS ALKALMAVAL KERÜNK KOZVETLENÜL AZ ILLETŐ CÉGHEZ FORDULNI. ÉRDEKLŐDÉS ESETÉN 20 FILLER, RENDELÉS ALKALMAVAL 50 FILLER PORTÓDIJ KÜLDENDŐ. WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKÁHÁZ CÍME: BUDAPEST, IV. KER., DEAK FERENC-UTCA 19. SZÁM

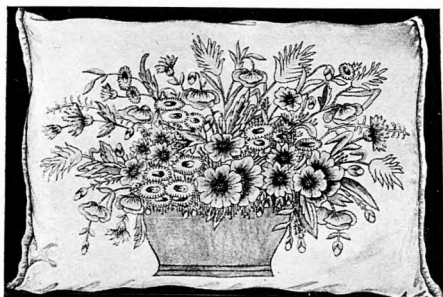

7. Zsúrkészet. Transparent batisztra előrajzolva, bármilyen szép halvány színben, egy terítő és négy szalvétával P 5.70. A terítő mérete 110×110 cm.

8. Modern szőnyeg. Varrott perzsa. A csíkozott mintát nem kell előfesteni, hanem kanavára szép színekkel készítenő a csíkozás. A csíkozás kb. 7-8 cm széles kell legyen. Sima len kanava, 100 cm széles, métere P 4.50. Hozzávaló farachán-fonal, külőja P 13.50. Ezen minta szerint bármilyen méretű szőnyeg készíthető.

KÉZIMUNKARAJZAINK

9. Díspárna. Nyerselyemre előrajzolva, 50×60 cm méretben P 4. Színes mintalap hozzá P 1.— Színes berliner fonál motrincaja 10 fill. Körülbélül 30 motring kell hozzá. Színezése élénk mezei virágszínűk. Himzése egyszerű laposhimzéssel történik. A hátlap nyerselyemből vagy bársonyból készül. Készíthető fekete fileposztóra, mely előrajzolva ugyancsak P 4.—. A párna készen, fekete fileből vagy nyerselyemből P 40.—.

10. Kelim-falvédő. Mérete 85×180 cm. Kapható festve kanavára P 14.—. Leszámolható mintalap ára P 4.—. Hozzávaló Imperial-gyapjufonal, külőja P 16.—.

11. Gobelin-kép. Rubens kanavára előfestve, 40×50 cm méretben P 6.—, 50×60 cm méretben P 8.50. Egy motring Orient-fonal ára 68 fillér.

12. Tüll stór, színes arenadin szárnyfüggönyvel és draperiával. Az alapanyaga vastagszálú tüll, alján széles műselvem rojttal. Előrajzolva 150×260 cm. méretben, rojt nélkül P 17.—. A hozzávaló gyöngyfonal P 8.—. Ezen függöny bármely más méretben is megrendelhető. Teljesen készen a stór, szárnyak nélkül, 30 cm. széles rojttal P 70.—. A stór szűrísablonya P 5.—. Színes grenadinok a legszebb színekben kaphatók

FENTI KÉZIMUNKÁK A RAJZOKAT KÉSZÍTŐ KÉZIMUNKACÉGNEEL RENDELHETŐK MEG. RENDELÉS ALKALMAVAL KÉRJÜK KOZVETLENÜL AZ ILLETO CÉGHEZ FORDULNI. ÉRDEKLŐDÉS ESETÉN 20 FILLER, RENDELÉS ALKALMAVAL 50 FILLER PORTÓDIJ KÜLDENDŐ. WIEG TESTVÉREK KÉZIMUNKAHÁZ CÍME: BUDAPEST, IV. KER., DEAK FERENC-UTCA 19. SZÁM

IVÁN HÁZASSÁGA

VI.

Egy esztendő óta tartott Brankó Iván és felesége nászútja. Néhány újsághír, amely ebben az időben látott napvilágot: *Páris Midi, május 17.*

„Worth nem irányíthatja az idei nyári divatot. Három legszenzációsabb modelljét kizárólagos joggal fantasztikus összegért vásárolta meg Brankó Iván, a milliomas nagyvállalkozó, fiatal felesége számára, akivel nászúton van.”

Le Soir, május 27.

„Kinos botrány az Alhambrában. Példátlan inzultus érte tegnap este Charles Renoirt, az előkelő aranyfűjság egyik közismert tagját, Félix Renoir képviselő fiát. A fiatal ember tegnap a mulatóban a szokásos serpentin- és hólabda-dobálás közben állandóan egy szomszédos páholyban ülő, feltűnően szép és elegáns hölgyet vett célba, aki mosolygva fogadta ezt az ártatlan csatározást, sőt néhány labdát vissza is dobott. Annál kinosabb meglepetést keltett, hogy a hölgy társaságában ülő idősebb úr, akiről később kiderült, hogy a hölgy férje és Brankó Iván dűsgazdag úrral azonos, hirtelen felkapta az előtte álló pezsgőpothart és teljes erővel Charles Renoirhoz hajította, aki szerencséjére idejében félreugrott, de a szétröppenő üvegszilánkok így is több helyen megsebesítették. A dühöngő férjet alig tudták lecsillapítani. A fiatal asszony láthatóan feldúltan, menekülésszerűen hagyta el a páholyt és a mulató előtt várakozó autóbába vetette magát, ahová férje követte.”

Részlet Brankó Ivánné naplójából:

„Páris, május 28.

Örület. Ez így nem lehet tovább. Iván féltékenysége elviselhetetlen. Idegeimre mennek a naponta megújuló szörnyű jelenetek. Tegnap éjfél után minden izemben remegve érkeztem haza az Alhambrából. Iván megint inzultált egy fiatalembert, akinek a nevét sem tudom és akinek minden bűne az volt, hogy mosolygva néhány hólabdát dobott rám. Micsoda izléstelen, borzalmas botrány volt. Rendőrségi igazoltatás. Az emberek nevettek. És itthon... Ah, ez mindennek a betetőzése. A pokol. Iván megint könnyes szemmel néz rám. Szemrehányást tesz.

Azt mondja, hogy kacér vagyok. Nem szeretem...

És én ezredszer válaszolom:

— Sohasem állítottam, hogy szerelmes vagyok. Becsületes, korreket asszony vagyok, aki nem hozok rá szégyent.

Erre megint örjöngeni kezd. Hogy ő mennyire imád és milyen mérhetetlenül szenved a hidegségem miatt.

Irtózatok, mikor a férfi szerelmet koldul.

És még csak egy hónapja vagyok a felesége!

Megvártam, amíg kissé magához tért és akkor megpróbáltam nyugodtan, határozottan beszélni vele. Megmagyaráztam, hogy ez így nem lehet tovább. Nem bírom idegekkel. És azt ajánlottam, hogy váljunk el.

Hamuszürke lett az arca. Megrémültem. Azt hittem, szörnyethal.

És sohasem feletem el a borzalmas pillantását, hörgészerű hangját, ahogyan válaszolt:

— Jegyezd meg, hogy soha... sohasem engedlek el többé! Imádlak! Többet jelentesz számomra az életnél. Ha elhagynál, nem élném túl. De akkor... jól jegyezd meg... te sem élhetsz tovább!

Szörnyű pillanatot.

Most tehát tudom a sorsomat.

Felbonthatatlanul oda vagyok láncolva egy félig örült, féltékeny emberhez, aki mellett egy percig sínesen biztonságban az életem.

Reszketek, ha szobám előtt a lépteit hallom. Nem tudom,

hol lesz rám? Alattomos és örökké engem figyel.

Néhány nap előtt szétéptett levelezőlap foszlányait találtam a papirkosarában. Összeállítottam és elolvastam az aláírás. Máriaus küldte Ceylonból. Most ott állomoznak. Kézcsókjait küldte nekem. Iván szétépte és nem mutatja meg a levelezőlapot. Féltékeny az ötezer kilométer távolságban lévő unokaöccsére is!

A nagy jelenet után magánkívül rohant el hazulról. Dél felé került ismét elő. Egy szót se szólt, mikor a szobámba lépett, de én már tudtam, hogy mi következik!

A csomag!

A gyűlölt, borzalmas ajándék, amelynek pusztá megpillantása is megtébolyított. Ismét egy briliáns vagy zafirgyűrű. Vagy egy háromsoros, borsónagyságú gyöngyfűzér.

Naptár

szingazgatók számára és vizasztalására

Januárban

az embereknek azért nincs pénzük, mert teljesen kifosztották őket a karácsonyi és újévi ajándékok.

Februárban

farsang van, amikor is minden pénz a bálókra szükséges.

Márciusban

az élelmi kiadások terheit nyögik az emberek.

Áprilisban

sűni kezd az aranyos napsugár, miéért is a napimádó emberek inkább sétálnak, mint színházba.

Májusban

gyönyörűek az esték, pompás a szabadban üldögélni és csak a bolond zóratja be magát a színházak levegőtlen nézőterére.

Júniusban

már félre kell tenni a pénzt a nyaralásra.

Júliusban

nyaralni mennek az emberek.

Augusztusban

szintén.

Szeptemberben

a nyaralás kiadásait nyögik.

Októberben

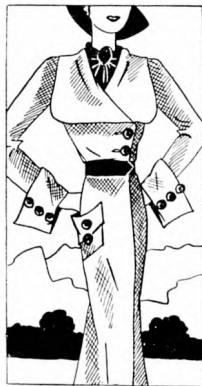
be kell már szerezni a téli fűtőanyagot.

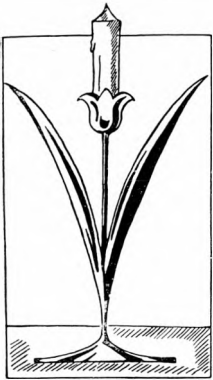
Novemberben

azért nincs pénzük az embereknek, mert teljesen kifosztotta őket a téli fűtőanyag beszerzése.

Decemberben

pedig közel van már a karácsony. Hát ki lenne olyan lelkiismeretlen, hogy színházra költse a pénzt?...

Mosolygva nyujtotta át. Én reszkettem az idegességtől.

— Hát nem is vagy kíváncsi, hogy mi van benne? — kérdezte sértődötten.

Vad dühvel dobtam a csomagot az asztalra. Nem tudtam magam tovább fékezni. Kitört belőlem a régóta visszafojtott keserűség.

— Vidd! — kiáltottam — vidd el átkozott gyémántjaidat! Hát valóban azt hiszed, hogy mindent megvásárolhatsz velük? Szerelmet, érzést, boldogságot? Nem érzed, mennyire sért és megaláz ez engem? Ezért vagy durva és kegyetlen hozzám. Kíméletlenül végigtaposol rajtam, bezennyezel csúf gyanúsításaiddal, azután rohansz a boltha, kiadsz egy csomó pénzt, megvásárolsz valami csillogó jétkészert és azt hiszed, ezzel mindent jótéltél!

— Mennyire félreértesz! — válaszolta Iván.

Hangjában végtelen szomorúság és keserűség csegett. Fáradt, öreg, apatikus volt. Ilyenkor mindig végtelenül megsajnálom. Olyan szelid, alázatos, mint egy nagy gyermek. Hiszen tudom, hogy szeret, de mit tegek, ha szerelme ennyire féktelenül önző, vak és kegyetlen?

De nem akartam tovább okoskodni. Megesőköltam és át-

vettem az ajándékát. Egy briliánsokkal kirakott karkötő-óra volt.

A szeme nevetett a boldogságtól, mikor látta, hogy örülök neki.

De én olyan fáradt vagyok!...

„London, június 20.

Ezt a napot sohasem fogom elfelejteni!

Délután a Cityben sétáltunk a Szent Pál-katedrális közelében. Egy filmszínház előtt mentünk el. Két hónap óta nem láttam filmet. Kedvem támadt bemenni. Meg sem néztem, hogy mit adnak. Megváltottuk a páholyjegyünket és bementünk... Nagyon meghatódtam, mikor letelepedtem a páholyba és egyszerre ismét megéreztem azt a különös, izgalmas levegőt, melyet ez a szó jelent: film!

Most hirtelen óriásira nőtt előttem a jelentősége. Mintha tompa kábulatból ébredtem volna fel. Nem tudtam megérteni, mi történt velem? Miért hagytam el a filmet? Miért nem vagyok most is a műteremben, Hollywoodban, ahová a derek Max szerződöttem? Hogyan cserélhettem fel mostani életemet azzal a régi, boldog, munkával és sikerral teljes élettel?

Majdnem a szívem szakadt meg a fájdalomtól. Oh, mennyire vágytam kollégáim után. Hogyan szerettem volna viszontlátni Abelt, a rendezőt, az operatőrt, mindenkit...

Ivának sohasem mondtam, hogy filmszínész voltam. Csak annyit, hogy játszottam színpadon. Nem mert részletek iránt érdeklődni. Féltekény volt a multamra. Rettegott attól, hogy olyasmit tudhat meg, ami meggyötörné...

Először a hirdatót pergették. Felvételek az angol királyi párról. Tengerparti idill Kaliforniában. Bemutatása a legszebb trikóknak. Sportképek egy olasz-magyar labdarúgó-mérkőzésről. Bőxoló világjájakokok tréningje Newyorkban. Azután új felírás: tengerészünnepély Ceylonban!

Első kép: Ceylon festői látképe. A kikötő előtt a távolban különböző hajók felvonulása. Közele felvételek az egyes hajókról. Teljes lobogódásban.

A szívem hangosan, vadul ver. Szinte félek, hogy Iván meghallja. Feszülten figyél és előrehajol.

Felvétel a tengerészek bankettjéről. A különböző államok tengerészisztizjei mosolygva fognak egymással kezet.

És egyszerre megfeledekzem minden elővigyázatról, elsikoltam magam:

— Márius!

Csakugyan, ő az! Milyen kedves, napbarnitott fiú. És mennyire komoly. Mintha esztendőket öregedett volna, mióta láttam.

Iván kelleetlenül jegyzi meg:

— Jó szeme van, hogy rögtön megismerte!

De ő is örül, hogy unokaöccsét láthatta.

— Megveszem a kép kópiáját! — mondotta.

Ivának mindig pénz jut az eszébe, ha érzések támadnak benne. Nyomban vásárolni akar. A pénzéhez menekül. Csak akkor érzi magát legyőzhetetlen és korlátlan úrnak.

Néhány pillanatnyi szünet. Azután újra kihunytak a lámpák és a nagy filmet kezdtek pergetni. Felhangzott az előzene.

Azután mintha villámesapás érte volna szívemet...

Az én hangom hangzott fel és én léptem a vászonra...

Madame Lucie és az udvarlói! — ez volt a film címe. Egy francia bohózatból készült az elmúlt esztendőben. Úgy látszik, most került csak Londonba.

Brankó felugrott, mintha kísértetet látott volna. Valósággal megkövült. Rámeredt a vászonra, a lélekzetét hallottam, ahogyan nehezen hörgött. A filmen kikapós, telivér párisi asszonykát játszottam. Minden pillanatban más férfivel kacérokodom. Pészós vacsorák, pizsamában táncolok. Iván keze úgy remegett, hogy a szék, amelyre támaszkodott, táncolni kezdett.

— Szörnyűség! — kiáltotta magánkívül és halálsápadt lett az arca.

HUMOR

A vegetáriánust megkérkít:

— Maga miért nem eszik húst?

— Mert bűn ártatlan állatok húsát megenni.

— Ugy? És az ártatlan állatok elől az ennielőt elenni nem bűn?

★

A tanító nyelvtanra tanítja Mórickát:

— Én nem kiáltok, te nem kiáltasz, ő nem kiált, mi nem kiáltunk, ti nem kiáltotok, ők nem kiáltanak... ismételd ezt, Móricka.

Mire Móricka így szól:

— Tanító úr, kérem, senkise szól egy kukkot se.

★

A csász rajtakapja Péterkét, amint egy almája tetéjén ülve, egy hatalmas almát szorongat a kezében és rászól:

— Mit csinálsz ott azzal az almával, te?

— Ott lenn a földön találtam, — feleli Péterke — vissza akarom akasztani.

★

Keserű bemeleg egy ékszerüzletbe és jeggyűrűt kér.

— Bevészhetem, kérem, a jeggyűrűbe a menyasszonya nevét? — kérdi a kereskedő.

— Lehet, — mondja Keserű, — de mindenesetre ne nagyon mélyen.

★

Kaht tanúkép hallgatja ki a bíróságon az előzőleg figyelmezteti:

— Vallomásra esküt kell tennie, enélkül csak azt mondja el, amit látott és nem, amit hallomásból tud.

Mikor született?

— Bocsnát bíróságon, — mondja Kohn — ezt csak hallomásból tudom.

★

Mandula így szól a kávéházban a barátaihoz:

— Én a világról sem engedném meg a feleségemnek, hogy eton-frizurát hordjon.

— De hiszen önagysága már azt hord.

— Na ja. De nem az én engedelmmel.

★

A kis Jancsika hitenből vizsgázott és mikor az ember teremését kérdezték tőle, így felelt:

— A jó Isten az embert porból teremtette és nemsokára nem lesz por, mert a jó Isten mind felteremti.

★

Snidling elmondja a kávéházban, hogy tegnap kétórás előadást tartott a feleségének arról, hogy milyen fontos dolog a takarékság.

— Na és lett valami eredménye? — kérdi a barátja.

— Hogyne. De mennyire. Nem szabad többet dohányoznom.

A menyasszony

Egy fiatal jegyespár sétálgatott a folyó partján.

Csodálatos szépségű délután volt. A fiatalember egyik karjával átfogta a leány derekát, úgy lépegettek szótlanul.

A folyón csónak siklott, amiben egy fiatal pár és egy idősebb hölgy ült. A sétáló jegyespár nézte a csónakot, amint csillogva úszott a lehunyó nap fényében.

Aztán megszólalt a menyasszony:

— Mondd, kedvesem, ha mi is így csónakoznánk... te, a te édesanyád és én... és véletlenül örvénybe kerülénk, amely felborítaná a csónakot... mond, kit mentenél ki elsőnek a vízből... édesanyádat, vagy engem?...

— Képtelenség, amit kérdezel, — felelté rosszkedvűen a fiatalember. — Dehogy, — mondta a leány. — Tessék felelni!

— Először édesanyámat próbálnám kimenteni, — szólta a fiatalember. — Mert neki köszönhetem az életemet és mert ő gyöngébb, aki jobban rászorul a segítségemre... Hallgatva folytatták az útát.

Aztán elváltak.

Másnap reggel a fiatalember levelet kapott, ezzel a szöveggel:

— «Nagyon kérek, hogy eljegyzésünket tekintsd felbontottnak.»

Aztán kövekezett annak a leánynak a névalírása, aki eddig a menyasszonya volt.

A fiatalember tudomásul vette a döntést.

De nem csupán tudomásul vette, hanem meg sem kísérelte a régi jegyzésének visszahúzását.

Ámiben — igaza is volt...

Majdnem elájult a felháborodástól és valóság megvetéssel vágta hozzám: — Hát ez volt maga! Most már tudom, most már mindent értek! — kiáltotta magánkívül.

Körülöttünk a meglepett és felháborodott emberek erőlesen piszegetek.

— Az Isten szerelmére! — könyörögtem — ne csináljon megint botrányt.

— Elég volt! Menjünk! — kiáltotta és a kezemet megragadva, valósággal kivonszolt a páholyból. Egy pillanatilag az volt az érzésem, hogy a páholyfolyosón torkonkagad és megfojt.

— Szörnyeteg, ne nyuljon hozzám, vagy segítségért kiáltok!

Csak állt, a melle zihált, a halálos felindulástól eltorzult az arca.

— Iván, az Istenre kérem, térjen magához! — rimáncodtam. — Legyen esze. Maga nem néger, nem jön az öserdőkől, tudja, hogy amit a filmen látott, az csak komédia, megirt szerep, melyhez nekem semmi közöm sincsen! Hiszen már a partnereim nevére sem emlékszem!

— Túlságosan jól játszott, nagyon is átélte a szerepét... Most már világosan látom, hogy elárult. Nekem azt mondta, hogy nincs szíve, nem tud érezni. A film más mutatott. Én még sohasem láttam ilyen kedvesnek, jókedvűnek, nekem sohasem árulta el, hogy milyen csodálatos temperamentummal táncol. Mindent másnak adott... Csak tőlem tagad meg mindent, aki a legjobban szeretem, aki a legtöbbet áldozom magáért!

— Milyen igazságtalan! — sóhajtottam. — Mennyire nem ért meg engem!

Nyomott, komor hangulatban fogyasztottuk el vacsoránkat a Cecile-szállodában."

„Newyork, szeptember 17.

Egy hónapja járjuk Amerikát. Egy sereg városnév karikázik az agyamban: Detroit, Chicago, Philadelphia... Varieték, jazz, a végtelenbe hömpölygő autók. Minden héten más szálloda, más emberek. Az idegeimben remeg az örökös rohanás izgalma. Néha az érzésem, hogy menekülök. Nem merek sehohsem megállni. Bele akarok kábulni az utazás kíméletlen tempójába...

Minden jobb a megállásnál. Mert akkor gondolkozni kell. És ezt nem akarom. Nem szabad...

Iván, mióta a filmet látta, gyanakvóbb és féltékenyebb, mint valaha.

Igyeksztem kedves, jókedvű lenni. Hízlelgetem neki, a hiúságát legyegettem, olyan voltam, mint egy doromboló cica. Elcinte boldog meglepetéssel fogadta kedveskedéseimet, de hirtelen, mikor legkevesebb számítottam erre, felugrott, eltaszított magától és gyűlölködve kiáltotta felem:

— Komédiás!

Vigasztalni próbáltam, sírva bizonyítottam, hogy szeretem!

Egyetlen válasza volt: komédiás!

Leverve, boldogtalanul vonultam vissza a szobába.

Napokig alig váltottunk néhány szót. Akkor aztán kirobbant belőle a keserű szemrehányás, hogy nem szeretem, dacolok vele, gyűlölöm! Csak a közönség számára tartogatott a mosolyomat, kedvségemet. A szemé villanásából látom, hogy gyűlöl és mégis... halálisan, tébolyultan szeret. Félek tőle. Nem érzem biztonságban az életemet.

Tegnap azt mondta Iván, hogy a telet Cairóban fogjuk tölteni.

Nem tudja, hogy akinek szívét megdermesztették, annak számára mindenütt tél van. Hiába nyílnak a pálmák, virágznak az aloék. Engem mindenütt dermesztő fagy vesz körül. Iván senkivel sem barátokzik, kerüli a társaságot, nem tűri, hogy bárki is hozzánk csatlakozzon. Féltékeny."

„Cairó, március 24.

Délután hat óra felé értünk haza a piramisokhoz tett kirándulásról. A tevék jámboran ügettek, az arabok azonban annál kellemetlenebbek voltak. A fő tevehajásér a sivatag kellős közepén vitát kezdett, hogy a kialkodott bért nem egész napra, hanem csak félnapra érte és követelte a díjak újbóli megfizetését. Néhány angol hölgy ezt igen regényesnek találta. Azt mondták, detektívregényt kellene írni róla.

Vezetők azonban kevésbé kedélyesen fogta fel a dolgot. Revolvért szegzett a hajására és lelővéssel fenyegette, ha nem indul tovább. Az arab morogva engedelmeskedett. Szerencsére az araboknak szigorúan tilos légfegyvert hordani magukkal, különben komoly vérengzésre került volna a sor. Vezetőnk vállat vont és kijelentette, hogy ez az eset mindennap megismétlődik. Az arab tevehajásárok éppen úgy megpróbálják zsarolni a közönséget, mint a velencei gondolások. De egyiket sem kell komolyan venni. Alapjában véve jámbor férfiak, akik nagy hangon követelőznek és fillérekért kiegyeznek...

A szállodában alig vártam, hogy megfürödjem. A fülem, orrom, szám tele volt homokkal. Iván a portánál maradt, ahol leveleit vette át.

Egyszerre diadalkiáltását hallom.

— Siess, siess! — kiáltotta izgatottan, — nagy és kellemes újság!

Szívdobogást kaptam. Nem tudtam elképzelni, hogy minek örülhetett meg ennyire? Még sohasem láttam ilyen felvillanyozottnak, ilyen határtalan jókedvűnek.

Mikor a szobába léptem, kezében szorongatta az egyik felbontott levelet, melyből egy fényképet vett ki. Arca kipirult, a szeme csillogott az örömtől.

— Ide nézz! — mondotta és felém nyújtotta a fényképet.

Ámulva néztem a képre, amely tündérien szép tengerparti villát ábrázolt. Magas sziklapárkányon régi török stílusban épült, szinte lebegni látszó épület, kecses márványoszlopok, kőbe vert csipke-ékitmények, bájos kis tornyok. A villa előtt királyi park, egy zseniális kertész káprázatos virágalma, pálmafasorok és kúszó rózsák, melyek a szédítő magasból lépcsőzetesen egészen a tengerpartig vezettek.

— Mi ez? — kérdeztem meglepetten.

— Hát nem látod? Nézd meg jobban! — kacagott Iván. — Olvasd el, hogy mi áll a villa homlokzatán. Csak most vettem alaposabban szemügyre és éreztem, hogyan szökik ki arcomból a vér.

— Szerezhádé! — mondtam elképedve.

— Igen, az álom palotája! Hát nem örülsz neki? Elkészült! Titáni munka volt. Minden talpalatnyi földet

ki kellett robbantani a hegyoldalból. Most már ott áll... Nézd, milyen szép!... Büszkén áll, a mesék káprázatában és bennünket vár! Holnap hajóra szállunk és megyünk haza...

— Nem! — sikoltottam rémülten.

Iván elképedve nézett rám.

— Hogyan? — mondotta, — te nem örülsz ennek a kincsnek, melynél különbet királyok sem adhatnak hitveseiknek? Nem vagy boldog, hogy végre az otthonunkba térünk?

Mit válaszolhattam volna?! Hogyan mondhattam volna meg, hogy az a villa számomra a börtönt jelenti, hogy jól tudom, mi vár ott rám. Be lesznek falazva, csak a végtele tenger nézhetem majd, mint a száműzetésbe küldött fegyencek. A megújuló napi civódásokat nem fogja enyhíteni az utazás sok színes változatossága, a mozgás, amely azt az illúziót kelti, hogy mégsem vagyok leláncolt rab.

— Azt ígérted, hogy még elmegyünk Indiába és Japánba... hogy legalább másfél évig fog tartani a nászutazásunk!

— Mert nem mertem remélni, hogy ilyen hamar készül el a villa...

— De én annyira örültem ennek az utazásnak. Hiszen éppen ez lett volna mindenek megkoronázása. India! Gyermekkorom óta vágyódom oda. Indiában külön istennője van a szerelmeknek. Sívának hívják. Hozzá fogok imádkozni, hogy öntse szívedbe a szerelmek legnagyobb kincsét: a bizalmat! Lemondok Japánról. De Indiát ne hagyjuk el. Hiszen már meg is vetted a hajójegyet... Lótuszvirág-magot veszek Benaresben. Langyos vízben iltetjük el majd otthon. És viszek magammal amaranthis virágot is, melyről azt mondják a hinduk, hogy illata örök fiatalságban tartja szívünket. Nagy selyemterítőket szeretnék vásárolni és ébenfa-meg bronzbálványokat. Csodálatos művészi faragványokat lehet Kalkuttában kapni, melyek megköszoroznák a villa szépségét. A hallban fogom felállítani őket... Hiszen csak néhány heti különbségről van szó... Hidd el, igazán csak a villa építése miatt akarom! Örökké fájna, ha éppen azok az apróságok hiányoznának belőle, melyeknek előre örültem és melyekről elhatároztam, hogy azokat magam vásárolok meg Indiában...

Iván meglepetten hallgatta a szenvedélyesen patakzó szóadaratot.

— Jól van — mondotta, — legyen a kedved szerint. Indiába még elmegyünk.*

*

Port Said. Ázsia kapuja. A kikötőben vijjogó, marakodó arab gyerekek véresehada, akik megrohmozzák a hajó felé igyekvő utasokat. Ez a világ legjobban szervezett utonálló bandája. Nem bír velük a rendőrség sem. A gumibot fájdalmas csapására ügyet sem vetnek. Hozzá tartozik a keresethez. Kiragadják az utas kezéből a poggyászt, élje fekszenek és megtörlik a cipőjét. Száz méteres úton legalább hatszor. Fülléreket koldulnak. Hízelegve, hangoskodva, fenyegetődzve. Aki nem ad, annak megráncigálják a kabátját, ráöltik a nyelvüket, csúf szavakat kiabálnak rá. Az utas észre sem veszi, már feltuszkolják egy kocsi-ra és kénytelen-kelletlen kocsin kényeszerül megtenni a pár lépésnyi utat. A kikötőben új roham, kezdődik. Kiderül, hogy azoknak a suhancoknak, akik idáig hozták a poggyászokat, csak eddig terjed a birodalmuk, ellenben a hajóra már újabb ordító, burnuszos alakok viszik a koffereket. Akik eddig hozták, meg sem kérdezik az utast, önhatalmúlag adják át a második rajvonálnak. Az afrikai kikötőbe való megérkezés és az onnan való távozás az utazás legkellemetlenebb epizódja. Edzett idegek és vasóköl kellene, hogy az ember megtegye a szállodától a hajóig vezető utat.

A hajón azután egyszerre ismét Európa halk eleganciája és fényűző kényelme következik.

Különösen az Imperatoron, amelynek kizárólag csak első osztályú utasai vannak. A hajón nincsenek fülkék, hanem tágas, szállodai szobák, az utasok nem keskeny függőlegységekben alszanak, hanem széles rézagyakban. Minden szoba mellett hideg-melegvízes zuhanyozó, néhány lépésnyi távolságban mozaik-falú uszoda, melynek

10 praktikus életszabály

Jefferson, az északamerikai Egyesült Államok 1826-ban elhunyt etnőke, egyik barátjához írott leveleiben közölte ezt a tíz praktikus életszabályt, amelynek böles józan-sága a mai ember számára is irányadó lehet.

1

Ne költsd el előbb a pénzedet, mielőtt megszerezted!

2

Ne vásárolj felesleges és haszontalan dolgokat, csupán azért, mert olcsók!

3

Ne légy nagyravagyó és gőgös! A nagyravagyás és a gőg sokkal többet kerül, mint az éhség, a szomjúság és a hideg együttvéve.

4

Ne farszd embertársaidat azzal, amit egymagad is el tudsz végezni!

5

Ne képzeld azt, hogy keveset eszel, mert akkor soha nem fogsz tudni jóllakni!

6

Ne halaszd holnapra, amit már tegnapelőtt el kellett volna végezned!

7

Minden munkádat jókedvűen végezd és akkor soha nem fogod farszótónak találni!

8

Ne gondold a holnap bajára, mert ezzel feleslegesen okozol gyötrelmet sajátmagadnak, ha nem következik be, ami rendesen történni szokott!

9

Mindenknek vedd észre a jó oldalát!

10

Ha mérges vagy, mielőtt beszélnél, számolj tízig; ha azonban nagyon ingerült vagy, számolj százig!

nul ontja a konyha a fantasztikus ételcsodákat, megvilágított üveglap. Lifteket röptetik az utasokat nyolcemeletnyi magasságba, fel a drága perszaszőnyegekkel borított étkező- és társalgó-termekbe, melyeknek falán vagyont érő képek lógnak. A vitrinekben a legfinomabb porcellánok és csipkék. Az ötödik emeleten van a színházterem. A hajón mindig akad néhány világhírű művész, aki rögtönzött hangversenyt tart fantasztikus belépődíjak mellett, melyet többnyire jótékonycélra fordítanak.

Az óriási, villanyerőre berendezett konyhában négy szakács, rengeteg kukta és pincér szorgoskodik. A hűtőkamrákban a világ legdrágább íznyelkülönlegességei sorakoznak. Reggeltől késő éjszakáig szakadtlatlanul tartják a kaviárt, halat, rákokat, egzotikus gyümölcsöket, fagyaltokat... Mindez bentfoglalattal a jégj árában. Bárki bármikor azt hozhatja, ami éppen eszébe jut. Eldorádó, ahol azonban csömört kell kapni a bőség zuhantától...

Az Imperator francia kikötőből indult, végigment az olasz, spanyol és görög partokon, befutott Észak-Afrika néhány nagyobb kikötőjébe és most a Szezi-csatornán át India felé igyekezett.

Lili el volt ragadtatva. Hosszú idő óta először érezte boldognak magát. Szórakoztatta a körülötte kavargó színes, elegáns élet és főleg annak örült, hogy ezúttal nem vonhatják ki magukat a társas érintkezés alól. A hajón nem lehet ridegen félrevonulni, mint a szállodákban, az utasok kénytelenek egymásról tudomást venni, megismerkedni...

Kíváncsi érdeklődéssel járta be a fedélzetet, betekintett a különböző termekbe, megcsodálta a pompás könyvtárszobát, az angol stílusú dohányzót és gyönyörködve nyujtózott el az egyik hatalmas karosszékben.

Iván a dolgozószobában ült és néhány levelet írt, melyekben vállalta igazgatóinak küldött különböző utasításokat.

A hajó már elindult. A partról kendőket lobogtattak, az utasok nagy része a fedélzetre tódulva nézte a soha meg nem unható érdekes látványt, amely mindig megismétlődik, mikor egy hajó elhagyja a kikötőt. Nincs ember, akinek a szíve ilyenkor meg ne dobanna kissé. A tenger az örök titok, a kiszámíthatatlan sors szimbóluma. Senkisé nem tudhatja, hogy mit hoz a holnap!

Lili hirtelen felugrott. Arcán óriási meglepetés tükröződött!

— Max! — kiáltotta.

És boldog kedvvel, túláradó boldogsággal sietett az elegáns, túristaruhás férfi felé, aki szinte megkövült bámulatában. Pillanatokig tartott, amíg magához tért:

— Halló, Lili! — kiáltotta. — Nohát ez a nagy meglepetés!

Egymás kezét szorongatták, ezer feltörő kérdés lábában remegtek. A mult minden kellemessége rájuk hullt rózsaszín emlékködökön keresztül és nem vettek tudomást arról, hogy kívülük mások is vannak a hajón.

— Én is Indiába megyek, — mondotta Max Leroux. — Saját vállalkozásomban készítem el az új filmet. Velem utazik az egész társaság...

— Film! — mondotta Lili és a szeme szinte elfátyolozódott.

— Gyere velünk! — kiáltotta lelkesen Max. — A szerző is velünk van. Remek szerepet íratok a számodra. Van időnk bőven, amíg Benaresig érünk...

Lili szomorúan mosolygott.

— Film! — mondotta megegyezően. — Hol vagyok én már ettől?

Max megdöbbenve nézett Lilire.

— Nem vagy boldog? — kérdezte gyanakodva.

Lili válaszulni akart. A szája félig megnyitott. De már erre nem kerülhetett a sor. Egy tengerész tiszt mosolygva hajolt meg előtte.

— Pardon, madame, diszkréten figyelmeztetnem kell, a barométer rendkívül süllyedt... vihar van küszöbön. Remélem, jól bírja a hullámokat? Ha nem, ajánlom, méltóztassék már most kabinjába vonulni és lefeküdni!

— Mikorra törhet ki a vihar?

— Nem bizonyos. Lehet, hogy csak éjszaka. De megjöhhet már egy félóra múlva is. Sőt az is lehet, hogy kikerüljük a viharzónát...

Lili önkénytelenül körülnézett. A fedélzetre vezető lépcsőnél megpillantotta férjét.

— A kapitány tévedett... a vihar máris kitört! — sügta az elámulat Maxnak és mielőtt az még a bámulatból magához térhetett volna, elsietett.

medencéje zöld malachitból készült és a fenéke áttetsző, megvilágított üveglap. Lifteket röptetik az utasokat nyolcemeletnyi magasságba, fel a drága perszaszőnyegekkel borított étkező- és társalgó-termekbe, melyeknek falán vagyont érő képek lógnak. A vitrinekben a legfinomabb porcellánok és csipkék. Az ötödik emeleten van a színházterem. A hajón mindig akad néhány világhírű művész, aki rögtönzött hangversenyt tart fantasztikus belépődíjak mellett, melyet többnyire jótékonycélra fordítanak.

Az óriási, villanyerőre berendezett konyhában négy szakács, rengeteg kukta és pincér szorgoskodik. A hűtőkamrákban a világ legdrágább íznyelkülönlegességei sorakoznak. Reggeltől késő éjszakáig szakadtlatlanul tartják a kaviárt, halat, rákokat, egzotikus gyümölcsöket, fagyaltokat... Mindez bentfoglalattal a jégj árában. Bárki bármikor azt hozhatja, ami éppen eszébe jut. Eldorádó, ahol azonban csömört kell kapni a bőség zuhantától...

Írók, művészek, komédiások

A híres és népszerű zeneszerzőről mindenki tudja, hogy szenvedélyes kártyás. Sok ember ezt a szenvedélyt szégyenlivaló gyönögségnek tartja, és pedig joggal. Egy barátja elhalálozta, hogy „megmentse” a zeneszerzőt. Ezer és egy érvet sorakoztatott fel, minden eredmény nélkül.

— Gondoljon arra, kedves mester, hogy mennyi drága idejét pocékolja el helyrehozhatatlanul!...

— Igen, — felelte elgondolkodva a zeneszerző — a paklikeverés mindig nagyon sok ideig szokott tartani!...

— A házasság, — lelkesedett az ifjú költő, aki nemrég nősült — olyan bizonyos kikötő, ahol két hajó találkozik egymással!...

— Akkor én egy hadihajóval találkozottam, — felelte egy öreg színész.

A fiatal szubrett, aki most tanul autót vezetni, megkérte tanítójától:

— Mennyi kell még nekem, hogy jól tudjak vezetni?

— Legalább húsz, — feleli a tanító.

— Húsz óra?

— Dehogy! Húsz autó!...

Egyik lap főszerkesztője, jóakarathól és emberszeretettől elhalálozta, hogy egy kezdő író első alkotását legalább elfogja olvasni. Így is eszelekedett, de aztán megbánta:

— Szegény fiú!... A remény ugyan őt ringatja és mégis az olvasója alászik el!...

Egy epés kritikustól, amikor hazáért kért külföldi körújáról, a társakvívásban megkérdezte valaki, hogy látta-e X. Y-t, a híres színművészt?

— Igen, — felelte a kritikus.

— Na és hogy tetszett?

— Semmi különös nem volt rajta!...

— Érthetetlen!... De hát milyen szerepben látta?

— Szerepben?... Nem!... Szemben ült velem az autobuszban!...

Egy híres operaénekesnő vendégszerepelt Budapesten. Tökéletes szépség, tökéletes alak, tökéletes ének és tökéletes játékművészet. De Pest nem volna Pest, ha valami kifogásolnivaló nem találna. A kávéházi «társaságnak» tehát így szólt az egyik énekes:

— De hát nem vettétek észre, hogy egyik szeme kisebb, mint a másik?

— A zenekritikus sem hagyta magát: — Kisebb?... Ennél a művésznőnél semmi nem lehet kiesi! Ellenkezőleg! Az egyik szeme nagyobb!...

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

meltőztassanak megengedni, hogy azoknak a kedves előfizetőinknek és olvasóinknak, akik a karácsonyi ünnepek és az üjlesztendő alkalmából szeretetteljes jókívánságaikkal kerestek fel bennünket, a legősibb hálás köszönetünket fejezzük ki és ezúton tolmácsoljuk még egyszer szívből jövő jókívánságainkat. Ne meltőztassanak neheztelni ezért a sommás elintézésért, de képtelenség volna minden jókívánságot külön-külön megköszönni, a hozzánk érkezett rengeteg levél miatt, amiknek küldőt örökre a szívünkbe zártuk és kedvesgüeket soha nem fogjuk elfelejteni.

Most pedig egy farsangi beszélgetést reprodukálunk, aminek véletlenül fültanú voltunk az egyik bálon. Két kedves barátónk beszélget egymással.

— Drágám, — mondja az egyik, — ez mégsem szép tőled!... Eljegyezted magad a fiatal doktossal és mégis flörtölsz a patikussal!

— Kénytelen vagyok, — feleli nevetve a másik. — A patikus az egyetlen ember, aki a doktor leveleit kibetűzni képes!

Beszámoló

Bóky János, ny. egyetemi tanárt, az európai hírű tudóst, a debreceni egyetem díszdoktorát sorába avatták. — Fáy István dr., Békés megye főispánja, dr. Hauser Leó orosházi ügyvédet vármegyét b. főügyészé nevezte ki. — Virág Ferenc mégypüspök Koch Ede kanonoknak a gétnostori cinzetes apátságot, Kovágy Péter dr. b. thanonoknál pedig a tóli c. prépostságot adományozta. — Kitűnően sikerült, a társadalmi és közcélt előkelőségei jelenlétében zajlott le a Jogász-bál a Pannóniában, a Technikus-tea a Hungáriában, a Protestáns-tea a Pannóniában és a Medikus-bál a Hungáriában. — Január 23-án lesz a Szent István-bál a Pannóniában és január 26-án a Katolikus-bál a Vigadóban. — A hangversenykezzen eseményei közül kimagaslott Keéri-Szántó Imre Chopin-estje, valamint a Magyar Női Vonröcskének kitűnően sikerült hangversenye, amelynek műsorán briliáns interpretálásban Haydn és Beethoven műveit hallottuk.

A „megbízható” inas

— János, mi az ördög bujt beléd?!... Miért keltettél fel?!...

— Mert a nagyságos úr elfeledkezett az altatószer beveteléről. — feleli az inas.

Hímen-hírek

Hamburgi Schröder Sári, okl. tanítónő, zalaegerszegi kedves előfizetőnk és hertelendi és vándornyalaki dr. vitéz Hertelendy Ferenc, Zala vármegye arszéki elnöke, jegyet váltott. — Papp Olga, debreceni kedves előfizetőnk eljegyezte Kovács József, Ócsa. — Nagyselmeci dr. Tholt István, ny. kir. ítélőtáblabíró és neje, Aulich Emilia leánya, nagyselmeci Tholt Erzsébet örök hűségét esküdött Havár György, ny. államvasúti főfelügyelő és neje, szül. Henzel Vilma fiával, dr. Havár Győző, min. főmérnökkel, a várbeli Zsigmond-köpalóban. — Berei és eségi Csighy Róza és Illei-Ivánszky Miklós házasságot kötött. Tanuk voltak a menyasszony részéről Wrablik Mátyás esendártalbornok, a vőlegény részéről dr. Fáby Gyula, min. o. tanácsos. Az esketési szertartást a menyasszony testvérhátja, Csighy Sándor, budapesti ref. lelkész végezte. — Özv. Merza Geróné kedves előfizetőnk és Parragh Gyula ezredes házasságot kötött.

tek. — Lizi Mária kedves előfizetőnk eljegyezte Gajárszky Ferenc, Sz.-fehérvár. — Fekete Margit, okl. testnevelő tanárnő eljegyezte dr. Papp Zombor, kir. kincstári jogügyi s.-fogalmazó. — Pap Luskát eljegyezte Beck Gergely ref. lelkész, Kutason.

— Dr. esztekléni Szacsay András, m. kir. rendőrőrtanácsos és neje, Pethó Margit leányt, Erzsébetet a budavári koronázó Mátyás-templomban oltárhöz vezette Lipat-Wagner Tibor, m. kir. főhagy. Tanuk voltak karatani Köntzei Károly, m. kir. ezredes és vitéz Madarass Béla, m. kir. alezredes. — Felsődraskóczy Szalávik Edith Ilonkát eljegyezte dr. Kasztrimek Péter gyógyszerész. — Buday Nesztike és dr. Balogh Agoston örök hűségét esküdött a kispesti r. k. templomban. — Körösi Dants Margit (Szeged) és dr. Vass István (Békéscsaba) jegyesek. — Mészáros Annuskát (Hejőcsaba) eljegyezte Esztergom György (Miskolc). — A jegyes- és házaspároknak szívből jövő, őszinte szerencsekívánatainkat küldjük.

Az orvosi rendelőben

— Kedves uram, — mondja az orvos, a vizsgálat után, — a bor és mindennemű szeszestál elvezetést egészen abba kell hagynia!

— Miért, doktor úr?! — kérdi ijedten a páciens. — Olyan óriási tiszteletdíjat tesz-k számitani?

A februári bál napjár

most már, a Bálközi Blokk megállapítása szerint, így alakul: február 1-én Protestáns-bál a Hungáriában, a Hungária Evezősy Egyet-bálja az Országos Kaszinóban, Americana-bál a Pannóniában, 2-án Vitézi-bál a Vigadóban, Cisztercita-tea a Pannóniában, BYC-bál a Britanniában, 6-án Közzgazdász-bál a Hungáriában, Gyógyszere-

rész-bál a Pannóniában, — 9-én Athléta-bál a Vigadóban, Szepesi-bál a Pannóniában, — 16-án Technikus-bál a Hungáriában, — 21-én Protestáns-tea a Pannóniában, — 23-án „Tavaszi Telben”-táncestély a Hungáriában és Evangélikus-tea a Pannóniában.

Nem valószínű!

Egy dúsagzag bankár, akinek egy ismeretlen festőművész bemutatta a rajzeit, így szól a fiatal mesterhez: — A rajzai tetzenek... Alkalmadtán majd önhöz fogok fordulni... Mi is az ön neve?

— Krozdmosskyewletzky Iván, — feleli a művész. — Igen... A nevét már megjegyeztem magamnak!...

Könyvekről

Huszár Károly Puñ, a kitűnő filmszínész és kömikus, akinek első hosszabb léleketű írása a Magyar Uriasszonyok Lapjában jelent meg, új vaskos kötetet jelentek, amelyek címe: „Egy kövér ember meséi”. Minden olvasónak őszintén ajánljuk ezt a derűs és mindvégig lehelőselel tartalmazó könyvet. — Az Egyetemi Nyomda kiadásában jelent meg Perlay Lajos: „A ma életművészet” című könyve, amelynek írja érdekesen tanítja meg az olvasót arra, hogyan lehet megszépíteni a legszürkébb és legszomorúbb életet is. Ugyanott jelent meg két könyv a fiatalags szá-mára, Fábán Gyula „Különös háború” c. természetrajzi regénye és Fėja Géza „Mese-lő falu” című, magyar népmeséket tartalmazó gyűjteménye. — Talos Géza „Pipacsok” cím alatt gyűjtötte össze és adta ki hangulatos és finom költeményeit.

In memoriam

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy **HORVÁTH KATÓKA** kedves előfizetőnk, 24 éves korában, Szigetmonostoron hosszas szenvedés után visszaadta tiszta lelkét Teremtőjének.

HÁZIKOZMETIKA

Az arc zsirosságának okairól * Irta: Dr. Földes Miklósné

Az egészséges arcból is tartalmaz mirigyeket, melyek zsiradékot termelnek. Ez a zsiradékmennyiség bevonja a bőr felső rétegét és megvédi a kiszáradástól. Azonban bizonyos körülmények közegítészása folytán az arc fagygyümirgyei rendellenesen sok fagygyü termelnek és megnagyobodhatnak. Ilyenkor az arcból fénylő, zsiros tapintású. Az arc mirigyének működését bizonyos idegek szabályozzák. És azok az okok, melyek az arc zsirosságához vezetnek, az idegek működését befolyásolják. Ilyen tényezők, orvosi megállapítás szerint, a vér rendellenes összetétele, például a vérszegénység. Mások a gyomor és bél renyhesége, általában a kóros anyagcsere és ok. Számos esetben kiskülv tüdőcsúshurutra vezethető vissza a tünet. Mások a fogak megbetegedésében, gennyes torokmandulában található fel e szépségéha ok. Nemritkán bizonyos belső mirigyek rendellenes működése okozza az elváltozást.

Az arcból nagyfokú zsirossága azért súlyos szépségéha, mert kiundulópontja a miteszerek és pattanások képződésének. Azonkívül a sok fagygyü nem tud mindig rendszeresen kiürülni és ezért a mirigyek kivezettől nyílása kitágul, tátonogó lesz. Innen a tág pórusú arcból. Főleg a serdülőkorban szokott jelentkezni nagyfokú arczirosság. És annál

nagyobb a jelentősége e korban, mert elhanyagolva maradóan elváltozások jelent az arcon a későbbi évekre. Az általános okok kiküszöbölése a feladatunk elsősorban. Az anyagcsereit kell szabályozni. A vérszegénység gyógyítása orvosi feladat. Továbbá kerülni kell a fűszeres ételeket. Kevés hús, sok főzelék és gyümölcs: legyen a jelszó. A friss főzelék és gyümölcs vitaminja dihangolja a szervezetet és a mirigyek is normálisan fognak működni.

A zsírtalanítás eszközei elsősorban a szappan és a meleg víz. A kénés és salicyles gyógyszappan igen jó hatásúak e célra. Nappal többször töröljük át zsiros arcunkat egy pórusösszehúzó, zsírtalanító arczszzszel. A kénpúder használata is igen hatásosnak bizonyult e szépségéha kiküszöbölésére. Igen jó eredményeket látnak a kvarcfénykezeléstől is, amely azonban ne-csak az arcból összegyűződésből álljon, hanem az egész testre terjedjen ki.

Kozmetikai üzenetek:

«Diáklány.» Azok a képződmények az arcon károsítóak. Egyenként kell azokat felhívni és tartalmukat kibocsátítani. A gyógyulás nyomtalan. **Dunántúl.** Kérdezett arcárpóló iszap főleg kéntartalmánál fagyv élönys hatású pakkolás formájában az arcbőrre.

HÁZTARTÁS

Töltött tojáshéj-leves. Vegyünk 50 deka borjútudót, egy fej vöröshagymát, izlés szerint só, tegyük fel két liter vizet főni s addig főzzük, míg megfő. Ezalatt főzzünk meg 10 deka rizst nem egészen puhára. Mikor minden kész, a tudót daráljuk meg, adjuk hozzá a rizst, a főtt hagymát, egy egész tojást, izlés szerint só és törött borst. Kavarjuk jól össze és töltsük meg a már előre forró vízben többször kimosott tojáshéjakat. A tudó levét gyengén rántsuk be és a töltött tojásokat rakjuk a levesbe és kevés zöldpetrezselyemmel főzzük egy felóráig. Nagyon izletes és kiadós.

Sonkás túrját. 10 deka vaját, 2 egész tojással, egy fél kávékanál sóval és 15 deka főtt, áttört burgonyával habosra keverünk. Hozzáadunk 25 deka apróra vágott — nem darált — sonkát, kikent formába tesszük és $\frac{3}{4}$ óráig gőzben főzzük. Tálaláskor forró vajjal leöntjük.

h. Héthy Ferencz

Tejfeles marhanyelv. A marhanyelvet leforrazzuk, hogy a bőrt lefejlhessük, aztán zsírban puhára pároljuk, zöldséggel. Szalonnával, gombával, szardellával megtűzdeljük és egy kevés vöröshagymát is adunk hozzá. Öntünk rá bőven tejfelt, kevés citromlevet s ha egészen puha, ezzel is forraljuk pár percig. Vékony szeletekre vágjuk, tálaláskor a tálon mgintjük pirított morzsával.

Fácán töltve. A fácánt előbb néhány napig jégen tartjuk és csak aztán tisztítjuk meg a fácán bőrt óvatosan leválasztjuk, a hústól felszabadítjuk, hogy a tölteléket alája tölthessük. Akkor 3 órán át hideg fehér borban áztatjuk s ezalatt elkészítjük a töltéket: 15 deka nyers borjűmjárat megdaralunk egy fehér borban áztatott és kicsavart zsmlyével együtt, beleteszünk 10 deka apróra vágott füstölt szalonnát, egy tojást, késhegynyi borst, szerecsendiót és só, jól elkeverjük, a fűcába töltjük és a bőrt bevarrjuk. Akkor a fácánt vékony szeletekre vágjuk, szalonnával betakarjuk és az egészét lassan sütőben pirosa sütjük. Kompótt és salátával tálaljuk.

Sonkapástétom. Félkilo lisztből, tizenkét deka nyers zsírból, két deci langys vízzel, egy egész tojással és kevés sóval tésztát gyúrunk és huszonnyég óran át hideg helyen állni hagyjuk. Félkilo so-

Savoly CASANOVA KÖLNIVIZ

előkelő, finom, individuális hatású

Kapható minden szaküzletben, de ragaszkodjék az eredeti csomagoláshoz: 50 gr., 100 gr., $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, 1 literes üvegekben

vány sertéshúst és félkilo szalonnát hűs-öröln megdaralunk, aztán drótszítán áttörjük. Tábla tesszük, adunk hozzá két egész tojást és 15 deka apró kockára vágott sovány sonkát, só, kis késhegynyi piroz rőzspaprikát és kis pohárka konyakot. Mindezt jól elkeverjük és a vékonyra kinyújtott tésztával kibéleljük, vékonyra vágott szalonnaszletekkel kirkakjuk és a húst belelőttük, felül szalonnaszleteket rakunk és a tésztával beborítjuk. Fakanál nyelével 2—3 lyukat fúrunk, kis papírtölcsért állítunk a lyukakba, ezen keresztül párolog el a gőz. Tojással megkenjük és mérsékelt tűznél sütőseben, körülbelül egy és fél óran át sütjük. Ha megsült, kivesszük a sütőseből és félig hűlni hagyjuk. Akkor a belüli keletkezett ürességet kitöltjük olvasztott aszikkal. Ha teljesen kihűlt, éles késsel vékony szeletekre vágjuk, tábla rakjuk és citrommal, keménytojás-szeletekkel díszítjük.

Csirke szalonnásan. Két szép húsos csirkét szalonnával megtűzdelve négybe vágunk. Tízalló edény alája szalonnaszleteket teszünk, ráhelyezzük a csirkeadarabokat, ismét szalonnát, újból csirkét, meg az edény tele lesz. Jól záró fedővel lefedjük és sütőbe tesszük. Addig hagyjuk ott, mint a sült csirkét szokás. A fedőt nem szabad felemelni. Abban az edényben tálaljuk, amiben sült.

Rostélyos töltve. A csont nélküli rostélyosokat szép vékonyra kiverjük, vizgavza, hogy ne szakadjon be. Ezalatt következő töltéket készítünk: Minden szelet húshoz 4 burgonyát veszünk, héjában megfőzzük, meghámozzuk, szeletekre felvágjuk, elkeverünk 2 dg. zsirt, 2 tojás sárgájával, 1 deci tejfellel, beleteszük a felvagdalt burgonyát, megsózzuk, borsozzuk s a tojástehéjre kemény habját keverjük hozzá. A rostélyoszeleket ezzel a keveréssel megtöltjük, a hús két szélét behajtjuk, hengeralakra csavarjuk s hogy szét ne essenek, hosszú fogpiszkálóval összelűzzük, ha ez nincs kéznél, zsinnegel átkötjük. Egy lábosba teszünk zsirt, ráhelyezzük a szeletekre vágott szalonnát, fél fej apróra vagdalt hagymát, egy habérolevet, néhány szem borst, a megsózott rostélyosokat belerakjuk, tetejét zsírral megkenjük és hirtelen átsütjük. Ha a rostélyosok megpirultak, kivesszük, egy sárgárpát, petrezselymgököret karikára vágva teszünk a le-

vébe, adunk bele egy kanál lisztet, megpirítjuk és vízzel felelesztjük, ne legyen túl sűrű és a rostélyosokat ebben a mártásban tovább pároljuk, egyszer-kétszer megkeverve, nehogy felsüljön. Ha a hús megpuhult, tábla rakjuk, a szalonnaszletekkel színt, a zsinnegel vagy fogpiszkálót eltávolítjuk, a mártásba belecsavarunk egy félcirom levét, mustárt, tejfelt, hirtelen felforraljuk és a rostélyosokra öntjük. Citromkarikákat teszünk rá.

Hal majonéz. Egy kiló halat pálcében megfőzzük, mikor kihűlt, darabokra felvágjuk, a szálikát kiszedjük, tábla jó magasan felhalmozzuk, majonézzel az egészét bevonjuk és szardellával, kaviárral, tojással, metéltré vágott zöldsálatával feldíszítjük.

Receptek

Kókuszdíó esők. Két tojás fehérjét verjük fel kemény habnak, adjunk hozzá 10 deka porcukrot és keverjük háromnegyed óráig egy fél kávékanál citromlevet együtt. Ekkor adjunk hozzá 10 deka kókuszdiódarát és könnyedén kavarjuk össze. Jól kikent, kilisztezt tepsibe apró csökösköskát halmozunk és meleg sütőben zsarítsuk meg. Nagyon szaporá.

h. Héthy Ferencz

Varázsfinék. 3 tojást elkeverünk 10 deka lisztel, adunk bele 3 kanál cukorport, 3 evőkanál rumot és a tejjel felhajtjuk, valamilyen sűrűbbre, mint a palacsintalevél. A nyeles rózsá vagy lepkemórtat forró zsírba mártjuk, aztán a tésztába és bő zsírban kiszűjük. Tábla téve, jól megeukrozzuk és lekvtár adunk hozzá.

Dr. Cséregy Istváné

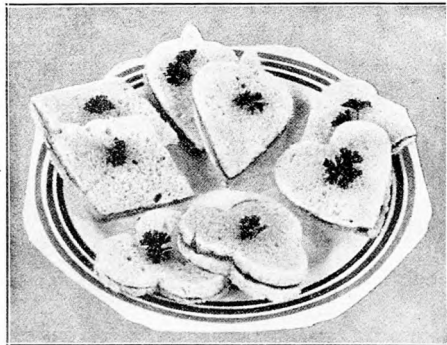
Sonkástészta porhanyótesztában. Fél kg. lisztből tojással gyúrt tésztát készítünk. Ezalatt készíttünk 15 deka lisztből, egy egész tojással, egy kanál tejfellel, pici sóval, egy kanál zsírral és félpohár borral porhanyós tésztát. A kockára vágott és kifőzött gyúrt tésztát összekeverjük a következő töltékekkel: 25 deka sonkát megdaralunk, belekeverünk 3 tojás sárgáját, 3 kanál tejfellel, 3 tojás kemény habját. Ezzel a kifőtt tésztát jól elkeverjük. A porhanyó tésztát kerekre nyújtjuk, egy lábot kibélelünk vele, a sonkástésztát beleteszük, a porhanyótésztát körül ráhajtjuk, úgy, hogy az egészét beborítsa és sütőbe téve, rózsaszínre sütjük. Forróan tálaljuk.

Báón Sándorné

Burgonyagombóc. Hat deka vajat elkeverünk 4 tojás sárgájával, 2—3 kanál tejfellel, 6 evőkanál darával, 5—6 főtt burgonyát és késhegynyi só dolgozzunk bele, lekvtárral töltött gombócokat formálunk belőle, sósvízben kifőzzük és cukros dióval vagy mandulával tálaljuk. Ebből a mennyiségből 18 gombócot kapunk.

Bakos Lajosné

Apró püspöktészta. 56 deka liszt közé vagdunk 28 deka vajat, aztán adunk hozzá 24 deka cukrot, 4 tojás sárgáját, 3 kanál tejfelt és nagyon jól eldolgozzuk. Késhátvástagra kinyújtjuk, apró formákkal kivágjuk, tojástehéjével megkenjük, cukros mandulával behintjük, közepforró sütőben világos rózsaszínre sütjük.

Sonkával töltött szendvicsek

„Takarékos
háziasszony
gázzal főz“

Felébe tehetünk egy szelet reszelt csokoládét és 5 deka darált diót. Ehtől barna lesz és együtt szépen hat. **Elek Adorné**

Csokoládékrem-torta. 7 deka vaját 6 tojás sárgájával habosra keverünk. 13 deka vaníliás cukrot, 14 deka csokoládét adunk hozzá, azután 9 deka lisztet és 6 tojás habját. Gyenge tűznél megsütjük. Másnap kétszer keresztül vágjuk és megtöltjük. Töltelek: háromnegyed liter tejet 4 tojás sárgájával, vaníliás cukorral gőzben sűrűre főzünk s ha kihűlt, 7 deka már előbb jól elkavart vaját készítsünk hozzá, ezzel töltjük és bevonjuk a tortát.

Orosz Sándorné

Narancs-torta. 14 deka hámozott darált mandulát 2 egész tojással jól elkeverünk, beleszelünk 2 narancs héját, beleteszünk 15 deka porcukrot, 9 tojás sárgáját és habosra keverjük. A 9 tojás fehérjéből kemény habot verünk és rizslisztet váltakozva belekeverünk és 2 lapban, kikent tortaformában kisütjük. Kibűlés után mindenki tortalapot kettévágjuk és a következő krémmel bekenjük: 1 narancs és 1 citrom héját lereszünk, 6 tojás sárgáját, 2 egész tojást, 15 deka porcukrot, 2 kanál tejszínt és 2 deci sűrű tejet összekeverve, tűzön addig verjük, míg sűrű lesz, azután szilán áttörjük. A tortalapot barackzselé bekenjük és krémmel megtöltjük. Végül narancsajéggel bevonjuk. Narancsajé: 2 kisebb tojás fehérjét, fél narancs levét, 1 narancs lereszelt héját annyi porcukorral, amennyit felvesz, sokáig keverjük, míg sűrű lesz.

Temesváry Gézáné

Gyümölcskenyér. 35 deka vaját habosra elkeverünk, egyenként adunk bele 6 tojás sárgáját és 35 deka cukrot. Mikor jó habos, beleteszük a tojások keményre felvert habját, 43 deka lisztet, egy sütőpor, 10 deka mazsolát, 10 deka mandulát kettévágva, 10 deka cukrozott gyümölesöt, 10 deka párolt fűgét, 10 deka datolyát. Kikent, liszteltek tepsihőn lassan sütjük. Hidegen szeleteljük. Sokáig eltartható.

Tokaji Károlyné

Diós linzer. 50 deka lisztet összegyúrunk 25 deka cukorral, 2 egész tojással, 10 deka zsírral, 15 deka darált dióval és fél csomag sütőporral. Tepsibe tesszük, lekvárral megkenjük, darabos dióval meghintjük is világosra sütjük.

Keresztes Józsefné

Mindenes tészta. 26 deka lisztet, 22 deka vajat, 2 deci tejfelt, pici sót jól eldolgozunk. Legjobb, ha előző este készítjük. Kis cipókat formálunk belőle és pihentetjük másnapig. Legalább 4-5 órát fél pihenteni hűvös helyen. Mindenre használható, amire a leveles vajtésztazt szokás. Kifliket, pitét, lepényt készíthetünk belőle. Töltelhetjük edes vagy sós töltelékkel. Ha azonban egyszer kinyújtottuk, többé nem szabad összegyúrni, mert nem lesz leveles.

v. Várady Andrásné

Január 24. Csütörtök: Aprólekvés, liba-aprólek rizzsel, uborkával, burgonyagombóc. **Vaesora:** Friss hurka és kolbász sültve, uborkával, gyümöles.

Január 25. Péntek: Hallevés, túrósgombóc, gyümöles. **Vaesora:** Sült burgonya vajjal, tejberizs csokoládéval.

Január 26. Szombat: Szilvaleves füstölt-hússal, borjúszeggy rizskörítéssel, sonkástésza. **Vaesora:** Nyúl-pástétom hidegen, gyümöles.

Január 27. Vasárnap: Borjúcsontleves, nyúl vadasan gombóccal, mindenes-tészta, gyümöles. **Vaesora:** Sertéskocsonya ecettel, tészta, gyümöles.

Január 28. Hétfő: Gombaleves aprólekvél, rostélyos uborkával, kifiltábfőtt. **Vaesora:** Töltött tojás, gyümöles.

Január 29. Kedd: Kéménymagos leves, kolozsvári káposzta, lekváros derelye. **Vaesora:** Délről káposzta, gyümöles.

Január 30. Szerda: Kalarábelevés borjúhússal, rántott sertéskaraj párolt káposztával, gyümöles. **Vaesora:** Gomba tojással, gyümöles.

Január 31. Csütörtök: Aprólekvés, nyúl vadasan gombóccal, pozsonyi kifli. **Vaesora:** Délről nyúl, gyümöles.

Egyszerű étlap

Január 21. Hétfő: Kalarábelevés, borjútokány galuskával, gyümöles. **Vaesora:** Kocsonya, gyümöles.

Január 22. Kedd: Gerstlíveles savanyún, tejfőlösen, daráltlús egybesütve, burgonyakörítéssel, uborkával, gyümöles. **Vaesora:** Délről hús és gyümöles.

Január 23. Szerda: Csontleves rizzsel, tejfőlös borjúhús uborkával, gyümöles. **Vaesora:** Délről sajt, gyümöles.

Január 24. Csütörtök: Paradicsomos burgonyaleves, friss kolbász sültve, mustárral, pozsonyi kifli. **Vaesora:** Délről kolbász hidegen, tormával, gyümöles.

Január 25. Péntek: Almaleves tejfőlösen, rakott burgonya, gyümöles. **Vaesora:** Sültburgonya vajjal, sajt, gyümöles.

Január 26. Szombat: Hagymaleves tojással, borjúpaprikás galuskával, palacsinta túróval töltve. **Vaesora:** Borjúmáj hagymával, uborkával, gyümöles.

Január 27. Vasárnap: Húsleves finomtésztával, főthús paradicsommártással, burgonyakörítéssel, nyúl vadasan, gombóccal, poronykifli ízzel. **Vaesora:** Délről nyúl, tészta és gyümöles.

Január 28. Hétfő: Cellerleves, töltött-paprika, gyümöles. **Vaesora:** Disznófej-sajt ecetes tormával, gyümöles.

Január 29. Kedd: Zöldségleves, rakott-káposzta, gyümöles. **Vaesora:** Délről káposzta, gyümöles.

FÖLDESNÉ JUNO kozmetikai intézete felelősséggel megszűnteti az összes szépségábrákat. Szépségszerek. Új cím: Budapest, IV., Károly király-út 24. szám.

Mit főztek?

Január 21. Hétfő: Szilvaleves, borjúpörkölt, túrócsusza. **Vaesora:** Rántotta hagymával, uborkával, alma.

Január 22. Kedd: Húsleves daragaluskával, főthús tormamártással, burgonyakörítéssel, lőporlyús pogácsa. **Vaesora:** Vese velővel, uborkával, délről tészta.

Január 23. Szerda: Hamisleves csigatésztával, felszázelet töltve, burgonyapürékörítéssel, uborkával, töltött palacsinta, gyümöles. **Vaesora:** Tejteles marhanyelv, gyümöles.

Nappal fotel

Éjjeli ágy

Modern „Schöberli“ fotelágyak

Schöberli Róbertnél, IV., Haris-köz 4

Január 30. Szersa: Paradicsomleves, fényezett borjúszeggy burgonyakörítéssel.
Vacsora: Füstölt sertéskaraj hidegen tartva, alma.

Január 31. Csüörtök: Borjúbecsinált, túrósgombóc.
Vacsora: Disznófejsajt, alma.

Tanácsot kérnek

Szeretettel kérem kedves olvasótársaimat, kinek volna kedve levelezni egy komoly, intelligens leánnyal. Vidéken lakom és nagyon nagy hiányt érzem egy kedves, megértő léleknek s ezért ezúton szeretnék egy olyan levelező partnert találni, akivel kicserélhetném gondolataimat. Leveleket „Megértő lélek” jellegre kérek. **Kedves olvasótársaimnál** közül ki ismeri Nimon és Pierre szerelméről szóló dal szövegét? Refrénjéből csak annyit tudok: „Jó éjt Nimon, jó éjszakt!”. Farkas Imre verse és a zenemű Bárdnád jelent meg, de már nem kapható. Igen hálás volnék, ha valaki megküldené a szöveget. „Erdély” jellegre. **Olvasótársaimtól** kérem én is „F. Marina” jellegre. „Valamikor mennyi könnyet” c. dal szövegét és „Nemand fragt uns” c. német dal szövegét. **Tanárnó olvasótársaimtól** kérem, szíveskedjen értesíteni, hogy van-e hol a tanárüresítélet egybefogó egyesült? Mi a célja és a beiratkozás milyen anyagi megterheléssel jár. Leveleket „Tanárnó” jellegre kiadható kérek.

Üzenetek

Felhívjuk kedves előfizetőink szíves figyelmét ezen számunkhoz csatolt szávsablon mellékletünkre, melynek 1. 2. és 3. szám-mal jelölt sarkok mintával nagyon szép zsírastalt garnitúrát lehet készíteni. A 3. számmal jelölt sarkmintával a terítő mind a négy sarkát díszíthjük. A terítő szélét azszalr szegjük vissza, vagy csipkével díszíthjük. A 2. számú mintával szalvétát díszíthünk, de csak egyik sarkába helyezünk el, a többi kézimunkadisz nélkül marad. Az 1. számú mintával pedig tálcakendőt díszíthünk, amelynek lehet mind a négy sark részét díszíteni, vagy csak egyiket, mert így is kedves és hatásos. A 4. számú mintával színes nyerselyem divánpárnát lehet készíteni, úgy hogy a kis virágkoszorút a lepkekké együtt a párnalapra részatosan helyezzük el. Így módon háromszor kell a mintát előnyomatlanít ügy, hogy egy a párnalap középsőre, a másik kettő a két szemben levő sark részre kerüljön. A koszorú virágait tetszés szerinti színnel, a lepkekké közül egyik sárgával, másik szürkés-kékkel, harmadik aranybarnával színeztés. E mintával díszíthetünk kerti terítőt is. Az 5. mintával házilag díszíthetünk kézimunkadobozt, melynek fedelére színes himzésel készíthjük el e mintát. 6. Női kombinét hímézünk ezen mintával. A hímzéshez ugyanazon színt használjuk, mint az anyag színe. A két pillangó közötti üres helyre egészen pici monogramot, vagy a keresztnevet hímézünk bele. 7. Tálcakendőt nyomtatunk elő ezzel a kis eszokorral, melyet szétszórónal helyezünk el az anyagon és különböző színű műnival varrjuk. 8. Szürkészöld moaré, vagy ripszelyenre nyomtatjuk elő e retikül

mintát, melynek virágait halványrózsaszín vagy sárga berliner anyaggal, a leveleket matt zölddel hímézük. A KM., VA. és BM. monogramokkal asztalneműt és szalvétákat jelzünk. A szúrtsablon előnyomatásához szükséges képkor kiadóhivatallunk útján beszerezhető. Egy kis csomag ára 80 fillér. Az összeg levélben postabélyegben beküldhető.

Gazdálkodó. Baromfiak tojástermelését a lehetőleg fokozni lehet, ha alábbiak szerint állítja össze edelüket: egy hét-nél hosszabb időre nem tanácsos kevert takarmányt készíteni, mert megpenészedik és megkeseredik, ami nem használható. 20 kg tengeridarat, 15 kg árpadarát, 25 kg zabdarát, 20 kg búzadarát, 5 kg halliszt, 10 kg belföldi húsizlet, 1,5 kg szénvas meszet, 3 kg foszforos meszet és 0,5 kg marhasólt, összesen 100 kg mennyiséget összevegyítünk s ebből a szük-

Rosenthal porcellán- és kristályüveg- készítők nagy választékban olcsó áron Rubletzky Jánosnál, 11., Szilágyi Dezső-tér 2.

séges napiadaghoz vegyítünk $\frac{1}{3}$ mennyiségű lucerna szecskát, vagy herelevelt, jól elkeverjük és forrásban levő vízzel leöntve, órákeverőre, sűrű szákkal letakarjuk, fél óráig fűlledni hagyjuk, aztán még langyos melegben osztunk ki a vályukba annyit, amennyit a baromfiak tíz percen belül józuen elfogyasztni képesek. Reggel 7 órakor etessünk, délben. Este felváltva szemes zabot, árpát, vagy búzaost adjunk. **Egy másik keverék:** Ugyancsak forró vízzel forrázunk le 20 kg tengerit, 10 kg árpát, 25 kg zabdarát, 20 kg korpát, 5 kg halliszt, 15 kg ziszikes száraz borsódarát, 1,5 kg szénvas meszet, 3 kg foszforos meszet és 0,5 kg marhasólt. **Harmadik keverék:** 15 kg tengeridarat, 10 kg árpadarát, 20 kg zabdarát, 20 kg korpát, 15 olajpogácsadarát, 3 kg halliszt, 12 kg borsódarát, 1,5 szénvas meszet, 3 kg foszforos meszet, 0,5 kg marhasólt kevés vízzel leforrázunk, fűllesztés után pedig ugyancsak meleg, lefűllesztett tejfel keverjük össze, hogy a takarmány morzsalékos, légy legyen és $\frac{1}{3}$ részben ugyancsak keverünk hozzá zöld edellett. szénamurvat, herelevelet, vagy lucerna és lóherét, esetleg puha szénaszecskát. Mindhárom keverékhez ajánlatos még a 100 kg mennyiségű kezverni 3 kg faszandart is, mert a jobb emésztéshez igen jól bevált ennek etetése is. A téli termésű tojások halvány színű tojássárgája sőtételhető, ha a légy edel mind 100 kg-jához még külön 2 kg közönséges, olcsó minőségű paprikát keverünk s ezáltal a belfröngesség el is védjük a baromfiakat. A szemes tengeri etetése nem alkalmas a tojóshozam fokozására, mert elhizlalja a baromfiakat. Az egyszerű adagok kiosztásánál vigyázzunk arra, hogy csak annyit adjunk a vályukba, amennyit egy alkalommal jó étvágyal elfogyasztnak az állatok. Előltük soha sem szabad edellett hagyni. Illedőben gondoskodjunk langyos ivóvizről. A sorrend azonban mindig először az edeség, aztán az ivóvíz legyen. Természetesen legfőbb gondoskodás történjen az állatok kiválasztására, mert csak jó leszármazást állatoktól várhat jobb tojóshozamot. Szív. üdv. Szerk.

„Nótakedvelő” jellegre szeretettel küldöm a kért „Mikor azt a fehér rózsát” c. dal szövegét:

Mikor azt a fehér rózsát küldted nekem, Azt izentel, higgyek néked, szeretsz engem.

Ehilttem az üzeneted, ki gondolta, Hogy ehervad majd valaha az a rózsá. Nem kértem én, hogy az enyém mért nem lettél, Csak a rózsát küldöm vissza, mit te küldtél.

S hogyha mégis ráborulnál, könnyet sírva,

Az a hervadt fehér rózsá újra nyílana. Szívélves üdvözlettel:

„Pestszentlőrinc 144/3”.

Mea culpa. Megrendülve olvastuk Nagyszűcs Asszony féldéves házasságának tragikus történetét. Nem talátnk szavakat szörnyű csalódása reprodukálására. — „Egyetlen leány voltam. Szüleim rajongó szeretettel dédelgettek. Svájcban, előkelő intézetben neveltettek. Húsz éves voltam, mikor — mint nagy lány — a társaság kedvelt tagja lettem. A legelőkelőbb hálokban, estélyekben is feltűntem. Szép voltam. Első megjelenésem alkalmával valóságos udvarlóm volt férfi hölökökből. Szédültem a tetszés sikeréltől. Szerénytelenségnek tűnhetik föl, hogy ennyire kihangsúlyozom, pedig valóság volt, hogy egy-egy bál után négy autóval kísérték hazá udvarlóm. Másnap gyönyörű virágcsokrokat kaptam — a bál emlékére”. Melyik húsztéves leány ne mámorosodott volna meg a legbódítóbb tömjéntől, amivel szépsége előtt a fiatalág eljtte hölöd? Eitől kezdve egyik udvarlóm min-

Cello-fix az ablakrésre, s nem gondol a hideg szélre
HIGIENIA Celluloidipar
Budapest, V., Hold-utca 5. Telefon: 15-9-16

dennap gyönyörűbbnél-gyönyörűbb piros rózsacsokrot küldött és levélben megkérte szüleimet, engedjék meg, hogy tiszteletét tchesse. Szüleim és én is szívesen láttuk. A társalgás mind bizalmasabb lett közte és szüleim között. Elmondta, hogy nincs senkije, teljesen egyedülálló, egy külföldi biztosító intézet főtitkárjelölője, havi jövedelme ezer pengő. Villája van Budapest legértékesebb villarajonjában és meghívott, hogy tekintjük meg otthonát. Rendkívül szimpatikus, előkelő megjelenésű, s feltűnően képzett, intelligens úr hatását keltette. Mindezek után ki kéltelkedett volna? Egy szép tavaszi délután értünk küldte autóját és elmentünk drága jó apuskámmal, anyuskámmal megkinteni otthonát. De én még ekkor sem gondoltam semmire, legkevésbé házasságra. Örölttem, hogy tetszem és nekem ennyi elég volt. Edesapám nyugdíjas, magasrangú tisztviselő volt, a Hűvösvölgyben szép villánk volt és negyven ezer pengő hozományom. Megérte, hogy mindnapon rózsacsokrot küldjön nekem. Akkori elvakultságomban nem láttam és szüleim sem látták az előre kitervezett haditervet, ezt csak most tudom, mikor már semmim nincsen. Még a villa telekkönyvi kivonatát is megmutatta, hogy kétséget kizáróan igazolja tulajdonjogát. Kedves Főszekesztő úr, ne higgye, hogy könnyelműen kaptunk a ritkaságszám bemenő, jó parti

Lohr Mária (Kronfus) **Ügytiszító - kelmeftő**
Gvár és központ: Budapest, VIII ker., Baross utca 85 szám

Dr. Révész Margit

GYERMEKSZANATÓRIUM

Kómatikus gyógyhely!
300 m. a tenger sz. felett
Budapest - Zugliferdő
31-es Vt. végállomásnál
Telefon 64-0-96, 64-1-33

ERDEI ISKOLA
elemi tagozatban nyit-
joggal intézményi és köz-
épisiskolai előkészítés
kérejm prospectus

után. Édesapám leinformáltatta és a leg-
jobb információt kaptuk. De én még en-
nek dacára sem siettem. Nem okosságból,
nem előrelátásból – hiszen nem kétel-
kedtünk, nem is kételkedhettünk, olyan
volt a situáció – tisztán csak akkori
helyzetemmel való megelégedésből. Nem
voltam szerelmes, nem ismertem ezt a
sznyvedélyt, amiért mindent feláldoz az,
aki hatalmába kerül. Jól éreztem magam
szülem körében (bár maradtam volna örök-
re velük), de teltek a napok, múltak a hó-
napok és egyszer megvallotta, hogy na-
gyon szeret engem és feleségül kér. En-
gedtem meg, hogy megkerje szüleitől.
Ígerte, hogy nagyon boldog leszek, sokat
fogunk külföldön élni, mert ő jobb szeret
külföldön. Utazni, szórakozni fogunk. Is-
mét csak azt kérdeztem, elutasította volna-e
valaki a mai leányok közül? Nem gon-
doltam semmivel, de mire is gondoltam
volna. Engedtem, hogy megkerje a kezem
és szüleim, akik csak az én boldogságom
néztek, ők is boldogan adták bele-
egyezsüket. Az esküvőt sűrűsen meg-
tartottuk, mert vőlegényemnek ez volt a
kívánsága. Édes jó apám, mint igazi úr,

földi biztosító intézet tisztviselője, s a
villa sem az ő tulajdona és nem volt már
akkor sem, amikor udvarolt nekem, mert
eladta és a kapott összegből tartotta fenn
a látszatot, hogy jól nősüljön. Ugy adta
el, hogy az átírás csak a házassága után
történjen meg. Így tönkretéve és kijátszva
még volt bátorsága írni, hogy menjek ki
hozzá, mert ne higgyem, hogy elválhatok
tőle. Ez az én tragédiám, ami pár hónap
alatt jádszódott le az életemben. Szegény
édesapám nem bírta el a reánk mért csa-
pást és itt hagyott. Még huszonegy éves
sem vagyok s mégis rettenetesen öregnek,
fáslutnak érzem magam. Szó sem lehet,
hogy visszamenjek ahhoz, aki miatt az

Calderoni és Társa látszerészek

Telefon:
81-1-48

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látszóvevek, szem-
üvegek, orrcip-
tetők. Fényké-
pészeti kész-
letek és cikkek.
Barométerek,
hőmérők.

zivatartól lefektetett füvek alól údén,
frissen, illatosan kikandikáló ibolyát? A
vihar őt sem kímélte, ő is végigszennvedte
és végigálta a természet haragos villám-
lását és zúgó felhőszakadást, őt is elhor-
tította az ársv, felette is sötét, komor
volt az ég. És mégis diadalmaszkodott
benne az élet és a hatalmas tölgerek aljá-
ban kidugta fejcskékjét a csöpp kis
ibolya. Az életünkön átvonuló nagy vihar
tövestől kitörte Nagyságos Asszonyék
mellől a hatalmas tölgert, de megőrizte
az árnyékban illatozó virágot. Megőrizte,
hogy az idők során kárpótolja az összes
szennvedéseikért. Mindenekelőtt beszéljenek
egy jó ügyvéddel és haladéktalanul indít-
sak meg a válópórt. Semmi célja nincs,
hogy akármilyen rövid ideig, még egy

Hogy van? Köszönöm, kitűnően!

Ha fáradt és kimerült vagyok, mindig **KOBONÁT**
veszek. Hatása meglepő! Gyógyszerárban kapható

az esküvő után átadta hozományomat s
csak arra kérte, hogy az ő egyetlen kis-
lányát tegye nagyon boldoggá. És szágul-
dott velünk a vonat egycsenes St. Moritz-
ba. Itt voltunk hat hétig. Innen Mon-
tecarlóba mentünk, meg akarta mutatni
nekem az ottani pazar, nagyvilági életet.
Hogy ezalatt az idő alatt mi történt
még történt, én nem tudom. Csak annyit
tudok, hogy az uram, aki az éjszakákat
mindig a játéktéremben töltötte, egyik éj-
lel sápadtan, szédelegve keltett föl és
nyomban bevallotta, hogy elvesztette min-
den pénzünket, semmink nincs, még any-
nyi sem, hogy elutazhassunk. Elvesztette
a rouletten. Azt hittem akkor, hogy rög-
tön meghalok. Nem tudtam szólni. Meg-
bémultam. Ekkor gorombán nekem tá-
madt, hogy miért nem akarok segíteni,
nem találok ki, hogy mi a kötelességem.
Írjak az apámnak, hogy küldjön pénzt.
Írtam. De akkor nem tudtam, hogy mit
írok. Amit diktált. Sűrűnyleg kértünk
pénzt. És kaptunk ezer pengőt. Szegény
apám erélyeshangú levelet küldött, hogy
azonnal jöjjünk haza, tudni akarja, mi
történt velünk és a hozományával, hogy
pénzt kérünk. En azonnal indulni is aka-
ratam, de az uram azt mondta, nem jön,
vissza akarja nyerni vesztését. En ott-
hagytam és hazajöttem. Azóta sem lát-
tam. Lelkileg összetörve feleküdtem és néz-
tem magam elé, nem tudva, hogy mi tört-
ént velem. Hiába kérdeztek, hiába fag-
gattak, egy szó nem sok, de annyira sem
nyílt ki az ajkam. Még a szüleim is azt
hítték, makaességből nem beszéltek, pedig
csak nem tudtam. Nem működött az
agyam. Síromon kellett volna és nem volt
könyvem. Ez az állapot hetekig tartott.
Édesapámról csak később tudtam meg,
hogy rettenetesen le volt törve. Erdek-
lődtél az uram után és amit megtudtál,
attól egy pillanat alatt meghalt. Meg-
tudta, hogy az uram sohasem volt kil-

Lubin

E név a mulat, a jelent és
a jövőt idézi elénk, mert
közel másfél század után
bátran állíthatja, hogy az

EAU DE LUBIN

még ma is a foalettvizek
királynője.

**KÖLNIJIVEI,
PARFÖMJEI, PUDERE**

Jártós és diszkrét illatu-
kal az előkelő világ leg-
kedveltebb kozmetikai
cikkek. E cikkek újból
mindenütt kaphatók!

Vezérképv. Révész Ernő és Tsa,
Nádor-utca 30.

édesapám meghalt és a könnyelmű éle-
te miatt tönkrementünk. Mit legyenek, hogy
megszabaduljak a multamtól, amely olyan
súlylál nehezedik rám és az én szegény
anyuskámra, hogy gondolkozni sem tu-
dunk. Kedves Szerkesztő úr, úgy taná-
csoljon, hogy tanácsát követni akarom,
mert barátaink nem láthatók és mi Önön
kívül senkivel nem fogunk alkalmatlan-
kodni." Nagyságos Asszonyom, Önt na-
gyon korán ítélte Canossa-járrásra a sors.
Nagyon korán törte össze reményeséget.
De ebből az állapothól fel kell ocsudnia,
talpra kell állni. Láttam már égzengő, vil-
lámvakító zivatros fergeteget? Tövestől
kitéptél százasod fakát elterelve a földön
hevérni? Láttát villámhastotta fiatal,
búszke jegenyét égget, fekete sebekből sa-
jogva, kettőtörve, csonkán? És láttát-e a

DARMOL
A TÖKÉLETES HASHAJTÓ
enyhe, biztos ártalmatlan.

lelkismeretűden férfi leköttötte legyen.
Ami tudunk róla, éppen elég, hogy mi-
előbb kiszabadítsuk ragadozó karmai kö-
zül. Ki tudja még, mi minden kerül nap-
világra róla. Szegény édesapja tragikus
elhunya olyan válaszfal kettőjük között,
ami nem lehet áthidalni. Miatta dőlt ki,
mert nem bírta el azt a magasfejltségű
lelki megrázkódtatást, amit az ő erkölcsi
és anyagi katasztrófiája jelentett és Er-
nő úrnak. Nem ámitjuk magunkat az-
zal, hogy eljártszolt, tekintélyes hozmá-
nyából megmenthető valami, de az ügy-
véd kötelessége, hogy felderítse teljesen
multját és cinkosait, s ha vannak ilyen-
ek, szintén felelőssé tegye a tervszerűen
végrehajtott félrevezetésért és kijátszás-
ért. Nagyságos Asszony pedig, aki olyan
ártatlanul jutott e kegyetlen szennvedés-
hez, teljes erejéből és akaratából men-
küljön életének ezen zúrvaváros, ellenté-
tes emléktétel. Az élet új fejezete kezdő-
dik – mondjuk – a mai nappal. Hiába
nézi e betűket riadtan, összevont szemöl-
dökkel. Ön sem vonhatja ki magát a ma
harcából. A saját problémája, jaja sem
barsoghatja túl az élet parancsoló hang-
ját. Még égeti a szívét a tegnapi, de
ugyanakkor féltő aggodalommal figyeli
a holnap közeledtét, ami választ vár s amire
nem lehet nem felelni. Az élet csíráját a
Mindenható oltotta az ember lelkébe, ami
doppingol, hogy siesünk előre. A mult
közömbös távlatá ködösödik, a tükör.

Akár ebbe... akár ebbe...
de mirdia csak
HAIDEKKER
Vas és acélbutor. Üllői-út 40/73

ÁGYNEMŰRE FEHÉRNEMŰRE ARANY EGYPT

melybe bele-belenéz, nem tükrözi vissza félelmetes kísérteit. Alázattal hajtsuk meg fejünket fogycatkos előrelátásunk fölött s kezdjük újból, ami nem jól sikerült. Fogjunk hozzá az új élethez és szakadozó szálait mesteri fonással úgy illeszközzük össze, mintha el sem szakadt volna. Édesapja utáni nyugdíjából még mindig gondatlanul élhetek és hogy a saját-maga létfenntartását biztosítsa, tanuljon meg pénzért dolgozni. Nyelvetek perfect-tül beszél, nem lehetetlen kívánság titkárnői állásban elhelyezkedni. Édesanyja végtelenül tisztelőmetől erőszáttal küzd a fájdalmas megpróbáltatás ellen. Ne nehezítse meg gyógyításí szándékát! A boldogság fog még jelentkezni Nagyságoss Asszonyknál s abban igaz szívvel és barátsággal fog résztvenni, a Szerk.

„Heten vagunk, uram, heten.“ c. költö-mény küldjének hálás köszönetemet és üdvözlömetet küldöm szíves fáradozásáért. Valéria

K. M. Lapzártá után kaptuk tanácsot-kérő sorait s ezért — sajnos — nem válaszolhatunk a kért időre. Ha ezalkalommal már nem lehettünk segítségére, jö-vőre jó lesz tudni, hogy vendégeit megkínálhatja likőrrel és aprósítemény-ekkel, vagy sörrel és sós, vagy vajás süte-ményekkel. Szív. üdv. Szerk.

Mezőúri asszony, aki a „Zúg az erdő, zúg a nádas“ c. dal szövegét kérte, közölje velünk pontos címet, hogy a szerző sajátkezű aláírásával bekeréztet szövegét címére elküldhessük. Szív. üdv. Szerk.

O. M. A. Kötleménye inkább nótászöveg. Hangulatos busongó romantika vonul át a két szakaszos versen. Sajnáljuk, nem közölhet. Szív. üdv. Szerk.

H. Endre. Eredeti gondolatokat keres-tünk verseiben, amit azonban — sajnos — nem találtunk. Itt-ott felvilán egy-egy érdekesebb momentum, de a vonlat-tosságra ez sem segít. Talán később több művészettel fejezi ki mondanivalóját. Szív. üdv. Szerk.

S. O. S. jellegré özv. Galó Jánosné tanít-ó özvegye által küldött P. 278-at és Karsay Andrásné ruha adományát továb-bítottuk. Hálásan köszönjük a segítség-tek nevében is nemesszívü adományukat. Szív. üdv. Szerk.

H. Gy.-né. Utó foglalkozásnál a gyomor rendbentartására nagy súlyt kell helye-zni. Háziorvosra által időnként változat-ott gyógyszerék azt a célt szolgálják, hogy a gyomor reagáljon a hatására. Ajánljuk, tegyen egy próbát a Málnási Sculia ásványvízzel is, amit addig hasz-nálhat, amíg jótékony hatását észleli. Ezt az ásványvizet napközben is használhat-ja víz helyett. A gyomrot rendben tartja. Azért említjük meg, mert valószínűnk-tartjuk, hogy ezzel még nem kísérle-tett. Szív. üdv. Szerk.

J. G. Sándorné. Varga Lajos költő versei közlése érdekében intézett kérdésre tis-telőtel értesítjük hogy versekkel túl va-gyunk halmozva s csak ez az oka hogy egyes írókat nem áll módunkban gyak-rabban szerepeltetni. Varga író kollé-gáknak van egy pár verse bert, amit alkalmissal hozni is fogunk. Szív. üdv. Szerk.

Vadrózsza 34. „Sokoldalú elfoglaltsá-gom mindig megakadályozott abban, hogy megköszönjem Főzserkesztő úrnak azt a sok szép gondolatot, amit hat év alatt a M. U. L.-ban találtam. Sokan, szép szá-vakkal elmondták ugyanezt és én nem is urtalom az ísmétléssel, csak azt írom

MARGO

RUHASZALON

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 52. SZÁM

lapunk mélyen tisztelt előfizetői ré-szére kedvezményes áron készít

angol kosztümöt 35 P-ért
angol ruhát 20 P-ért
délutáni ruhát 25 P-ért
estélyi ruhát 25 P-ért

Legszébb eredeti párizsi modelleket
dílándó bemutatásra rendelkezésre
tartunk. Szíves párfogást kér

Tisztelettel
Margo ruhaszalón
IV., Váci-utca 52. szám

meg, hogy nagyon boldog voltam, hogy házasági évfordulónkra érkezett meg a M. U. L. ajándéka, amiért nem mulaszt-hatom el, hogy forró köszönetet ne küld-jek. A M. U. L. örömitől hoz otthonunk-ba, mosolyt fakaszt ajnkunkra, segít kel-lemesen töltöni el az időt és a szépség-mellett jóságra is tanít. Köszönöm mind-azt kedves lapomnak s az a kívánságom, hogy a jó Istenke áldja meg, akik annyi szépet és kedveset írnak nekünk.“ Nagy volt az örömünk, hogy hat év után Nagyságoss Asszony is megajándékozott elismé-résével. Aki hat évig várt az elismerés-sel, annak volt ideje megfontolni és á-gondolni, hogy megérdemelték-e. Mi na-gyon köszönjük, hogy az új évben ilyen értékes ajándékkal kedveskedett nekünk. Szív. üdv. Szerk.

„Kedves Főzserkesztő Úr, nem emléks-zem arra, hogy mikor volt ilyen nagy örö-möm, mint a napokban. Hűséges előfizetője vagyok és maradok a M. U. L.-nak, ameyelől oly nehezen várok mind-ig, mint olyan valakit, akit nagyon, de nagyon szeretek. Nagyon vártam az előb-bi számot is, melyet az egyidejűleg fel-adott gyönyörű párnával és a hozzávaló anyaggal együtt megkaptam. Hogyan kö-szönjem meg ezt Önnek, kedves Főzser-kesztő Úr? Szavakkal talán jobban ki-tudnám fejezni hálámat, — de a távolság sajnos ezt nem engedi meg. Ezúton küld-öm Főzserkesztő Úrnak hálámat és kö-szönetemet a M. U. L. gyönyörű párná-jáért, mely egyike legkedvesebb emlé-keimnek. Szívélyesen üdvözli: Szathmáry Bláné.“ — Kedves Nagyságoss Asszo-nyom! Nagyon nagy örömitől szerzett ne-m azzal, hogy ajándékunkat nemcsak szívesen, de szeretettel is fogadta. Csak egy kis figyelem ez részünkről, egy em-lék, amelyre ha ráesik tekintete, azokra emlékeztesse, akik a M. U. L.-t jelentik Nagyságoss Asszonnak. Hálásak vagyunk kedves szeretetéért és az elismerésért. Szív. üdvözléttel Szerk.

A PRÓBÍRDETESEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vestagabb betűkkel sze-delt első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetésí díja 1 P. Jelíegs hirdeté-sekre érkező levelek továbbításra hirdetésí díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Könyvet, könyvtárat veszek levélhívásra. Ráday antiquarium. Ráday-utca 37.

Tanítónő fiatal, nevelőnőnek, házitánítónőnek, korrepetálóknak úrcsaláddhoz elmenne. Szalay B. Kiskunmajsa.

Ai alkalmazna intelligens, szorgalmas, kedvesnek mondott 28 éves asszonykát, aki elmenne társal-kodónőnek, gyermekek mellé, magányoshoz há-zvezetőnőnek. Várni, szépen hímezni, kezímun-kázni tud. A háztársas minden ágához ért, min-dent vállal, ahol családtagnak tekintenek. Bodor Istvánné, Regöly, Tolna megye.

Eher Anna festőművész tanár vezetése alatt egé-szen újszerű, államiag engedélyezett gyermek és ifjú-sági képművészeti iskola nyílt meg Teréz-körút 10. III. emelet alatt. Délőltt háromtól hat éves korig német tanítás mellett játékszer-rajzoktatás és mntázás öltti ki a tanítási időt. Fel-tételszerűtánítás, fejlesztés, írás, nevelés, festés, szobrászat, kerámia, stb. Az isk. a realis élet-ben bármely pályán való művészeti és ipar-művészeti érvényesülésnek praktikus alapjait veti meg. Délután hatótt tízenyolco éves korig csoportokban tart az oktatás. Az iskola előkészít a képművészeti és normatívuszt iskolák felvételi vizsgáira. Külön hathetes tanfolyamokat és három hónapos kurzusokat is tart. Művész divattervezés, szabás, varrás, játékkészítés, csecsemőruha-varrás. E. L. L. Műveknek köszönettel szolgál fel-világosítással. Beiratkozni azonnal lehet. Nőven-dékek részére díjtalan lífhasználat.

Csillár-áruháti egész évben nyitva. Gyönyörű hegy-vidék, kényelmes kényelműségi zárt folyók, prima kocs, olcsó pénz. Prospektus. Csillár-áruháti. Mátyásföld.

Szalonnában a legkényesebb igényeket is kielé-gző elősránnyal angol és francia modellek készü-lik ezzel szemben árán a mai gazdasági hely-zetnek megfelelően, igen méltányos. Szíves párfogást kér Nagy Ilonka, Újpest, Horthy Mik-lós-út 15. szám.

Ackermann József mászóvő (lakás). Budapest, IV., Váci-utca 19. Ajánlja kézisövösű len-, da-masz-, lenvaszon árúit. Szállít teljes mennye-sőre kelendő. Protlier törökűzők, fürdőlepdők, köpenyanyagok. Mimat, árajánlatot díjmen-tesen küld.

Műndelenfő kézimunkák tervezését és készítését nyitvaes áron vállalom. Levelezőlap értesítésre készséggel hához meg. Szíves megkeresést kér Szász Bláné, I. Lelkő-utca 12. Déli vasutatól 50-es villamossal egy küsszakasz.

IV. éves matematika-fizikaszakos tanárjelölt, ki-tölti képesítéssel, napi 1-2 órási elfoglaltsággal keres Budapestben. Leveket „Matematika“ jel-zésre kiadóba kérek.

Házikasszonyi, társalkodónői, nevelőnői, ko-mornai állást keres szorgalmas, intelligens leány külföldön is. Tuchs Rózi, Szécs. Veszprém m.

Az 1934. évi első és második felévi bekötési táblák darabonként 2 pengőért, az összeg előzetes beküldése ellenében kaphatók

Felold szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:

tordai BÖJTÉ ETELKA

ERDŐDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ügyvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kisélet, fényképeket nem adunk vissza és nem öröznek meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és közlése tilos.

A Magyar Uríasszonyok Lapját a Corvinia Festék-gyár P.-T. festékekkel nyomatja: a Hungária Hírlap-nyomda R. T. Budapest, V. Vilmos eszár-út 34.

Felold: SCHMIDEK GÉZA

A MAGYAR URIASSZONYYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
uriaszonyok Lapja
dilatandó ingyense
gyermelműve

A Magyar Uriaszonyok Lapja
breveté háromszor megjelent
dilatandó melléklete

Szerkesztési:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis palotáink

Szerkesztés és kiadóhivatal:
VI. Jókai-u. 37., a Magyar Uriaszonyok Lapja szerkesztősége

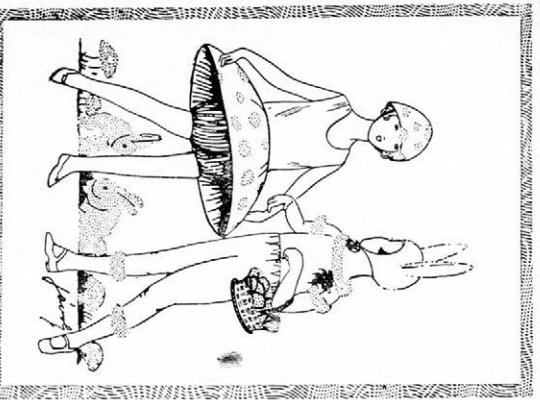
imádságserűi fohászában. Kegyeletteljes volt a karácsonyi ünnepünk és hisszük, hogy fűdösös lesz az új évünk, mert kis kacsófiókat ősszedve át imádkoztat éretlenk, Zsuzsáskám, Manrykám, drága. A jó Istenke orkódjon felettek és áldjon meg titeket is. — **Kosovits Juci**, halás szívelel köszönjük, Jucikám, szívem, jó kívánságaidat. Mi is hasonlít kívántunk nekem előtte voltunk az ünnepeknél. — **Nemes Eszti**ke, harang zúgása hozta el hozzánk lelked üzenetét, édes kis Esztiánk. Köszönjük, hogy szeretetteddel, jó kívánságaidal megajándékoztál. Ünnepi ajándék névnapomról való drága megemlékezésed. Szébb nem is lehetett, mert te és kicsi avasunk ismét megajándékoztak szeretetükkel. — **Fogarasi Margit** és **Erszobé** nektek is szívbeli köszönjük jókívánságaidat. Bár mi is annyi szépet adhatnánk nektek, édesem, amennyire ti a mi ünnepeinket megszerelítettétek. — **Brunner kislányok**, szívbeli ölelünk mindvégigjótókat, drága Brunner kislányok, jókívánságaitokért. Nagy örömet szerzeltek nekünk, hogy szeretettel emlékeztet reánk és szívetek melegevel bearányoztatok az ünnepeinket. — **Kedves kis olvasónk**, ho-esszátok meg, hogy mindvégigjótókat nem tudjuk hátszárni megkérzőink az sok szép, édes levélkét, amikkel az ünnepek alkalmából elárasszátok, de ebben a számban már nincs arra hely. Az összes kis barátunkat szeretnénk együtt átölelni és úgy köszönni meg, hogy levelekkel bizonyítottát szeretteiteket. Szervuszatok, gyerekek, a jó Istenke legyen veltek. Szeretettel ölel és csókol

Eta néni és Elek bácsi

A múlt év december hó 1. számában közölt fejtor helyes megjelölése:
Visszintes sorok: 1. Bibor, 6. Mária, 12. Irem, 19. Áz, 20. Ma, 21. Lei, 22. E. H. K., 26. Ekhó, 32. R. M., 33. Ka, 34. J. C., 35. Al, 37. Es, 38. Já, 39. Zolt, 46. Uti, ári, 50. Tárpa, 59. Angol, 60. Kádár.
A helyesen megjelölt kispalotásaink közül soroslas félján ajánldokban részeselek: 1. Laontos Juszti, Hódmezővásárhely, 2. Bárdos Manysi, Gyöngyös, 3. Egyed László, Miskolc, 4. Agoston Béla, Császár, 5. Aupek Margit, Budapest, 6. Boer Juri, Petrózsony, 7. Zinbaroz Jutka, Muzsibény, 8. Arató Kátóka, Szeghalom, 9. Polák Gyuszi, Erdély, 10. Tremkó Zsuzsi, Adony.

Rejtély ny megjelölés

A múlt év december hó 1. számában közölt fejtor helyes megjelölése:
Visszintes sorok: 1. Bibor, 6. Mária, 12. Irem, 19. Áz, 20. Ma, 21. Lei, 22. E. H. K., 26. Ekhó, 32. R. M., 33. Ka, 34. J. C., 35. Al, 37. Es, 38. Já, 39. Zolt, 46. Uti, ári, 50. Tárpa, 59. Angol, 60. Kádár.
A helyesen megjelölt kispalotásaink közül soroslas félján ajánldokban részeselek: 1. Laontos Juszti, Hódmezővásárhely, 2. Bárdos Manysi, Gyöngyös, 3. Egyed László, Miskolc, 4. Agoston Béla, Császár, 5. Aupek Margit, Budapest, 6. Boer Juri, Petrózsony, 7. Zinbaroz Jutka, Muzsibény, 8. Arató Kátóka, Szeghalom, 9. Polák Gyuszi, Erdély, 10. Tremkó Zsuzsi, Adony.

az alján. Mond csak el, oda. Ne félj, két tündér és két lánye kísért el tudnod. A barlang közepén van egy kis asztalka. Rajta egy tveg, melyben az élet víze van. Vedd magaddal és hozd hazra belged, jó anyád-mamák. Ne feleljél el, hogy a barlang kapuján csak két perccel van nyitva, azután újra becsukódik egy évig. Steess te hall, hogy baj ne érjen. Ha jól végeztél dolgodat, ottl a vízárd meggyógyul a te édes-anyád...

Mariska azt hitte, hogy újfán volt az egész, mert hirtelen kitérültezt, a kis törpe meg ottl, mintha vol sem lett volna. Még csak meg sem kezdte a beszédét, amikor Mariska szorított hozzaválasz jesséül. Ottl a kis Mariska s mindjárt beszállt édesanyjához, hogy elmondja ezt a furcsa és kitűnös találkozásait a kis törpével. Amde a belged asszony még mindig mely álomban szendereg. Nem kellett fel-hadd a tündérek, szégyén. Gyorsan meggyógyította mihajl, és elment a hely, felé, hogy idej-korán odahégyen.

AZ ÉLET VÍZE

Írta: Bertók Judit,

kis munkatársunk (Kispesti) Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény, öreg, vagy asszony, kinek volt egy Mariska nevű leánya.

Mariska édesanyja mosni járt s míg nobézk munkáit végezte, ez a szordított, drága kis-leány klatarította a lakást, megvárta az éjszakai hangját, édesanyjának drágna szorozta. De nemcsak édesanyjának szorolta is a falm népe. Mariska édesanyja mindig felélt. Láza gyöföle, hideg fele, Keserű, meggyógyított szegény asszony. Aki állta őket, nem tudta kit sajátlan jobban. Mariska, vagy azt a meggyógyított, beteg asszonyt? Mikor a belged a kimerülteket

elcsenderedett. Mariska kintl virágos kiskertjűbe és keserűs strasin lakott. Amint egy sirdogált, észrevette, hogy valami molosszaki mellette. Jelen nézett szét s képződte csak, mit látott! Egy kis törpe állt előtte. Lag-alább beförtök volt a székálla. Nagyon megijedt Mariska, de a kis törpe meggyógyította. — Ne féj, meg, kistány — mondta — nem bantlak, se-gítségóde jöjtem. Halgass rámt... Látod, amott az erdő közepézzek egybányrú erdek között, Fűtge palotkban, kerge-törnek a völgyekben. Nagyn-gyors, zúld lombok, kézlől szőlőfűszekhez érkekt... Van ottl egy csodálatos barlang, melynek ajtaja mindig évszám csak egyezzen nyitk ki. Este tíz órákor. Eppon mi van az Mariska szecete, mert a szecetel: az élet csodálató víze.

P E J T Ö R Ö

Keresztrefűtény

Beküldte: Fretschmann Magda, kis munkatársunk (Kisassó)

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12

Vízizntes sorok: 1. állatkertben és erdőben élnek; 5. az AHC első két helyfele; 6. Keszanyló közpö; 7. havfálat; 9. gektó; 10. N. A. 12. helyhatározó pag; 13. akti nem ismertünk.

Fűtőfűtőtes sorok: 1. telen az után árujék; 2. ugyannaz mint az 5. vízizntes; 3. az okozott előzi meg; 4. szárizntes; 7. jgkötő; 8. ahol az állatok laknak; 11. a jószávté teszt; 12. helyhatározó pag.

szem szem KÖZT szem szem

Hétfő UJSÁG

Beküldte: Zsómboly Marika, kis munkatársunk (Ipolytság)

0001 s B da A

K a b á t I

Megfűtési határidő: február 10.
A megfűtési eredményt a mártus 10-iki számmunkán közöljük.
A helyesen megfűtött között 10 szép jutalmat sorsolunk ki.

Kis Emberek Társasága (K. E. T.)

A Kis Emberek Társasága tagjai közé váló felvételre jelentkezett *Magyar Vince* (Pécs), ki Japannak hitessges olvasója. Rajongó jelkesedéssel írja, hogy kétfőzött szorgalmat, buzgalommal, örömmel lesz munkatársunk, ha őt is mefőnök találjuk a Kis Emberek Társaságába váló felvételre. Igértel holdogtan vesszük tudomásul és örömmel fogadjuk tagjaink sorába.

Gyermekek postája

Dücső Csaba és Gyula, kedves kis barátaink, mit gondoltok, lehet az örömtel szavakkal kitéggeni? Nem is kistelen meg írtani azt a megfűtést, amit kedves aján-dekólokai szerettek nekem. A „váltó díszkötőket” Gyutkának, a tulipános díszkötőket” Csabának, halás szívetek közöttim. Szép ajándékok mind meg-lékoztent fog arni a szereltek, amit mesz-szemessze nyitl ki, hogy ill találkozzunk Gondolotham holdogtan viszonzoztam jó kívánstágotok, hogy csak most jutott el hozzátok nyomtatáson keresztül annak a nyomdába az okos. Szereltekéti átlék és mindkétárlék és kedves szözlételek is átdölközött meg, idézőjelomel, helyjbb kérésingyámmal egytüll. **Pestözy Zsuzsán és Sándor,** kedves srácaink, nekemjára kitöltött kedves megfűtéseket, a közszóm. A Pószterezési bacea és Elek bacea is gyönyörűképpen rendeztek és meg-deszettek az én kicsei barátimnak. Csak a szereltek munkája ledt ilyen kedvesen szép. Közszóm, drága kicsei Zsuzsika és Sándor. — **Jógrát Lilla és Babika (Gyékaj).** Melyikötőnk közszómjón meg edés figyeind, azt a szép horogolt terfőcséket, amely már dráttl is oltöröm? Mindkétőrléket szereltekéti átlék ére és meg-son holdog örömmel közszóm, hogy megfűtéseztetek rólam, akti közszómjón már is ismertek, csak a barátika keresztül szereltekéti meg. Lillékerek és kis dicsuzntek sok-sok, csak azok viszonzom szereltek és hiszem azt is, hogy a ti jó ktyán-fegyőmökéti megfűtötia a jó. Isten és fűtőmökéti szereltekéti viszonzójaink.

Novák Endok, kedves srávd jgszobóvifűtött küldött el nekem szereltekéti tolmáscsós sorandim. Erőnkön és en igen nagy boldog vagyok, hogy az intézőben is megfűtéseztél rólam. Közszóm, Mennyei halás vagyok én, hogy ennyire közszóm vagy hozzáim. Ne is legyen közszóm, hogy halásjányi vahasztl sem. E sorókat már csak a husvétl vakációdjában

71. német nyelvtelcke

Katóka: De nem bizony!
András (hangja az ajtó mögött): Nos?...
 Meddig várják még?
Iuca (boldogan): Bejöhetsz, András!...
 Már elkészülttem!...
Katóka (ajfát nyit): Tessék parancsolni,
 András úr!
András (befőn, meglátja Iucát, aztán eltűsmerőn): Ejha, Iuca!... Milyen szép a ruhád!
Iuca: Igazán tetszik nekod, András?
András (főntálcson): De tetszik áni!...
 Olyan vagy, mintha képeskönyvből vág-
 tak volna ki!

Iuca: Elviszel a bába?
András: Készünöm, András. : És mond-
 a főbbi lányom nem lesz sokkal szebb a
 ruhájá, mint az enyém?
András: Iuca, olyan szép ez a ruha,
 hogy azt hiszem...
Iuca (mohón): Mit hiszel, András?
András: Hogy te leszel a bá királynejő!
Iuca: Igazán?
András: Fogadjást mernék ajánlani!...
Iuca (kiházza magát): Akkor indulha-
 tunk, András úr!
András (a karját nyújtja): Parancsoljon,
 Iuca kisasszony!
Iuca (Andrásba karol és úgy indulnak):
Katóka (kedvesen): Jó mulatást kívánok
 — az új ruhában!
Iuca (menetközben): Meglesz, Katókám!
András (gondtalanul): Készünjük szé-
 pen!...

(Függöny!)

2 + 3 = 5

Őt kislány a padok között.
 Buksi fejed min is törőd?
 Ne koptassad a könyököd;
 Kettő meg három, mindig öt!
 Hallgass hát a vers szavára,
 Rá van írva a táblára.
 Őt kislány a padok között:
 Kettő meg három, mindig öt!

Tél

Ira: Dienst Ilonka, kis munkatársunk
 (Baja)

Megérleztett a hideg tél,
 Lehaltott már a falevél
 Csingilingi, sikít a szán,
 Esté a hó, fehér a tej,
 Őrülnek is a gyerekek,
 Készülnek a hóemberek.
 Szén szemekkel, rossz kalappal,
 Krumpil orral, buukós bottal.

Német báblan a keringő:
 A Walzer a földög,
 Minden táncos, azaz: Tánzer
 Keringő-szóra forog.
 A táncosnő: die Tánzerin
 Nyakán csillog drága lánc.
 S kivilágos virradatig
 Azt a német Tanz: a tánel!

Két elkésett Mikulás-vers

1.

Ira: Tóth Márta, kis munkatársunk
 (Kálcsos)

Jőjj már, jőjj már, Mikulás,
 A gyerekek várnak téli!
 De ne vitáccsal gyere,
 Puttonogod teggen telet!
 Számolják a pereket,
 Akí jó, az nem remeg
 Mely szoba, tiszta cipő
 Készen vár,
 Fobászkodunk minden este:
 Jőjj el már!

2.

Ira: Bartha Piroska, kis munkatársunk
 (Nyíregyháza)

Itt van végre Mikulás,
 Tele van a tarisznyija,
 Jobbal cukrot, de a baljal
 A vitáccsot adogálja.
 Ha jó leszel, örömind lesz,
 Mikuláskor vitáccs nem lesz,
 Ha rossz voltál, lesz: pát bönen,
 Sírhatz is majd egész télen.
 Fehérhajú Mikulásnak
 Hátzédálja ki nem foghat.

Palika és az órácska

Ira: Fried Márta, kis munkatársunk
 (Nyíregyháza)

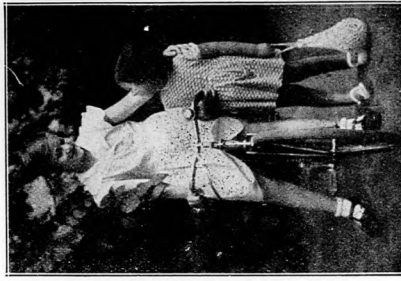
Tik-tak, tik-tak, — üt az óra,
 Siess, Palikó, iskolábad!...
 Nem megyek én iskolába,
 Nincs szakácsyom tanuládra.

Dehogy is nincs, te kis eszes!
 Mi akarsz hát lenni, Palfi?
 Szobó abarok én lenni,
 S iskolábad nem kell memni.
 Gyere elő, szabó bátyád —
 Káltt erre az órácska,
 Hozzam itten egy gyereket,
 Segíteni fog majd neked.

Jön a szabó nagy síctve,
 Kézében tük karján mente,
 Vidék haza majd est a mentét,
 Régen vörjűk készenlétét.
 Nesze, itt van egy cédula,
 A ház címe rá van írva,
 De én nem tudok olvasni!
 Stráncokt a kis Palfi.

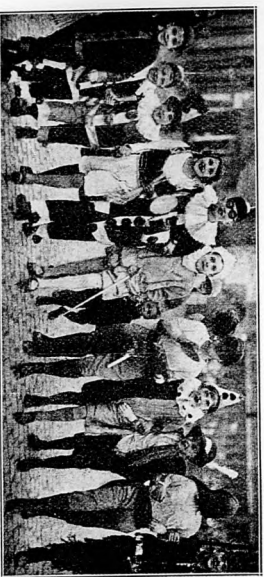
Látod, látod, te Palika, —
 Így szól hozzá az órácska,
 Mindenképen tanulni kell,
 Így lesz csak boldéid ember.

Tik-tak, tik-tak, — üt az óra,
 Ebből Palfi szemképződés,
 Tanulni kell, most már látom
 Mindenkinék a világon.

Fried Márta, kis munkatársunk és kis unokahuga
 (Nyíregyháza)

Farsangi Játékok

Közpörszék-
mas farsangi
szórako-
zásai és
farsangi
mulatsá-
gon való el-
játszás
célfajra

Élek hácsi

A BALKALYANÓ

Sereplő:

Leuka kisszonygy
Katóka, a komornája
András úr!
A farsang tündéje

(Szín: Leuka állászeszobája. Nagy tákról-
előtte tamlaköríté szék, mellette spangol-
fal. Leuka izgalommal kesszűdte. Katóka
buzgón segít neki. Nagyon szeltek, mert
mindjárt itt lesz András úr! és lebbt
először a gyermekközből. Leukan hosszú,
dudoros rúba van, amiben azonban se-
hogyszen érez jól magát. Hidda, kislány-
nok csak a kislányos rúba való. Leuka
azonban úgy próbál viselkedni, ahogy a
megfogható látnak.)

Leuka (pofafeszítve): Kérem a nézsi!
Katóka (fodandít): Tűsűk parancsolni!
Leuka: A püder!... Nézd meg a haj-
man! Rendben van!... Mondtál, nem kéne
még egy kis püder az arcomra?... Add
ide a sejkemkendőmet!...
Katóka (fide-oda kapkod, azt sem tudja,
hoggy melyik parancsot teljesítse): Igenis!
Tűsűk... rendben van... nem... tes-
sék!...

Leuka (fartáráni próbál a hosszú ruhájá-
ban, ami kissé nehezen megy): Mit gon-
dolasz, ki lesz a legszebb a balon?
Katóka: Leuka kisszonygy!... Ilyen szép
ruhán semhinek minnesni!

Leuka: Ugy-e? ... En is úgy gondolom...
(megbólit a hosszú alján)... Jaj! nem
volna jó egy kissé felvarrni az alját!

Katóka: Hogy tetszik már ilyen képzéhi!...
Igy szép ez és így drágos... Ha ilyen
hosszú!...
Leuka: Persze... Iren nének is ilyen
hosszú a ruháját!... (Mégint megbólitik
benné) De mégis... Kató... nem volna
jó _ _ _ _ _

(Kopogtatás az ajtón).

Leuka: (felélen): Elosz tásemény!... Ez csak
András lehet!... Ercem jött!... És én még
nem vagyok készen!... (Vadásigolya me-
reket a spangolfal mögé, de újabb be-
teked a hosszú alján és elép!)... Jösszsz!
... Vége a szép ruhámnak!
(Az ajtón még erősebb kopogtatás)

Katóka: Mit csinálunk?
Leuka (a spangolfal mögött): Engedd bel-
... Most nem tehetünk!...
Katóka (ajtó nyit): Tűsűk parancsolni,
András úr!

András (szép madár-ruhába öltöztve, ge-
nyedezemmel beté): Csókolom a kezed!...
(Mozdítja csak, hogy Leuka nem látsz
Katókánhoz)... Leuka kisszonygy hol van?
Leuka (a spangolfal mögött): Itt vagyok,
András!

András: Erted jöttem, hogy elvigyelek a
gyermekklubba!... És te még nem készültél
el! epi!

Leuka (a spangolfal mögött): De igen,
András... azaz, még nem egészen... de
rögtön kész vagyok... Képzeld, elszá-
kadt a ruhám!...

András (szépen): Elszakadt?... És te sze-
kedt ruhában akarsz velem járni?
Leuka: Dolggy is!... Katóka mindjárt
meggyvarrja!... Egy pillanat az egész!...

András: Hát jól... Nehány percig várni
... De ha szakadt nem készítség el, egye-
dül megyek el a balhát!... (Gondolatosan
megfogja és kinyitja.)

Leuka (előtlen a spangolfal mögött, síros
bárdokkal mutatja a ruhán levő nagy
szakadást!... Hát most mi lesz?!... Ezt
nem lehet megvarrni!...)

Katóka (szédülten): De nem ám,
Leuka kisszonygy... Elhívni mi nem tel-
szik a gyermekklubba menni!...
Leuka (pityerg): Pedig... nekem... el
kell menni!... Tánconban akarok... An-
drásnál táncolni... Mit csináljak?!

Katóka: Leuka kisszonygy, csak a jó tün-
der segíthetne... Új ruhával...
Leuka: Tündérke... Drága jó tündérke...
Segíts rajtam!... (Még jobban pityereg).

A farsang tündéje (hirtelen megjelenik):
Vételeim, kislányom, éppen erre men-
tem... hívtál engem, szépen kértél, hát
én megjelentem...
Leuka (reménykedő hangon): A jó tün-
derke!

Katóka: A farsang tündérékéje!
Tündér: Lefordít a könyvedet, szívedet
zokogásod... de most aztán mond el
nekem, mi az óhajlásod?

Leuka: Tündérke nézd!... A gyermek-
klubba szerettem volna menni... András
úr! már el is jött ercem... De nem me-
hetek!... Mert elszakadt a ruhám...
Tündér (szépen): Így akartál meknyem
gyermekklubba menni?... Ilyen ruhát kis-
leányoknak nem illik felvenni!... Ami illik
a magyorknak, nem illik az nének!... For-
mészelés, hogy ruhádat csúnyán szajé-
leped!...

Leuka: Jó tündérke, igazad van... Most
már megvan is belőlem... De mit csinál-
jak?... Ha te nem segítesz rajtam, An-
drás úr! egyelőtt megy a balhát!...

Tündér: Elhiszem, hogy igazad mond a
pityergő ajkaid... s ha belátnád a hibádat,
segítek én rajtad!...

Leuka (szépen): Igen!... Segítesz?
Tündér: Kitalálom, mi a bajod, s másk-
ruhát hoztam... erdny a spangolfallal meg-
sz az új ruhád ott van... vidd magadra
gyorsan!...

Leuka (a spangolfal mögé szúval és or-
rom káldja): Jaj! de szép!... Köszönöm,
drága jó tündérke!... Gyere, Kató, segíts
állozni!

Katóka (szépen a spangolfal mögött):
Tündér: Néhány szavaz jó tanácsot in-
tezek még hozzád!... Az a ruha, ami ott
van, az illik hozzád!... Nem kell nekied
föltárgó, felbólitok ruháig!... kislányos

ruhán való, hidd el, a kislány!... Feké-
től is hoztam nekied, teadt azt a fejéde-
A lojssal fel köszíthet vegeid a keze-
be... Köcskös ruha, az van rajta, fehér a
kaldje... hidd el, leu, hogy te leszel
a bal királymője!

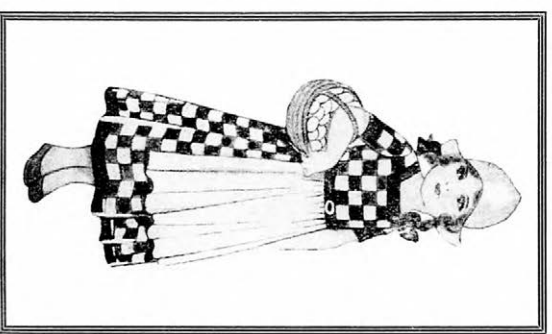
Leuka (nagy spangolfal mögött): Iste-
nem, milyen szép!...

Katóka (szépen a spangolfal mögött):
Leuka kisszonygy ecben a ruhában meg-
gyönyörűböl telészk lenni!...

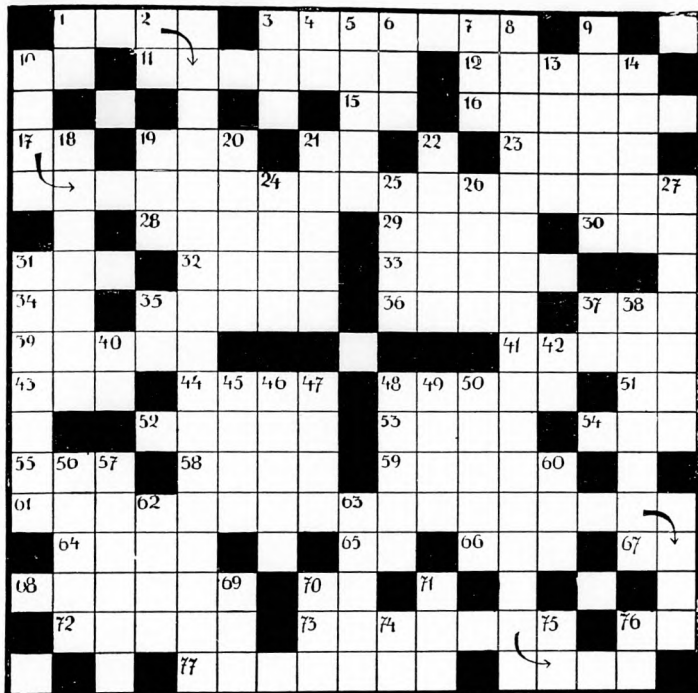
Tündér (szépen elhárít):
Leuka (olyan ruhában öltöztve, mint a lenni
képen látnak, kálkapom és kis kosár-
ral a kezén, kijön a spangolfal mö-
gött): Katóka kény!... Köszönöm, nekied,
drága jó... (most pessi észre, hogy eltűnt
a tündér)... hová lett a drága jó tün-
derke?

Katóka: Kód előtte, kód után!... A fon-
tos azonban, hogy itt az új ruha, amiben
balha lehet menni!...
Leuka (a tükörben nézi magát): Milyen
szép!

Katóka: Sokkal szebb, mint ami elszá-
kadt!
Leuka: Es nem kell hozzá se tűs, se pü-
der!

Keresztrejtvény

65. Angol személyes névmás
66. Eképen
67. Két betű az ABC végéről
68. Az ügyvéd ügyfele
70. Német módatározó szó
72. Az arany tudományos (latin) neve
73. Régi csendőr
76. Valaminek az alapja
77. Herczeg Ferenc «Pogányok» c. regényének főhősnője

FÜGGŐLEGES SOROK:

1. Szintén
2. Gallium vegyjele
3. Bó
4. Maga
5. Nagy természetűdős
6. ...-Lussac, francia természetűdős
7. Egy szélfajta
8. Arany János «Epilógus» c. költeményének kezdete
9. Nagy szomorúság
10. Goethetől eredő szállóige magyarja (Man lebt nur einmal)
13. Amivel látunk
14. Északkeleti vármegye
18. Megcsókol — régi magyar szóval
19. A lónak szól
20. Mártás
21. Trombitászó
22. Szerzetes
24. Ógörög tartomány
25. Ez a hegy rádióleadójáról ismeretes
26. Ennivaló. A «zabál» szóból lett csinálva
27. Erős munkát végez
31. József elsőszülött fia
35. Bánat
37. Német viszonyzó
38. Elébe kerül, elébe jut
40. Vív — költőesebben
42. Francia viszonyzó (fonetikus betű)
45. Nagy olasz festő
46. Tréfas történet
47. Nem elé
48. Először része, kezdete
49. Revolverrel gyilkol
50. Aki Kievdben született
56. Hegy Belgrád mellett
57. Spiritizma fogalom
60. Foghús
62. Jónévű gyomai kiadó
63. Gazdasági érdekképviselet
69. Német város a fordítottja
70. Féreg
71. A hét vezér egyike
74. A teljes ABC kezdete
75. Részvénytársaság
76. Autómárka

VIZSZINTES SOROK:

1. Könyvüretes ember (példázata Lukács evangéliumában fordul elő)
3. A vasúti talpfák anyaga
10. Kettős betű
11. Európai állam
12. A Pálos-rend megalapítója, esztergomi kanonok
15. Mássalhangzó
16. Figyellek
17. Összevont német prepozíció
19. Gáz németül
21. Tinó mássalhangzó
23. Shakespeare-hős
28. Sziget olaszul
29. Az aratómunkás teszi
30. Idegen férfinév
31. Német ifjúsági író
32. Főzési segédanyag
33. Tengeralatti táviróvezeték
34. Magyar történetíró (Metamorphosis Transsylvaniae) monogramja
35. Rózsafajta
36. Inni ad
37. Szeretek, latinul
39. Új — klasszikus nyelven
41. Processzió
43. Aladár beceneve
44. Sémíta nyelv
48. Pesti szűcs cég
51. Menni, angolul
52. Fizikai fogalom
53. Lejegyez
54. A lift egyik iránya
55. Angol Samu
56. Nem áll valami szilárdan
59. Alsóiskola
61. Arany János verse
64. Juttatná

Megfejtési határidő: február hó 10. A helyesen megfejtők névsorát a március 10. számban közöljük.

J u t a l o m d i j a k :

1. és 2. díj: Heilig Harisnyaház (Budapest, VII., Rákóczi-út 26) egy-egy párselyemharisnya-ajándéka.
3. és 4. díj: dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly-körút 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.
5. és 6. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22) egy-egy lili-krém-, szappan- és púderajándéka.
7. díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 38) félkilogrammos díszdobozos bonbonajándéka.
- 8., 9. és 10. díj: Wieg Testvérek kézimunkaháza (Budapest, IV., Deák Ferenc utca 19) egy-egy kézimunkaajándéka.
11. díj: Then Jolán kedves előfizetőnkől egy kis kézimunkaajándék.
- 12., 13. és 14. díj: lapunk egy-egy gobelinretikül-ajándéka.
- 15., 16., 17., és 18. díj: Tiboldi József 100 eredeti népdalt tartalmazó értékes, most megjelent dalkötete.
19. és 20. díj: lapunk egy-egy értékes könyvajándéka.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

E s t i é l y i r u n á k